

I N H O U D

H O O F D S T U K I

De Menselijke Natuur.....blz.
Lichaam, Ziel en Geest..... "
De Ziel, Zetel van het Menselijk Wezen..... "
Bijbelse Geestelijkheid..... "
De Geest en het Vlees..... "
Vormen van Pseudo Geestelijkheid..... "

H O O F D S T U K II

De Eerste Stap naar Ware Geestelijkheid..... "
De Noodzakelijkheid van een Nieuwe Natuur..... "
De Nieuwe Geboorte..... "
Hoe de Zondaar Opnieuw Geboren Kan Worden..... "
De Nieuwe Geboorte en de Openbaring aan Paulus..... "

H O O F D S T U K III

Nieuwheid des Levens..... "
Opstanding met Christus..... "
Vergelijking tussen Nieuwe Geboorte en Nieuwheid des Levens. "
De Opstanding van de Gelovige met Christus..... "
De Werkelijkheid van onze Opstanding met Christus..... "

H O O F D S T U K IV

De Nieuwe Schepping..... "
Alle Dingen Worden Nieuw..... "
De Nieuwe Schepping is het Lichaam van Christus..... "
De Nieuwe Schepping, het Tegengestelde van de Oude..... "
Het Historisch Begin..... "
Haar Oorsprong Binnen God's Bedoelingen..... "
De Nieuwe Schepping en Christelijk Leven..... "
De Nieuwe Schepping en de Heilige Geest..... "

H O O F D S T U K V

De Twee Naturen in de Gelovige..... "
De Oude en de Nieuwe Mens..... "
De Oude Natuur in de Gelovige..... "
De Oude Natuur in dit Leven Niet Vernietigd..... "
De Nieuwe Natuur in de Gelovige..... "
Het Conflict tussen Oude en Nieuwe Natuur..... "
De Zegeningen van het Conflict..... "
Kracht om te Overwinnen..... "

H O O F D S T U K VI

Heiliging..... "
Een Kostbare Waarheid, Niet Genoeg Gewaardeerd..... "
Toewijding..... "
De Heiliging van de Gelovige..... "
Positionele Heiliging..... "
Praktische Heiliging..... "

Het 'Hoe' van Praktische Heiligmaking..... "

HOOFDSTUK VII

De Vervulling met de Heilige Geest..... "

Het Geestelijk Doel met de Gelovige..... "

De Werking van de Geest op Pinksteren..... "

De Werking van de Geest Vandaag..... "

De Heilige Geest en Menselijk Gedrag..... "

Het Gedrag van Gelovigen op Pinksteren..... "

Verband van Pinksteren met het Koninkrijk,

Niet met het Lichaam..... "

De Heilige Geest en de Gelovige Thans..... "

HOOFDSTUK VIII

De Betrekking van Ware Geestelijkheid tot Gods Woord..... "

Paulus' Viervoudige Classificatie van het Menselijk Geslacht "

De Natuurlijke Mens..... "

De Baby in Christus..... "

De Vleselijke Christen

Vertraagde Groei..... "

De Verschijnselen van Vertraagde Groei..... "

De Oorzaak van Vertraagde Groei..... "

Gelovigen Verantwoordelijk te Groeien..... "

De Geestelijke Christen..... "

De Diepe Dingen van God..... "

Geestelijk Begrijpen..... "

Waar Staan Wij?..... "

Het Hoogste Belang van Gods Woord voor de Gelovige..... "

Het Ene Noodzakelijke..... "

Het Woord Recht Gesneden..... "

HOOFDSTUK IX

Ware Geestelijkheid en Onze Vrijheid in Christus..... "

Onze Positie als Zonen van God..... "

Zoonschap..... "

Kleine Kinderen onder Leer- en Tuchtmeesters,

Volwassen Zonen Niet..... "

Onze "Adoptie" in Christus..... "

Werkt het?..... "

Het Geestelijk Gebruiken van Vrijheid..... "

Vrijheid, Geen Losbandigheid..... "

Christelijke Vrijheid, de Draagster van Liefde..... "

HOOFDSTUK X

Ware Geestelijkheid en Gebed

Het Gebedsleven van de Christen..... "

De Belangrijkheid van Gebed..... "

Verkeerd Gebruik van Gebed..... "

Gebeden van Ongeredden..... "

Misbruik van Gebed door Geredden..... "

Herhalen van Gebeden..... "

Het Doel van Gebed..... "

Het Probleem van Onverhoord Gebed..... "

Het Gebed in de Brieven van Paulus..... "

HOOFDSTUK XI

Ware Geestelijkheid en Gods Wil in ons Leven..... "

De Kennis van Gods Wil..... "

Bijzondere Gevallen..... "

De Roeping tot Dienst..... "

Het Belang om Gods Wil te Begrijpen..... "

HOOFDSTUK XII

Geestelijke Opwekking..... "

Een Steeds Terugkerende Behoeftte in het Christelijk Leven... "

Wat is Geestelijke Opwekking?..... "

De Noodzaak van Geestelijke Opwekking..... "

De Oorzaak van Geestelijke Teruggang..... "

Hoe Ons te Verheugen in Geestelijke Opwekking?..... "

HOOFDSTUK XIII

De Uitingen van Ware Geestelijkheid..... "

De Vrucht van de Geest..... "

De Uiterlijke Verschijnselen..... "

Getrouw Getuigen..... "

Dienovereenkomstig Gedrag..... "

Ijverig Werkend..... "

Brengen van Offers..... "

Aanbidding Vanuit het Hart..... "

VOORWOORD

1 Cor. 2 : 15 ; Hij die geestelijk is

De echte geestelijke mens staat zo ver boven de wijzen van de wereld, ja, zo ver boven de christelijke massa waarmee hij in contact komt, dat hij hen wel begrijpen kan, maar zij hem nooit ten volle begrijpen.

Wij dienen allen te verlangen naar ware geestelijkheid, maar wat is ware geestelijkheid ? Dit is de vraag die wij in dit boek zoeken te beantwoorden vanuit de Bijbel, recht gesneden (2Tim.2:15)

Onze bibliotheken bevatten vele boeken over dit onderwerp, geschreven door bekwame mannen Gods. De reden waarom dit boek bovendien nog verschijnt is echter heel eenvoudig.

De belijdende kerk heeft zo lang reeds gebouwd op de verkeerde aanname, dat de huidige bedeling begon op Pinksteren met de "uitgieting" van de Heilige Geest, dat daardoor de grote meerderheid der boeken, geschreven over geestelijkheid, hun lezers terugvoeren naar de Pinksterdagen, om het patroon voor ware geestelijkheid te vinden.

De meeste hiervan doen dit zonodig, met te wijzen op eigenschappen en kenmerken, omdat de uitgieting van de Geest met Pinksteren begeleid werd door tongen, genezing en andere wondere uitingen, en ook met leven in gemeenschap, hetgeen onverenigbaar is met Gods programma voor nu, zoals door Paulus geopenbaard.

Wij echter geloven, en zijn er zeker van, dat de huidige bedeling begon, niet met Petrus en de elven op Pinksteren, maar met Paulus, aan wie de opgestane, verheerlijkte Heer, later Zijn wil openbaarde en het plan voor onze tijd. Wij geloven daarom nog verder, dat de waarheid over het werk van de Heilige

Geest vandaag, wordt gevonden in de brieven van Paulus, en die overige geschriften, die daarmee overeenstemmen. "Ware geestelijkheid", is eerst verschenen als een serie artikelen in het tijdschrift "Waarheid", officieel

orgaan van Milwaukee Bijbel School. Met enkele kleine veranderingen en correcties, geven wij het nu uit in boekvorm, biddend dat God het genadig wil gebruiken om velen te leiden tot een gezonde, evenwichtige en echte Christelijke ervaring.

5/2/59 Chicago, Illinois,

Cornelius.R. Stam

"Maar gelijk geschreven is: Hetgeen het oor niet heeft gehoord en in het hart des mensen is opgeklimmen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben" "Doch God heeft ons geopenbaard door Zijn Geest; want de Geest onderzoekt alle dingen...." 1 Cor. 2 : 9-18.

"Doch wij hebben niet ontvangen de geest der wereld, maar de Geest, die die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen, die ons van God geschonken zijn." 1 Cor. 2 : 12.

"...MAAR HET BEDENKEN DES GEESTES IS HET LEVEN EN VREDE." Rom. 8 : 6

HOOFDSTUK I

DE MENSELIJKE NATUUR.

Jaren geleden hadden wij thuis een leuke, kleine, man van ongeveer vier jaren. Een echte vraagal! Aan zijn vragen kwam geen einde. Wij probeerden hem zoveel mogelijk opheldering te verschaffen vanaf: "Waarom waggelen eenden als ze lopen?" tot "Op wat voor troon zit Jezus nu?" Maar er waren soms ook vragen bij waarop wij moesten antwoorden: "**Dat weet ik niet!**". Op een keer zuchtte hij, en zei: "**Er zijn heel wat dingen die u niet weet, is het wel?**" En daarna, nogal peinzend: "**Mijn vader weet alles!**"

Wij, gelovigen, zouden dankbaar moeten zijn, dat onze hemelse Vader alles weet, en dat door Zijn genade, er veel zaken zijn, - de aller-belangrijkste -, die Hij ons heel zeker te kennen geeft. Niettemin weten wij toch veel dingen niet, en dat is in het bijzonder zo m.b.t. **onze eigen natuur, en ons bestaan**. Deze vraag is zo complex, dat wij nooit de studie daarover, hier op aarde, zullen kunnen afsluiten. Over dit onderwerp zegt David terecht: "**Ik zal U prijzen; want ik ben op vreselijke wijze, wonderlijk gemaakt: wonderlijk zijn Uw werken; en mijn ziel weet dat zeer wel.**" (Ps. 139:14)

Er zijn echter enige zaken die God ons gezegd heeft m.b.t. onze natuur en bestaan, en juist hierover dienen wij een fundamentele kennis te hebben, als we willen leren wat het is, om waarlijk geestelijk te zijn, geestelijk in de **Bijbelse** zin van het woord. Laat ons dan beginnen, om in het kort de **menselijke natuur** te beschouwen.

LICHAAM, ZIEL EN GEEST

De mens is, of heeft, een lichaam met ogen, oren, neus, een tong, vingers en andere leden. Maar hij is meer dan een lichaam. Binnen in hem, is dat wat aan zijn leden leven geeft, en zorgt dat hij kan zien, horen, proeven, ruiken en voelen. Dit wordt genoemd de "ziel" (Hebreeuws: **nephesh**, Grieks: **psyche**). Lexicons verklaren het, als de adem des levens; de vitale kracht die het lichaam aandrijft en zichtbaar wordt, door ademhaling; dat waardoor het lichaam leeft en gevoelt. Het lichaam van de mens werd gemaakt van het stof der aarde, maar om dan het lichaam leven te geven, was het nodig voor God, de levensadem erin te blazen.

" **En de Heer vormde de mens uit het stof der aarde, en blies in zijn neusgaten de adem des levens; also werd de mens tot een levende ziel**" (Gen.2:7).

Aldus bestaat het menselijk schepsel uit twee delen, het ene materieel, het tweede immaterieel. Maar er is ook nog een ander deel, ook immaterieel, genaamd, de geest (Hebr.: **ruach**, Gr.: **pneuma**).

Aan de ziel en de geest, samen immaterieel, worden **enkele** functies toegeschreven in de Bijbel, die soms als onveranderlijk worden gezien, maar hieruit volgt niet dat deze eender zijn, want we vinden uiteindelijke verschillen tussen beiden, in menig bijbelgedeelte.

In de brief aan de Hebreërs, lezen we: "**Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherpzijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling van de ziel en de geest...**" (Heb. 4:12). Aan de Corintiërs schreef Paulus m.b.t. het lichaam van de gelovige: "**Een natuurlijk lichaam** (Lett. een zielig lichaam) **wordt er gezaaid', een geestelijk lichaam wordt er opgewekt**" (1 Cor. 15:44).

In de brief van Judas staat ook duidelijk, dat **ziel** en **geest** niet hetzelfde zijn, want daar lezen we: "**Dezen zijn het, die zichzelf afscheiden, natuurlijke** (Gr. **psuchikoi**, zielige) **mensen die de Geest NIET hebben.**" (Jud.1)

De lexicons definiëren de **pneuma**, als het rationeel deel van de mens, waardoor hij goddelijke en eeuwige zaken opmerkt en begrijpt, en waarop de Geest van God Zijn invloed uitoefent.

Bovengenoemde passages maken een einde aan de strijd, dat de geest in het lichaam, de ziel is, - of dat geest en lichaam samengevoegd, de ziel zou zijn. En eveneens, dat de mens een ziel **is**, maar geen ziel **heeft**, en dat wanneer de geest het lichaam verlaat, **er geen ziel meer is**.

Toch, hoewel de mens "een levende ziel werd", wordt niettemin in de Schrift gesproken van de ziel, gescheiden van het lichaam, zowel als van de geest. Want niet alleen dringt het Woord in "ter verdeling des **ziels** en des **geestes**" (Hebr. 4:12), maar het brengt ook scheiding tussen de ziel en het lichaam, want in Matth. 10:28 spreekt de Heer Jezus Christus: "**En vreest niet voor degenen die het LICHAAM doden, doch de ZIEL niet kunnen doden; maar vreest veel meer Hem, Die BEIDE ZIEL EN LICHAAM kan verderven in de hel.**"

Zoals we zullen zien, is de ziel de behuizing van het menselijk wezen, en daarom wordt deze ook een **ziel** genoemd (Gen. 2:7; Hand. 2:41). Maar omdat hij geest is, lezen we ook in de Schrift, dat hij een **ziel heeft**:

Job 14:22: "**Maar zijn vlees, nog aan hem zijnde, heeft smart; en ZIJN ZIEL, IN HEM ZIJNDE, heeft rouw.**"

Jes.53:12 "**...omdat Hij ZIJN ZIEL uitgestort heeft in den dood...**" Hand.2:31, "**...dat Zijn ZIEL NIET IS VERLATEN IN DE HEL, noch zijn vlees verderving heeft gezien.**"

Aldus schrijft Apostel Paulus aan de Thessalonicenzen: "**Ik bid God dat GEHEEL UW OPRECHTE GEEST, ZIEL, EN LICHAAM, moge onberispelijk wordenbewaard bij de komst van onze Heere Jezus Christus**" (1 Thess.5:23).

Wij zouden de bekende stelling willen onderschrijven, dat **wereld-bewustheid** tot het lichaam behoort (Matt. 6:22; 1 Cor. 12:14-17), **zelfbewustheid** tot de ziel (1 Petr. 1:9), en **Godsbewustheid** tot de geest (Rom. 1:9; 8:16), er vanuit gaande, dat deze drie zo eng verbonden zijn, dat het lichaam b.v. alleen wereldbewust is, voor zover de ziel bewustheid schenkt, en dat de ziel en de geest op dezelfde wijze gerelateerd zijn. Het is zeker waar, dat het **lichaam**, zijnde fysiek, het meest nauw verbonden is aan de aarde en de materiele dingen (Gen.3:19). Maar ook, dat de geest vóór de val, het innigst met God in relatie stond, en nog steeds datgene is, waarop de Heilige Geest Zijn invloed uitoefent (Eph.1:17;4:23). De **ziel** is het medium tussen de twee; de plaats van de gevoelens, emoties, beslissingen. Zij verbindt lichaam en geest, conform Gen.2:7; Joh.11:33; Mark.14:34.

DE ZIEL, ZETEL VAN HET MENSELIJK WEZEN

Terwijl het duidelijk schijnt uit Gen.2:7, dat de ziel, reeds sinds de schepping, de zetel van het menselijk wezen is geweest, is het ook duidelijk dat vóór de val, de ziel ondergeschikt was aan zijn geest, die op zijn beurt, in volkomen harmonie was met Gods Geest. Bij de zondeval echter, werd dit veranderd. De verleider overtuigde de mens, dat als hij zijn eigen "rechten" aanvaarde, hij "als God" kon zijn. De mens geloofde de leugen, en als resultaat, werd hij er door overheerst. Zelfkennis leidde tot eigen-belang, eigen-wil en eigen-zin. Elk menselijk wezen werd van nature een god voor zichzelf. Bij de val werd de mens een gevallen, **zielig**, wezen, waarbij zijn gevallen ziel, zijn eigendunk en eigenbelang, zowel zijn lichaam, als zijn geest beïnvloedt en domineert. Dit dreef vanzelf tot **vijandschap tegen God en vervreemding van God**-in één woord: **d o o d**.

Het is de bedoeling van dit boek om aan te tonen hoe God, door genade, verlossing aanbiedt uit deze toestand, zó dat dode en stervende zondaars mogen worden: levende en geestelijke heiligen.

BIJBELSE GEESTELIJKHEID

Wat wordt er in de Bijbel bedoeld met uitdrukkingen zoals: "**hij die geestelijk is**" en "**gij die geestelijk zijt**"? Bij het beantwoorden van deze vraag, moeten we eerst opmerken, dat ware geestelijkheid **niet** bestaat uit de beheersing van het mensenleven door zijn geest, meer dan door zijn ziel of zijn lichaam. Want met de komst van de zonde, werd het **gehele** wezen van de mens "vervreemd van het leven van God" (Eph.4:17-19), en hij werd met geest, ziel, en lichaam, een gevallen schepping. Bovendien werd, zoals we hebben gezien, omdat 'smensen bedorven ziel nu, inplaats van eenvoudig de zetel van zelfbewustheid, nu de zetel van eigendunk en eigenbelang. Dit had een verwoestend effect op zijn geest. De gehele inwendige mens, was in vijandschap gezet tegen God.(Rom.8:7;Col.1:21).

Een beschouwing van het gebruik in de Bijbel van het woord **pneuma**, zal snel het begrip dat de aard van de geest op zichzelf wel goed is, doen verdwijnen. Telkens lezen we in de Schriften, over "onreine" en "boze" geesten (Mark.1:23; Luc. 7:21, etc.). In 1 Petr.3:19,20, lezen we over "geesten in de gevangenis", die daarin geworpen werden vanwege hun ongehoorzaamheid in de dagen van Noach. Zoals wij weten, is satan zelf "de geest, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid" (Eph.2:2), en gelovigen worden uitdrukkelijk gewaarschuwd, dat hun strijd niet tegen vlees en bloed is, maar tegen boze geesten in de hemelse gewesten (Eph.6:12). Het feit dat wij worden opgeroepen om ons te reinigen van alle besmetting van "het vlees en **de geest**" (2Cor.7:1), en dat sommigen zoeken om "heilig te zijn naar lichaam **en in geest**" (1Cor.7:34), wijst er duidelijk op, dat de geest van de mens niet onbesmet bleef in de zondeval.

Het is daarom niet genoeg, dat ons leven door onze geest wordt beheerst. De **gehele** mens, geest, ziel en lichaam, moet onder de heerschappij komen van **Gods Geest**. Geestelijke mensen, zoals de Bijbel bedoelt, zijn diegenen, die "De Geest,die uit God is" (1Cor.2:11) bezitten, waarderden, en reageren op "de dingen van de Geest van God" (1Cor.2:14). Zij worden "geleid door de Geest van God"(Rom.8:14), en dragen aldus "de vrucht van de Geest" (Gal.5:22).

Dat bijbelse geestelijkheid te doen heeft met het werk van **de Geest van God** in de gelovige, is duidelijk uit 1Cor.2:11, waar apostel Paulus aanwijst, dat zoals niemand kan begrijpen "**wat in een mens is**", ware het niet vanwege "**de geest van de mens die in hem is**", dan kan niemand "**de dingen van God**" onderkennen, dan door "**de Geest van God**".

Het feit alleen al, dat de gevallen mens zelf geest is, of heeft, helpt hem niet, om God te verstaan, of om meer Godgelijk te zijn. Dit feit dient wel te worden vastgesteld door hen, die proberen God te behagen door constant -en tevergeefs- te trachten om een "edeler" en "hogere" stand voor zichzelf te bereiken.

DE GEEST EN HET VLEES.

In dit verband hebben de brieven van Paulus veel te zeggen over het **vlees** (Gr. **Sarx**) in **ethische** zin, als kennisgeving, niet alleen in de zin van het fysieke lichaam, ook niet lichaam en ziel, maar over de gevallen Adamitische natuur in de mens. Deze doordringt zijn **gehele** wezen, met inbegrip zelfs van zijn geest.

In het vlees, zo zegt de apostel, "woont geen goeds" (Rom.7:18). Hij noemt het "zondig vlees" (Rom.8:3). Hij vertelt ons dat "het vlees begeert tegen **de Geest**" (Gal.5:17), dat het "gelegenheid" zoekt om verkeerd te doen (Gal.5:13), en dat "de werken van het vlees" **allen** boos zijn (Gal.5:19-21).

Het is belangrijk, dat we begrijpen dat met het woord "vlees", in dergelijke passages meer wordt bedoeld dan het fysieke lichaam, of ook lichaam en ziel. De apostel verwijst naar de oude natuur zoals deze werkt in de **gehele** mens.

Dikwijls, om zeker te zijn, uit de gevallen ziel van de mens zich in de ongedwongen toelating van sensuele

hartstochten, maar aan de andere kant, uit zij zich in een poging om deze hartstochten onder contrôle te krijgen. De "oude mens" kan uiterlijk zedig en oprecht, en tamelijk religieus zijn. Hij kan getrouw vasten en religieuze feesten in acht nemen. Hij kan streven om zijn lichaam onder contrôle te houden, zichzelf disciplineren door deelname aan ascetische, vrome praktijken in "gewilde nederigheid", terwijl hij echter in werkelijkheid meer dan **onwelgevallig** voor God is, omdat hij "opgeblazen is in vleeselijk denken", veronderstellende dat hij iets "van **zichzelf** aan het maken is. En ondertussen kunnen de "inzettingen" waaraan hij zichzelf "onderwerpt", en zelfs zijn "niet (of wel) sparen van zijn lichaam" blijken niets uit te richten, dan "bevrediging van het vlees" (Col.2:18-23), om de eenvoudige reden, dat al deze pogingen slechts pogingen zijn van het vlees om **zichzelf te verbeteren**.

Het is dan ook niet verwonderlijk, dat we lezen, niet alleen dat "hij die in het vlees zaait, in het vlees verderf zal oogsten" (Gal.6:8), maar dat zelfs "**het denken** van het vlees dood is....omdat vleeselijk denken vijandschap tegen God is; want het onderwerpt zich niet aan Gods wet, want het kan dat ook niet "(Rom.8:6,7)

"Zij dan, die in het vlees zijn (a.v. leven in de oude natuur) kunnen God niet behagen" (Rom.8:8). Dit is belangrijk om vast te houden. Het doet er niet toe hoe welopgevoed, of gecultiveerd, of religieus, de natuurlijke mens ook moge zijn, hij **KAN GOD NIET WELGEVALLIG ZIJN**.

Wij hebben ons met dit onderwerp wat langer bezig gehouden, opdat de lezer niet zal worden misleid door te veronderstellen, dat indien slechts zijn geest enigszins controle over zijn lichaam zou krijgen, hij een beter mens zou zijn. Zijn geest, ziel, en lichaam, zijn immers van kindsheid af onder controle van de gevallen, Adamitische natuur, - " het **vlees**". Wat de zondaar nodig heeft is: een nieuwe natuur, ontvangen van de Geest van God, zodat God Zelf controle heeft.

VORMEN VAN PSEUDO - GEESTELIJKHEID

Voordat we uitleggen, vanuit de Schriften, hoe zondaars "deelgenoten van de Goddelijke natuur" kunnen worden, moet er iets meer gezegd worden over wat geestelijkheid **niet** is.

Tengevolge van ernstige, ofschoon vergeefse, pogingen door de ongeredden om de oude natuur te verbeteren, zijn er verscheidene vormen van pseudo-geestelijkheid, die menigeen, zelfs onder Godskinderen, hebben opgevat als zijnde echt, veronderstellende dat zij met een inwendige werking van Gods Geest te doen hebben.

Bij sommigen wordt **puur emotie** gezien als geestelijkheid. Natuurlijke, emotionele reacties op boeiende verhalen, hartstochtelijke oproepen, of schone gewijde muziek, wordt verondersteld te zijn, de inwendige werking van de Geest, en zij die klaar staan om op deze dingen te reageren, worden geacht zeer geestelijk te zijn.

Bij anderen wordt **plechtigheid** voor geestelijk gehouden. Zij vinden, dat echte gelovigen altijd ernstig moeten zijn, en dus lopen zij rond met gebogen hoofd, een lang gezicht, en over `t algemeen een zuinig gedrag, of wellicht, proberen zij meer geestelijkheid **aan te trekken** door zo te doen, opdat anderen, -die hen niet zo goed kennen- hun vroomheid opmerken.

Met weer anderen is het tegenovergestelde aan de hand. Zij houden **vrolijkheid** voor geestelijkheid, en kijken naar hen, die het vlugst, of hard roepen: " Prijs de Heer!", of die altijd gelukkig schijnen te zijn, als zijnde zeer geestelijk.

Heel veel wordt **plechtige vormelijkheid** met geestelijkheid verward. Het deelnemen aan een "sacrament", staren naar een " heilige" plaat of beeld, knielen voor een altaar, kunnen en worden dikwijls voor geestelijk gehouden.

Wellicht is het meest voorkomende tegendeel van ware geestelijkheid, datgene, wat gelovigen het minst geneigd zijn te veronderstellen dat zij er ooit door zullen worden bedrogen: **bijgeloof**, dat zo massaal inspeelt op de verbeelding. Een jonge man zoekt te ontdekken wat Gods wil is voor zijn leven, door zijn bijbel willekeurig te openen, en zijn vinger te laten glijden, op goed geluk, tot op een passage waarvan wordt verondersteld een aanwijzing te zijn naar de leiding van God.

Een huisvrouw zoekt leiding voor de dag, door op goed geluk een belofte uit een doosje met belofte-teksten te trekken, een belofte die wellicht helemaal niet op haar slaat en die zij zal moeten "vergeestelijken" op de een of andere manier, om deze passend te maken. Weer een ander zegt: "Ik heb er met de Heer over gesproken en Hij zei:...." Dikwijls worden de meest onbijbelse praktijken of handelingen op deze manier gerechtvaardigd. Wanneer mensen ons dit vertellen, gaan wij in 't algemeen verder op deze zaak in. We vragen dan: "**Wat precies** heeft de Heer tot je gezegd?" "**Hoe** heeft Hij dat gezegd?" "Heb je Zijn stem gehoord?"

Wij geloven dat God inderdaad tot Zijn kinderen spreekt, direct in Zijn Woord en indirect door omstandigheden, maar zelfs in de bijbelse tijden was het vergelijkbaar zelden, dat men de stem van God ooit "hoorde". Over het algemeen was "wat de Heer zeide" in zulke gevallen als bovenstaande, niets anders dan een volledig menselijk gevoelde emotie of meningsuiting, - en als geheel onbetrouwbaar. Indien "Wat de Heer zeide" een echte overtuiging was, gebaseerd op de geopenbaarde wil van God, dan kan gezegd worden, dat God tot de persoon "door Zijn Woord" sprak, ongetwijfeld in "antwoord" op gebed, maar de indruk moet niet worden gewekt dat de Heer iets "sprak" of "fluisterde" terwijl de persoon bezig was in gebed.

Diegenen die voorgeven dat zij zulke ervaringen hebben en veronderstellen dat dit een zekere graad van geestelijkheid weerspiegelt, moeten op hun beurt, de Schriften onderzoeken en leren dat in de dagen dat God tot mensen sprak, of door engelverschijningen, Hij dit zowel tot de goddelozen als tot de heiligen deed. Ongetwijfeld zal onze tegenstander ons gaarne bezig houden met ingebeelde "stemmen" en "openbaringen" en, op die manier, de thans volkomen openbaring van de Heilige Schriften ontgaan.

Wil ons niet misverstaan. We zeggen niet dat emotionele reacties, of oprechte ernst, of blijheid, verkeerd zou zijn. We zeggen eenvoudig dat ze niet moeten worden verward met echte **geestelijkheid**. De ongeredde kan schijnbaar emotionele reacties ervaren die overeenkomen met die, welke door geredden worden gevoeld. De ongeredde kan ook vrolijk of ernstig zijn. Zeker hebben plechtige handelingen en bijgeloof, een ruime plaats gekregen onder ongeredden. Ondanks dit, zijn de ongeredden, wat ook hun emotionele ervaringen zijn, hoe ernstig of blij, hoe overgegeven aan liturgie of bijgeloof, verre van geestelijk.

HOOFDSTUK II

DE EERSTE STAP NAAR WARE GEESTELIJKHEID DE NOODZAKELIJKHEID VAN EEN NIEUWE NATUUR

Wat de mens in de eerste plaats nodig heeft om waarlijk geestelijk te worden, is danook **een nieuwe natuur, verkregen door de Geest van God**. Onze Heer stelde het zeer duidelijk toen Hij tot Nicodemus zei: **"Wat uit het vlees geboren is, is vlees; en wat uit de Geest geboren is, is geest."**(Joh.3:6)

In deze tekst kan opnieuw de uitdrukking **vlees** niet zonder meer slaan op het fysieke lichaam, want bij de geboorte worden geest en ziel, zowel als een lichaam voortgebracht. Hier verwijst dus **vlees** naar de gevallen Adamitische **natuur**.

Dienovereenkomstig kan de **geest**, die geboren is uit de Geest, hier niet de geest van de mens zelf zijn, want we hebben reeds gezien dat de hele natuurlijke mens, lichaam, ziel en geest, "uit het vlees geboren" is en het punt waarom het hier gaat in Joh.3 is dat **daarom** de mens moet worden geboren of verkregen, maar deze keer opnieuw "uit de Geest" i.c. de Geest **van God**.(vers 6-8)

Er is zoveel betrokken bij het deelhebben aan geestelijk leven voor de gelovige -vooral met betrekking tot de huidige bedeling-, dat God **drie** uitspraken gebruikt om dit te bevestigen: **geboorte, opstanding, en schepping**. Niet één van deze kon het geschikt voortbrengen; alle drie zijn noodzakelijk.

Laat ons beginnen met de elementaire vorm van de nieuwe geboorte.

DE NIEUWE GEBOORTE

"Jezus antwoordde en zei tot hem: Voorwaar, voorwaar zeg ik u: TENZIJ IEMAND WEDEROM GEBOREN WORDT, HIJ KAN HET KONINKRIJK VAN GOD NIET ZIEN" (Joh.3:3).

Het is niet verwonderlijk dat de ongeredden hun noodzaak tot wedergeboorte niet gescheiden zien van de overtuigende kracht van de Heilige Geest. Zelfs onder diegenen die zichzelf wedergeboren weten, zijn er echter die vasthouden dat de nieuwe geboorte alleen op Israel toepasselijk is, niet voor diegenen die leven in deze bedeling. Zij baseren deze conclusie op de stelling dat onze Heer sprak tot een Jood over de Joden m.b.t. de nieuwe geboorte en dat Paulus het onderwerp niet noemt in zijn brieven. Deze aanname is verkeerd, en evenzo de conclusies die eruit getrokken worden.

Allereerst moeten we vaststellen dat onze Heer **uitgebreid** sprak tot Nicodemus over "zien" en "ingaan" in het **"Koninkrijk van God"**. Hij gebruikte niet de meer beperkende term **"Koninkrijk des hemels"**, wat te maken heeft met de vestiging van het Koninkrijk van God **op aarde** (zie Dan.2:44; Matt.5:3-5; 6:10). Dit, omdat Hij verwees naar iets wat meer bevatte dan de ingang in het duizendjarig Rijk.

Dat gelovigen vandaag net zo zeker ingaan in het Koninkrijk Gods, als gelovigen in welk andere tijd of eeuw, wordt volstrekt duidelijk in de brieven van Paulus (zie:Rom.14:17; 1Cor.4:20; 6:9,10; 15:50; Gal.5:21; Eph.5:5; Col.4:11; 1Thess.2:12; 2Thess.1:5).

Er dient ook acht gegeven te worden op de algemene wijze waarop onze Heer sprak, toen Hij zeide dat het noodzakelijk is voor **"de mens"** om wedergeboren te worden, teneinde het Koninkrijk Gods in te gaan.

We hebben niet het recht om aan te nemen dat onze Heer **bedoelde** dat het alleen voor een **Jood** nodig was om wedergeboren te worden teneinde in het **Koninkrijk der Hemelen** binnen te gaan, toen Hij zeide, dat het

voor een **mens** nodig was om wedergeboren te worden, om het **Koninkrijk van God** binnen te gaan.

Zou een lezer willen tegenwerpen, dat onze Heer alleen de Joden op het oog had, omdat Hij in die tijd alleen tot Joden met het evangelie kwam, en hier een Jood aansprak? Dan moeten wij vaststellen, dat de discussie van onze Heer met deze prominente Jood, hier speciaal wordt weergegeven, om te laten zien, dat **alle mensen, in alle eeuwen** noodzakelijk moeten weder-, opnieuw-, geboren worden om het Koninkrijk van God in te gaan.

Een ongelukkige hoofdstukverdeling heeft dit belangrijke feit verduisterd, want de geschiedenis van Nicodemus in Joh.3 is slechts een beeld van een belangrijke verklaring, gemaakt aan het slot van hoofdstuk 2. Wij voegen de twee nu tezamen om het verband aan te tonen.

"En toen Hij (Jezus) te Jeruzalem was op het Pascha, in het feest, geloofden velen in Zijn Naam, daar zij de tekenen zagen, die Hij deed.

"Maar Jezus zelf vertrouwde hun Zichzelf niet toe, OMDAT HIJ HEN ALLEN KENDE,

"EN OMDAT HIJ NIET NODIG HAD, DAT IEMAND VAN DE MENS GETUIGDE, WANT HIJZELF WIST WAT IN DE MENS WAS.

"EN ER WAS EEN MENS uit de Farizeen, wiens naam was Nicodemus, een overste van de Joden; "Deze kwam 's nachts tot Jezus en zei tot Hem....." (Joh.2:23-3:2)

Teneinde de algemene noodzaak van wedergeboorte aan te tonen, koos God deze karaktervolle mens, een overste van de Joden, leraar van Israel, zeer intellectueel, moreel hoogstaand, diep religieus, en klaarblijkelijk oprecht in zijn onderzoek betreffende Christus.

Het moet wel een indrukwekkend gezicht geweest zijn; een eerwaardige Farizeër, komend bij een jongeman (naar het scheen) van 30 jaren, hem aansprekend met "Rabbi", Hem erkennende, bij het begin al, als **"een leraar van God gekomen"**.

En toch was deze één van degenen waaraan de Heer Zichzelf niet toevertrouwde; een van degenen die in Hem "geloofde" vanwege Zijn wonderen. Nicodemus zelf zegt het zo: **"Wij weten, dat Gij zijt een leraar van God gekomen; want niemand kan deze tekenen doen die Gij doet, als God niet met hem is"** (Joh.3:2).

Maar dit redt een mens niet en zal dit ook nooit doen. En dan daarmee de grond onder Nicodemus' voeten weghalende, antwoordt de Heer, dat wat hij -en ieder mens - nodig heeft is: **een nieuw leven**. Zonder rekening te houden met al zijn intellect, moraal en godsdienst, moet hij wederom geboren worden, - **uit God**.

Maar wat nu met het argument dat de uitdrukking "Opnieuw geboren" niet in de brieven van Paulus voor komt?

Het antwoord is ten eerste, dat zwijgende argumenten dikwijls verraderlijk zijn en, op zichzelf, niets bewijzen. Zelfs wanneer de brieven van Paulus niet verwijzen naar nieuwe geboorte, blijft de nieuwe geboorte toch een fundamentele noodzaak om, naar de woorden van onze Here, in het Koninkrijk van God in te gaan. Maar, ten tweede, omdat de **juiste term** "nieuw geboren" niet in de brieven van Paulus staat, maar de **leer** van de nieuwe geboorte er net zo duidelijk geleerd wordt als in elk ander deel van de Bijbel.

In de eerste plaats wordt het geleerd door duidelijke betrokkenheid. Zich richtend tot gelovigen, gebruikt de apostel de woorden **nepios**: baby, of klein kind, en **huios**: volwassen zoon. Hij kijkt bij gelovigen vooral naar geestelijke **groei**.

Voor alle zekerheid: **positioneel** worden **alle** gelovigen erkend als volwaardige zonen van God, vanaf het moment dat zij gered zijn; met alle rechten en privileges van zoonschap (zie Gal.4:1-7). Maar in deze studies behandelen wij niet fundamenteel de positie; wij hebben te doen met **ervaring** - de mededeling van geestelijk **leven** aan de zondaar, en de vreugde hierover bij de heilige.

De rechte stand voor God, die Christus voor alle mensen verwierf, is van geen nut voor de zondaar, totdat deze wordt geaccepteerd in geloof. Op dezelfde manier worden de positie van het zoonschap, die de onze is in Christus, en de zegeningen daaraan verbonden, **toegeigend** en **in blijdschap beleefd**, alleen door het geloof. Zo berispt de apostel de Corinthiers wegens hun vleeselijkheid, hen noemende babies die gevoed moeten worden met melk, omdat zij geen vast voedsel konden verdragen (1Cor.3:1,2) De joodse gelovigen werden eveneens terechtgewezen, omdat zij nog geestelijke babies waren, hoewel zij naar de tijd dat zij gered waren, leraren hadden behoren te zijn (Hebr.5:12-14).

Dienovereenkomstig wordt in Eph.4:12-15 gezegd, dat God aan de Gemeente apostelen, profeten, herders, leraars, en evangelisten gaf, "tot volmaking der heiligen...".

"OPDAT WIJ NIET MEER KINDEREN ZOULDEN ZIJN, DIE ALS DE VLOED BEWOGEN EN OMGEVOERD WORDEN MET ALLE WIND VAN LEER...." "MAAR TERWIJL WIJ DE WAARHEID BETRACHTEN IN LIEFDE, IN ALLES OPGROEIEN TOT HEM...."

Verder schrijft Paulus in 1Cor.16:13: **"Waakt, staat in het geloof, houdt (gedraagt) u mannelijk, weest sterk,"**

Het is zeker, dat de apostel in deze teksten niet verwijst naar de kinderlijkheid, de groei en de volwassenheid van de **natuurlijke** mens. Hij doelt hier op het **nieuwe leven**, dat in oorsprong komt van de Geest.

De woorden **mens, zonen, babies**, gebruikt voor het geestelijk leven, veronderstellen duidelijk geestelijke **geboorte**. De ervaren mens is op een zeker tijdstip met zijn bevinding gekomen tot een stand van geestelijke volwassenheid. Daarvóór was hij een baby. En dit houdt op zijn beurt in, dat hij werd **geboren**, want er was een zeker moment waarop de baby ontstond.

In aanvulling op dit alles zijn er twee teksten in de brieven van Paulus, die de nieuwe geboorte ons op positieve wijze leert. De eerste is Rom.8:16,17, waar de apostel het woord **teknon** (Gr.): **geborene** gebruikt.

"De Geest Zelf getuigt met onze geest dat wij KINDEREN (GEBORENEN) van God zijn. "En indien wij KINDEREN (GEBORENEN) van God zijn, dan zijn wij ook erfgenamen; erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus....."

Is er iets dat duidelijker getuigenis draagt van het feit, dat gelovigen, in de bedeling der genade, opnieuw geboren zijn? Zeker is, dat wij geen "borelingen" van God worden, door **natuurlijke** geboorte.

De andere tekst is Tit.3:5, waar we lezen: **"heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken van de rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der WEDERGEBOORTE (Gr.palingenesia) en vernieuwing van de Heilige Geest."**

In de 24 versies van het Nieuwe Testament waar wij over beschikken, wordt dit woord **palingenesia** weergegeven met **regeneratie** door 20, met: **nieuwe geboorte** door 3, en met **wedergeboorte** door 1. Geen enkele van hen echter gaat uit van het oorspronkelijk idee van nieuwe geboorte.

Tenslotte willen wij het feit benadrukken dat in **de kern van de zaak**, de mens, geboren uit Adam, moet herboren worden, opnieuw verwekt, om gered te zijn. Er moet een nieuw en ander leven verkregen, en begonnen worden. Het is waar, dat het leven wat de gelovige ontvangt, **Christus'** leven - **eeuwig** leven - is, zonder begin; dat **in Christus** de gelovige onmiddellijk beschouwd wordt als volwassene. Maar dit is een

diepere waarheid, die later gezien zal worden. Geestelijk leven **heeft** een begin in de ervaring van iedere gelovige, en de noodzaak hiervan, wordt met evenveel nadruk vermeld in de brieven van Paulus, als in de opgetekende woorden van Christus op aarde.

Zoals onze Heer bij Nicodemus de nadruk legde op het feit dat de mens, op zijn best, niet in het Koninkrijk van God kan ingaan omdat "datgene wat geboren is uit vlees, vlees is", zo ook zegt Paulus, door de Geest: **"DOCH DIT ZEG IK, BROEDERS, DAT VLEES EN BLOED HET KONINKRIJK VAN GOD NIET BEERVEN KUNNEN, EN DE VERGANKELIJKHEID BEERFT DE ONVERGANKELIJKHEID NIET"** (1Cor.15:50).

Omdat het dus zo is, dat onze Heer de nieuwe geboorte gedurende Zijn aardse bediening aan Israel leerde, volgt hier niet uit, dat dit onderwerp alleen op het volk Israel betrekking had. Wat onze Heer zei, betrof de gehele **mensheid** als zodanig, zonder rekening te houden met ras of tijd.

HOE DE ZONDAAR OPNIEUW GEBOREN KAN WORDEN

De vraag hoe het leven van de Geest in de gelovige wordt verwekt, en hoe ontvangen, is vanzelfsprekend van fundamentele betekenis voor elk Adams kind. Omdat het grote geheimenis, geopenbaard door de verheerlijkte Heer via Paulus, een **verheffing** is van de fundamentele leer van de aardse Christus en Zijn twaalf apostelen over dit onderwerp, wordt dit ook hier weer in geen enkel opzicht tegengesproken, of ervan afgeweken.

De zondaar wordt nieuw geboren, en ontvangt het leven van de Geest, als de Geest het Woord in zijn hart plant, zodat hij het door geloof aanneemt: Jac.1:18: **"NAAR ZIJN WIL HEEFT HIJ ONS GEEBAARD DOOR HET WOORD DER WAARHEID...."**

1Petr.1:23: **"GIJ, DIE WEDERGEBOREN ZIJT, NIET UIT VERGANKELIJK ZAAD, MAAR UIT ONVERGANKELIJK ZAAD, DOOR HET LEVENDE EN EEUWIG BLIJVENDE WOORD VAN GOD."**
Gal.3:2: **"DIT ALLEEN WIL IK VAN U LEREN; HEBT GIJ DEN GEEST ONTVANGEN UIT DE WERKEN DER WET, OF UIT DE PREDIKING DES GELOOFS?"** Rom.10:17: **"ZO IS DAN HET GELOOF UIT HET GEHOOR, EN HET GEHOOR DOOR HET WOORD VAN GOD."**

De zondaar wordt dus duidelijk opnieuw geboren en ontvangt het leven van de Geest, als hij Gods Woord gelooft m.b.t. Zijn Zoon en Hem vertrouwt tot zaligheid ofwel behoudenis: Joh.1:12: **"MAAR ZOVELLEN HEM AANGENOMEN HEBBEN, HUN HEEFT HIJ MACHT GEGEVEN KINDEREN VAN GOD TE WORDEN, NAMELIJK DIE IN ZIJN NAAM GELOVEN."**

De apostel Paulus duidt inderdaad "het leven van Christus" aan als een "wet des Geestes", wanneer hij zegt: **"WANT DE WET DES GEESTES DES LEVENS IN CHRISTUS JEZUS HEEFT MIJ VRIJGEMAAKT VAN DE WET DER ZONDE EN DES DOODS"** (Rom.8:2).

De gelovige in Christus wordt dus niet alleen gerechtvaardigd voor God, maar ontvangt bovendien **leven**, want het is een vaststaande, onveranderbare **wet**, dat de Geest leven geeft aan hen, die tot hun redding, in Christus geloven.

Wij zijn dus nieuw geboren **door geloof in het Woord**. Als wij het Woord geloven, deelt de Geest het leven mede. Als we bovendien dan toenemen in kennis en geloof in het Woord, groeien we naar geestelijke volwassenheid. Dit is het wat in 1Petr.2:2 wordt bedoeld met: **"EN ALS NIEUW GEBOREN KINDERKENS, ZIJT ZEER BEGERIG NAAR DE REDELIJKE ONVERVALSTE MELK, OPDAT GIJ DOOR DEZELVE MOOGT OPWASSEN."**

Dit is het waarnaar Paulus ook verwijst in Eph.4:14,15, waar hij schrijft: "OPDAT WIJ NIET MEER KINDEREN ZOULDEN ZIJN, DIE ALS DE VLOED BEWOGEN EN OMGEVOERD WORDEN MET ALLE WIND VAN LEER..."

"MAAR TERWIJL WIJ DE WAARHEID BETRACHTEN IN LIEFDE, IN ALLES OPGROEIEN..."

DE NIEUWE GEBOORTE EN DE OPENBARING AAN PAULUS

Zoals gezegd, voert de openbaring van Paulus ons tot hogere, glorierijker waarheden v.w.b. zowel onze positie, als onze ervaring als gelovigen. Inderdaad is de nieuwe geboorte op zich, als deze thans plaats vindt in de gelovige, direct verbonden met de heilige doop waardoor, en waarin, Christus, en de gelovige, één gemaakt zijn.

Hoe werd Christus één gemaakt met de mens? Hij werd **gedoopt** in het menselijk wezen. Hij kwam niet alleen om **met** mensen **om te gaan**. Hij **werd mens**. Hoe? Door **geboorte in** het menselijk wezen. Geschiedde dit door natuurlijke geboorte? Neen, door **bovennatuurlijke** geboorte. Hij werd verwekt door de Heilige Geest. Maar Zijn doop in het menselijk wezen, eindigde niet met Zijn geboorte en leven op aarde. Hij werd zo volledig één met de mens, dat Hij zelfs de menselijke dood stierf aan het vloekhout. Hij werd **gedoopt** in de dood (Luc.12:50) en, zoals wij weten, in **onze** dood.

En het is daar, aan het kruis, dat wij één werden met Hem. Op het moment, dat men in geloof ziet op Golgotha, erkennende: "**IK** ben de zondaar. Christus sterft **mijn** dood", op dat moment wordt hij **één met Christus**; gedoopt in de gekruisigde, opgestane Heer Zelf (Rom.6:3; Gal.3:26,27), niet alleen qua positie, gerekend vanuit God, maar **daadwerkelijk, door de Geest**. En zo wordt nieuw leven ontvangen. Door natuurlijke geboorte? Neen, door **bovennatuurlijke** geboorte.

Hier gaat het beeld van **geboorte** over in dat van **opstanding**, want het leven dat de Geest mededeelt, is **het leven van de opgestane Christus in ons**.

H O O F D S T U K III

NIEUWHEID DES LEVENS

OPSTANDING MET CHRISTUS

"Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, zoals Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid van de Vader, zo ook wij in nieuwheid van leven wandelen zouden." (Rom.6:4)

VERGELIJKING TUSSEN DE NIEUWE GEBORTE EN NIEUWHEID DES LEVENS

Terwijl het Oude Testament het beeld weergeeft van de opstanding, in verband met de bekering en de toekomstige zegening in het land (b.v. Ezech.37:1-14), wordt het beeld van de nieuwe geboorte, met vollere, diepere betekenis, in de grote Paulinische openbaring m.b.t. Christus en de leden van Zijn Lichaam gebruikt.

De leer van de opstanding met Christus tot nieuw leven, is eveneens voorafgaand aan dat wat Paulus, door de Geest, ons m.b.t. de nieuwe geboorte te zeggen heeft.

Geboorte spreekt alleen van een **begin**; beschouwt niet het verleden. Toen Nicodemus vroeg: "Kan een mens ook andermaal in de buik van zijn moeder ingaan en geboren worden?", legde onze Heer onmiddellijk uit, dat het gebruik van het woord "wedergeboren" niet betekent, dat men op dezelfde manier weer geboren wordt, maar opnieuw geboren op een **andere** wijze. God gaat niet de oude natuur verbeteren of de "oude mens" voortdurend beïnvloeden om helemaal opnieuw te beginnen, want zoals we gezien hebben: "**Wat uit het vlees geboren is, is vlees; en wat uit de Geest geboren is, is geest**" en "**zij die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen**" (Joh.3:6; Rom.8:8). Onverschillig hoe intellectueel, gecultiveerd, of religieus, "het vlees" blijft steeds zo als het werd gegenereerd door de "gevallen" verwekker, en kan daarom **God niet behagen**. Wij zien dat "hetgeen uit het vlees geboren is", niet opnieuw geboren, en een nieuwe start nodig heeft. Een **nieuwe** en **andere** aard dient te worden ingebracht; een volkomen nieuw leven, voortgebracht door de Geest van God. Dit nieuwe leven is afgescheiden en weggedaan van datgene, wat was gemaakt bij de natuurlijke geboorte. Het is in feite daaraan "tegengesteld". Het conflict wat hierdoor ontstaat, zal in een later hoofdstuk worden besproken. Hier benadrukken we eenvoudig, dat de nieuwe geboorte alleen slaat op een nieuw begin, en het vergane verleden komt niet in beschouwing.

De nieuwe geboorte is het geestelijk tegendeel van de natuurlijke geboorte. Wij spreken niet van het "verleden" van een jonge baby. Als individu heeft het geen verleden. Het is nauwelijks in staat de ogen te openen of rond te kijken, niet capabel om enig object te onderscheiden. Zo spreekt hier de nieuwe geboorte simpel van het **beginnen** van een nieuw leven.

Maar nu gaan we een stap verder, en ontdekken, dat we dit nieuwe leven ontvangen door **identificatie met Christus in Zijn dood, begrafenis, en opstanding**, en dat de leer van onze opstanding met Christus, verleden tijd is. Opstanding voor-onderstelt een vroeger leven en dood. De identiteit van het individu blijft geheel bewaard. Het individu dat een bepaalde manier van leven bezat, en stierf, wordt nu opgericht om een nieuw leven te leven. Thans, opgestaan uit de dood, is hij dezelfde persoon en toch niet dezelfde. De apostel Paulus zegt danook: "**Ik ben met Christus gekruisigd; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij...**" (Gal.2:20)

Het is waar dat Eph.2:1 ons leert, dat wij reeds "dood waren in misdaden en zonden" voordat wij ooit met Christus werden geïdentificeerd in Zijn dood, maar dit verandert het beeld niet, want juist in deze passage lezen we vervolgens, dat we "vroeger gewandeld hebben naar de tijdgeest van deze wereld..."(Eph.2:2). Zoals de vrouw, beschreven in 1Tim.5:6, zijn ongelovigen "levend dood", en kunnen alleen worden opgewekt uit hun dood in misdaden en zonden, door identificatie met Christus in Zijn dood en zijn opstanding, om de

eenvoudige reden dat **Hij** kwam om Zichzelf te identificeren met **ons** in **onze** dood, om ons met Hem te brengen tot opstandingsleven.

DE OPSTANDING VAN DE GELOVIGE MET CHRISTUS

Maar hoe kan iemand zo worden geïdentificeerd met Christus, in Zijn dood worden begraven, en weer opstaan? Hoe kan iemand sterven aan het oude leven, en worden opgewekt, om in nieuwheid des levens te wandelen?

Het antwoord is: door genade door geloof. Wat Christus voor ons door genade gedaan heeft, moeten wij accepteren en toe-eigenen door geloof. Hij identificeerde Zichzelf met ons door een oneindige genadedaad; te sterven in onze dood. Wij moeten onszelf met Hem identificeren door een daad van eenvoudig geloof, en bekennen: "**IK** ben de zondaar. Hij stierf **MIJN** dood. Ik wil Zijn genade aannemen, en mijzelf aan Hem overgeven tot redding." Op het moment dat dit gedaan wordt, worden wij één met de eens-gekruisigde, voor eeuwig levende, Christus.

Let wel, Golgotha is de ontmoetingsplaats, de plaats waar de identificatie is geeffectueerd. Niemand is ooit één gemaakt met Christus, zonder ééngemaakt te zijn met Hem **in Zijn dood**. "**Weet gij niet,**" zo vraagt Paulus, "**dat zovelen wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn?**" (Rom.6:3). Het is om deze reden, dat wij werden **begraven** met Christus door diezelfde doop, en opgestaan met Hem, om te wandelen in nieuwheid des levens. (v.4)

Wat een tragedie, dat de stralende waarheid van deze passage is verduisterd geworden, door hier de ceremonie van de waterdoop in te lassen! Alsof **waterdoop** de gelovige nu in **enige** relatie tot Christus zal kunnen brengen! Alsof de oude mens werkelijk daardoor wordt begraven en dit ons helpt om de nieuwe mens aan te doen! Zij die in deze vergissing zijn geraakt, hebben een ceremonie ondergaan, die nimmer bedoelde te begraven, maar slechts een afwassing betekende (Hand.22:16 etc), en hebben dit verward met onze werkelijke doop, door de Geest, in de dood, begrafenis, en opstanding van Christus. Het verwondert dan ook niet, dat de apostel roept, met verwijzing naar juist dit onderwerp: "**Ziet toe, dat niemand u als een prooi meevoert...Gij zijt volmaakt in Hem...in wien gij ook besneden zijt...met Hem begraven...gij zijt met Hem opgewekt door het geloof in de werking van God, Die Hem uit de doden opgewekt heeft.**" (Col.2:8-12)

Hoe volmaakt en wonderbaar is het Goddelijk plan! In genade stierf Christus onze dood. In geloof erkennen wij, dat het onze dood was, die Hij stierf, en geloven dat die dood ons redt. En daar, aan het kruis, worden wij één. Het antwoord van geloof op genade, heeft ons onlosmakelijk en eeuwig samen verenigd.

DE WERKELIJKHEID VAN ONZE OPSTANDING MET CHRISTUS

Het juridische of positionele aspect van deze waarheid is natuurlijk van het grootste belang. Wij lezen, dat onze Heer werd "**overgeleverd om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardiging**" (Rom.4:25). Met andere woorden, Zijn dood betaalde de ganse straf voor onze zonden, en verkreeg voor ons: totale rechtvaardiging. Daarvoor werd Hij **opgewekt** uit de dood. En aangzien Zijn dood de **onze** was, de straf voor **onze** zonde, en wij dit door geloof hebben toegeëigend, daarom is de rechtvaardiging en het opstandingsleven ook van ons. Als wij de dood van Christus erkennen als de onze, rekent God ons te zijn, één met Hem, als reeds gestorven voor en tot de zonde, en als opgestaan, om met Hem in nieuwheid des levens te wandelen.

Nu is dit juridische, positionele aspect van onze identificatie met Christus in Zijn dood, begrafenis en opstanding, verre van alleen maar theorie. Het is levende werkelijkheid. Gods terechte veroordeling van ons wegens zonde, was werkelijk. Het lijden en de dood van Christus voor ons, was werkelijk. En wij moesten echt geloof oefenen in het volbrachte werk van Christus, voordat God ons rechtvaardigde en ons rechtvaardig

verklaarde, ons beschouwende als reeds voor en tot de zonde gestorven.

Het is op grond van deze rechtshandeling, dat de apostel argumenteert dat wij niet het **recht** hebben om door te gaan met zondigen. De zonden die wij zo geneigd zijn te doen nadat wij gerechtvaardigd zijn, behoren tot het oude leven, en niet tot het nieuwe dat wij in Christus hebben. Daarom hebben wij geen recht om door te gaan met zonde. "Hoe," vraagt hij, "**zullen wij, die aan de zonde gestorven zijn, daarin nog leven?**" (Rom.6:2). En wijzend naar het feit, dat Christus "**eens stierf voor onze zonden**", maar nu "**leeft voor God**", gaat hij voort met te zeggen: "**zo ook gij, HOUDT HET DAARVOOR dat gij wel voor de zonde dood zijt, maar voor God levend in Christus Jezus, onze Heere.**"

"LAAT DAN DE ZONDE NIET HEERSEN IN UW STERFELIJK LICHAAM, OM HAAR TE GEHOORZAMEN IN DE BEGEERTEN VAN DAT LICHAAM.

"EN STELT UW LEDEN NIET VOOR DE ZONDE TOT WAPENEN VAN DE ONGERECHTIGHEID, MAAR STELT UZELF VOOR GOD ALS UIT DE DODEN LEVEND GEWORDEN, EN STELT UW LEDEN VOOR GOD TOT WAPENEN VAN DE GERECHTIGHEID. "WANT DE ZONDE ZAL OVER U NIET HEERSEN; WANT GIJ ZIJT NIET ONDER DE WET, MAAR ONDER DE GENADE" (Rom.6:11-14).

Maar de juridische of positionele waarheden die we hebben beschouwd, zijn slechts een enkel deel van de gehele leer van onze doop in Christus, want omdat deze stellige realiteiten onze ervaring betreffen, als we deze ons toeëigenen door geloof, is onze doop in Christus op zichzelf, ook een **praktische en bevindelijke** zaak."

Als de zondaar de dood van Christus erkent als zijn eigen dood, en Christus vertrouwt voor zijn redding, ontvangt hij niet alleen een **positie** voor God als gekruisigde, begraven, en met Christus opgewekte, maar de Geest verzegelt het gebeuren, en verenigt hem in een **levende levens-relatie** met Christus. Aldus wordt de gelovige daadwerkelijk een **deelhebber aan het opstandings LEVEN van Christus**. Er is hier nog meer dan alleen recht zien; er is de noodzaak en de deelname aan het **leven**, en dit leven, omdat het van nature geestelijk is, is niettemin werkelijk.

Wij vragen nog eens: Was de dood van Christus niet werkelijk? Was Zijn dood niet werkelijk **onze dood**? Dan is ook ons opstandingsleven even reëel! In de eerste plaats, als we de dood van Christus als de onze accepteren, en geïdentificeerd worden met Hem, sterven wij aan het oude leven, in die zin, dat we nooit meer terug kunnen naar onze verloren staat. Die conditie is voorgoed voorbij. Veelmeer worden we deelhebbers aan het opstandingsleven van Christus, wat wij nooit kunnen verliezen (Rom.6:9), omdat het **Zijn** leven is. Als de Vader ons **rechtens** heeft opgewekt uit de dood, dan heeft de Geest ons **geestelijk** opgewekt, in die zin, dat Hij daadwerkelijk geestelijk **leven** heeft toebedeeld. Het is nu aan ons, om toe te eigenen, en ons te verheugen in de volheid van dat leven in geloof.

In Rom.8:2 spreekt Paulus over deze deelname aan het leven door de Geest, als een wet die in iedere gelovige werkt: "**Want de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus, heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood**" (Rom.8:2).

En dan gaat de apostel voort en toont, dat wat de wet van Mozes "niet vermocht" vanwege de aard van "het vlees", God ons zijn eigen Zoon zond, om te volbrengen: "**Dat het recht van de wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest,**" (Rom.8:4).

Aldus is er, behalve de **morele** reden waarom wij niet doorgaan met zondigen, ook een zeer **praktische** reden: het nieuwe **leven**, dat wat de Geest binnen in ons heeft gewrocht. Dit benadrukt de apostel, als hij voortgaat met te zeggen: "**EN INDIEN DE GEEST VAN HEM, DIE JEZUS UIT DE DODEN OPGEWEKT HEEFT, IN U WOONT, ZAL HIJ, DIE CHRISTUS UIT DE DODEN OPGEWEKT HEEFT, OOK UW STERFELIJKE LICHAMEN LEVEND MAKEN DOOR ZIJN GEEST, DIE IN U WOONT. "ZO DAN,**

BROEDERS, WIJ ZIJN SCHULDENAARS, NIET AAN HET VLEES OM NAAR HET VLEES TE LEVEN"
(v.11-12).

Deze passage wordt soms wel beschouwd, als te slaan op de toekomstige, lichamelijke opstanding uit de dood, maar merk op, dat de Geest, Die in ons woont, onze **sterfelijke** (niet **dode**) lichamen bekrachtigt. Wij zijn dus **schuldenaars**, - niet t.o.v. de zonde, maar aan God. Wij kunnen onszelf niet verontschuldigen door te zeggen: "Ik ben tenslotte slechts menselijk" of "het vlees is zwak", want wij hebben de Heilige Geest binnen in ons, om onze lichamen te bekrachtigen, en ons te helpen in nieuwheid des levens te wandelen.

De gerechte en praktische aspecten van onze opstanding met Christus, zijn echter nauw verweven. Eph.2:4-6 schijnt te verwijzen naar beiden tegelijk: **"Maar God, Die rijk is aan barmhartigheid, door Zijn grote liefde, waarmee Hij ons liefgehad heeft, "ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt, (samen) met Christus (door genade zijt gij zalig geworden), "en heeft ons mede opgewekt, en ons mede gezet in de hemel in Christus Jezus."**

De **positie** van de gelovige is dus reeds in de hemel, en door geloof, door de kracht des Geestes, mag hij deze plaats **in bezit nemen**, en de zegeningen daarvan met vreugde ervaren. Dit is het, waarom de apostel de Efezebrief opent met de lofprijzing: **"GEZEGEND ZIJ DE GOD EN VADER VAN ONZE HERE JEZUS CHRISTUS, DIE ONS GEZEGEND HEEFT MET ALLE GEESTELIJKE ZEGENINGEN IN DE HEMEL IN CHRISTUS"** (Eph.1:3)

En dit is het, waarom hij de Colossenzen uitdaagt: **"INDIEN GIJ DAN MET CHRISTUS OPGEWECT ZIJT, ZOEKT DAN DE DINGEN DIE BOVEN ZIJN, WAAR CHRISTUS IS, GEZETEN AAN DE RECHTERHAND VAN GOD. "BEDENK DE DINGEN, DIE BOVEN ZIJN, NIET DIE OP DE AARDE ZIJN, "WANT GIJ ZIJT GESTORVEN, EN UW LEVEN IS MET CHRISTUS VERBORGEN IN GOD"** (Col.3:1-3).

HOOFDSTUK IV

DE NIEUWE SCHEPPING

ALLE DINGEN WORDEN NIEUW.

"Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuwe schepping; het oude is voorbij gegaan, zie, het is alles nieuw geworden" (2Cor.5:17).

Inzicht in de waarheid die bovenstaande bijbeltekst bevat, zal bevestigen, dat dit een grote ondersteuning geeft aan de gelovige, die verlangt naar echt geestelijk leven.

Wij hebben tot dusver geboorte en opstanding beschouwd als beschrijving van de deelname aan het leven door de Geest van de gelovige, maar zelfs deze twee termen, schieten tekort om het gehele gebeuren weer te geven. Een derde, namelijk die van **schepping**, moet er nog aan toegevoegd worden om de beschrijving te voltooien.

Evenals bij de nieuwe geboorte en de opstanding, wordt de term "schepping", ook in meer dan één verband gebruikt. Zij wordt b.v. gebruikt in verbinding met de nieuwe hemel en de nieuwe aarde (Jes.65:17). Er is ook een algemene betekenis, waarin het bevrijde Israel van de toekomst, een nieuwe schepping wordt genoemd, (Ps.102:16-18; Jes.65:18), maar wat betreft de andere twee termen die we beschouwd hebben, is aan deze term een unieke betekenis gegeven in de grote Paulinische openbaring betreffende Christus en de leden van Zijn Lichaam. Het is inderdaad alleen Paulus, die door de Geest, de juiste term **nieuwe schepping** gebruikt, en uitsluitend in dit verband.

DE NIEUWE SCHEPPING IS HET LICHAAM VAN CHRISTUS

De bedoeling van de bovengenoemde passage in 2Cor.5:17 is niet alleen, dat gelovigen in Christus individueel nieuwe scheppingen geworden zijn, (hoewel dit zo is), maar dat zij nu behoren tot een glorieuze nieuwe schepping, die God in Christus tot stand gebracht heeft. Op dezelfde wijze, bedoelt het laatste gedeelte van het vers niet alleen, dat de oude zondige gewoonten uit het leven van de individuele gelovige voorbij zijn, om te zijn vervangen door een nieuwe wijze van leven (hoe ook dit waar moge of zou moeten zijn), maar dat met de vorming van de nieuwe schepping een volkomen nieuwe **orde** of **programma** werd ingevoegd.

Dat dit de juiste bedoeling van deze passage is, is duidelijk uit de opmerkingen van Paulus in het algemeen m.b.t. de nieuwe schepping, zowel als uit de context hier in 2Cor.5. In het bijzonder is dit duidelijk uit het voorgaande vers, dat luidt: **"Zo dan, wij kennen van nu aan niemand naar het vlees; en indien wij ook Christus naar het vlees gekend hebben, nochtans kennen wij Hem nu niet meer naar het vlees."** (v.16)

De hele passage in 2Cor.5 heeft betrekking op het kennen van Christus van nu aan op een nieuwe en andere wijze, niet langer naar het vlees, maar als het Hoofd van een nieuwe schepping. Zo ook met kennis van mensen, niet langer naar het vlees, maar als te behoren tot de oude, dan wel nieuwe schepping in Christus. De brief aan de Efeziërs heeft veel te zeggen over deze belangrijke waarheid. Na ons eraan herinnerd te hebben, in Eph.2:11,12, dat wij, als heidenen, vervreemd waren van God en van Zijn verbondsvolk, gaat de apostel verder en zegt: **"Maar nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus. "Want Hij is onze vrede, Die deze beiden één gemaakt heeft, en de middelmuur van de afscheiding weggebroken heeft tussen ons (Jood en heiden): "...OPDAT HIJ DIE TWEE IN ZICHZELF TOT ÉÉN NIEUWE MENS ZOU SCHEPPEN, vrede makend,"** (Eph.2:13-15)

In het derde hoofdstuk proclameert de apostel de openbaring "die in alle eeuwen niet bekend is geweest", door te verklaren dat gelovige heidenen nu zijn: **"...medeërfgnamen, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten van Zijn belofte in Christus, door het Evangelie"** (Eph.3:6).

Deze **"nieuwe schepping"**, deze **"nieuwe mens"**, deze **"mededeelgenoot"**, geformeerd uit Joden en heidenen, één gemaakt in Christus, wordt genoemd: **"Zijn Lichaam, de vervulling van Hem, Die alles in allen vervult"** (Eph.1:23).

DE NIEUWE SCHEPPING HET TEGENGESTELDE VAN DE OUDE

De nieuwe schepping van God in Christus, is het tegendeel van de schepping van de Adam in Gen.5:2. Vóórdat God de vrouw aan de mens gaf, was zijn naam genoemd: **"Adam"** (Gen.2:18-20). Toen bracht God een diepe slaap op de mens, nam een deel uit zijn zijde, formeerde hieruit de vrouw en gaf haar terug aan de mens om met hem "één vlees" te worden. "en Hij noemde **hun** naam **Mens**" (Gen.5:2).

Op dezelfde wijze werd de Gemeente, die Christus' Lichaam is, tot stand gebracht door Zijn dood en genomen uit Zijn verwonde zijde, zo te zeggen, om één gemaakt te zijn met Hem, in Zijn opstandingsleven. En, net als bij Eva, krijgen wij **Zijn** naam. Sprekende over de leden van het Lichaam, zegt de apostel:

"Want zoals het Lichaam één is, en vele leden heeft,....ZO OOK CHRISTUS" (1Cor.12:12).

Wij herhalen echter, dat de "nieuwe schepping", de "nieuwe mens", het tegendeel is van **de Adam uit Gen. 5:2**. Christus Zelf werd niet geschapen zoals Adam werd, want wij lezen in 1Cor.15:45,47:

"Zo is er ook geschreven: De eerste mens Adam is geworden tot een levende ziel; de laatste Adam was....een LEVENDMAKENDE GEEST."

"De eerste mens is uit de aarde, aards; de tweede Mens is de HERE UIT DE HEMEL." HET HISTORISCH BEGIN.

Toen het zichtbaar falen van beiden, Jood en heiden, duidelijk was geworden, besloot God hen beiden in ongeloof, opdat Hij Zijn ontferming aan allen zou kunnen betonen (Rom.11:32): **"En OPDAT HIJ DIE BEIDEN MET GOD IN ÉÉN LICHAAM ZOU VERZOENEN door het kruis, terwijl Hij daardoor de vijandschap gedood heeft."**

Aldus had de nieuwe schepping, het Lichaam van Christus, uiteindelijk een begin in de menselijke geschiedenis. Zij werd tot stand gebracht in de geschiedenis, bij de val van Israel, en de bedeling van de genade Gods door Paulus.

De "oude dingen" die "voorbij gegaan waren" te dien tijde (2Cor.5:17), waren de voorwaarden en vereisten van het Oude Verbond. Deze "oude dingen" van het "Oude Verbond" zijn zo volstrekt voorbijgegaan, dat God hiervan de fundamentele eis, besnijdenis, neemt, en daarover zegt:

"Want in Christus Jezus heeft noch besnijdenis enige kracht, noch onbesneden zijn, maar een nieuw schepsel" (Gal.6:15).

God zegt niet langer: "INDIEN gij Mijn stem waarlijk gehoorzaamt....DAN zult gij Mijn eigendom zijn...."(Ex.19:5). **"Alle dingen zijn nieuw geworden"** (V.17), en in deze nieuwe orde **"Zijn alle dingen van God, Die ons met Zichzelf verzoend heeft door Jezus Christus"** (V.18). **Voor ons is er geen voortdurend: "Indien". Wij, leden van het "Lichaam van Christus", zijn er zeker van, dat wij dierbaar zijn aan Gods hart, omdat wij één gemaakt zijn met Christus, Zijn geliefde Zoon** (Eph.1:6). Onmiddellijk nadat wij geloofden, verkregen wij de positie van "volwassen zonen" (Gal.4:1-7; Eph.1:5,6) waarbij onze stand gebaseerd is **"op genade, niet op wet"** (Rom.6:14; Gal.3:23-25; 4:6,7). Dit is een waarheid die niet wordt overgebracht in het beeld van de nieuwe geboorte.

HAAR OORSPRONG, BINNEN GODS BEDOELINGEN

Maar omdat de nieuwe schepping haar begin had, **in de menselijke geschiedenis**, bij de val van Israel, en de bedeling van de genade door Paulus, was het door God tevoren voorbestemd.

Zoals wij hebben gezien, gaat het bij de leer van de nieuwe geboorte alleen om een nieuw begin. De leer van onze opstanding met Christus gaat verder, rekening houdend met de vorige onwedergeboren staat van de persoon, als wel met het nieuwe leven, dat hij ontvangt door geloof, want aan opwekking gaat een eerder leven en dood vooraf. Maar de leer van de nieuwe schepping in Christus, reikt ver terug tot vóór onze onwedergeboren staat, terug tot voor de schepping van Adam, die de zonde in de wereld bracht. Verder terug dan de schepping van het oude universum, geruïneerd door de zonde, tot **"het eeuwig doel van God"**.

Het geschiedde in de voorbije eeuwigheid, dat God van plan was dat, wanneer de zonde van Adams kinderen haar hoogtepunt bereikt had, wanneer Israel zich in opstand zou voegen bij de heidenen, en beiden zich "gezet hebben tegen God en Zijn Gezalfde", dat Hij een nieuwe schepping zou creëren van **verzoende** Joden en Heidenen, samengevoegd met elkander, en met Christus, de tweede mens, de laatste Adam. Dat dit Zijn eeuwig doel was, is duidelijk geleerd in de brieven van Paulus, zoals we nu zullen zien in samenhang met -

DE NIEUWE SCHEPPING EN CHRISTELIJK LEVEN

God's eeuwig doel in de schepping was, onder meer, dat zondaars, geschapen in het beeld van de gevallen Adam, zouden worden gereformeerd naar het beeld van Christus, God's zondeloze Zoon; dat zij goede, in plaats van boze werken zouden voortbrengen, en leven tot glorie van Zijn genade. De volbrenging van dit doel zal uiteraard zijn voltooid, nadat dit leven voorbij is. Maar het is duidelijk uit die passages, die hierover gaan, dat God ons wil doen ingaan in de vreugde en kracht van onze eenheid met Christus **nu**, door geloof. Dit zal klaar worden gezien uit de volgende, sprekende passages: **"Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren bestemd OM AAN HET BEELD VAN ZIJN ZOON GELIJKVORMIG TE ZIJN..."** (Rom.8:29)

"Zoals Hij ons uitverkoren heeft in Hem, vóór de grondlegging van de wereld, OPDAT WIJ HEILIG EN ONBERISPELIJK ZOULDEN ZIJN VOOR HEM." **"In liefde heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus, naar het welbehagen van Zijn wil"** (Eph.1:4,5 N.V.)

"Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, die God bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen." (Eph.2:10)

"Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelf voor haar heeft overgegeven;" **"OPDAT HIJ HAAR HEILIGEN ZOU, HAAR REINIGEND MET HET BAD VAN HET WATER DOOR HET WOORD.**

"OPDAT HIJ HAAR ZICHZELF HEERLIJK ZOU VOORSTELLEN, EEN GEMEENTE DIE GEEN VLEK OF RIMPEL HEEFT, OF IETS DERGELIJKS, MAAR DAT ZIJ HEILIG ZOU ZIJN EN ONBERISPELIJK." (Eph.5:25-27)

"...te weten dat gij zoudt afleggen, aangaande de vorige wandel, de oude mens die verdorven wordt door de begeerten van de verleiding.

"En dat gij zoudt vernieuwd worden in de geest van uw gemoed, en de nieuwe mens aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid." (Eph.4:22-24)

"Liegt niet tegen elkaar, omdat gij uitgedaan hebt de oude mens met zijn werken; "en aangedaan hebt de nieuwe mens, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het beeld van Hem, Die hem geschapen heeft.

"Daarin is niet Griek en Jood, besnijdenis en onbesnedenheid, Barbaar en Scyth, slaaf en vrije; maar Christus is alles in allen" (Col.3:9-11)

Wellicht heeft de lezer reeds opgemerkt, dat gelovigen de nieuwe mens "aangedaan" **hebben** en vermaand worden om van het kwade te scheiden, **in het licht van dit feit**. God wil dat wij de nieuwe mens **ervaringsgewijs** aandoen in het licht van het feit dat wij, **qua positie**, hem reeds hebben aangedaan door het geloof in Christus. Het zal zijn opgevallen, dat in de laatst aangehaalde tekst onweersprekelijk wordt verwezen naar onze **positie in het Lichaam**, want de tekst spreekt over: **"Daarin is niet Griek en Jood...etc."**

DE NIEUWE SCHEPPING EN DE HEILIGE GEEST.

Wat zou de kennis van deze feiten diegenen, die oprecht verlangen om God welgevallig te leven, kunnen helpen! Te bedenken, dat wij werden uitverkoren vóór de grondlegging van de wereld! Te bedenken, dat God ons volledig geaccepteerd heeft in Zijn geliefde Zoon! Te bedenken, dat Hij ons reeds -en voor eeuwig- verenigd heeft met Christus! Te bedenken, dat ons één zijn met Christus, ons ook één gemaakt heeft met elkander! Te bedenken, dat God ons een plaats gegeven heeft in Christus, aan Zijn Rechterhand _ een positie die wij **nu** mogen innemen in geloof! Te bedenken, dat Hij met ons omgaat als met volwassen zonen, op basis van genade in plaats van wet! Te bedenken, dat Hij ons heeft gezegend met alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten in Christus - zegeningen die wij "nu" bezitten door geloof! Wat kan als een groter prikkel dienen om "de Heere waardig te wandelen", dan de kennis van deze feiten?

Wij menen niet, dat alleen **intellectuele** kennis van deze feiten ons hulp kan bijbrengen om waarlijk geestelijk te leven, net zo min als uitsluitend intellectuele kennis, ons zou kunnen redden. Het moet zijn, kennis gebaseerd op geloof in het Woord van God, gewrocht door de Geest, Die ook het Woord schreef.

Wij moeten van het begin af aan niet vergeten, dat het Lichaam van Christus, de nieuwe schepping, is geformeerd uit gelovige Joden en Heidenen, **door het werk van de Geest: Want ook wij allen zijn door één Geest tot één Lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken,...."**(1Cor.12:13)

Veel meer kunnen wij begrijpen en ons verheugen over de glorierijke waarheden v.w.b. onze positie in Christus, alleen door geloof, als de Geest onze ogen opent om de Schriften te verstaan. Daarom bidt de apostel zo ernstig:

"opdat de God van onze Heere Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u de geest van wijsheid en openbaring geeft in Zijn kennis, "namelijk verlichte ogen van uw verstand, opdat gij moogt weten wat de hoop van Zijn roeping is, en wat de rijkdom van de heerlijkheid van Zijn erfenis is in de heiligen,

"en wat de uitnemende grootheid van Zijn kracht is aan ons die geloven,...." (Eph.1:17-19) De apostel spreekt hier stellig over "**weten**" van deze zaken door **ervaring**, niet slechts intellectueel. Wij moeten dus altijd op God zien om deze waarheden voor ons reëel te maken door Zijn Geest, opdat het weten door geloof, moge worden, weten door gezegende ervaring.

HOOFDSTUK V

DE TWEE NATUREN IN DE GELOVIGE

DE OUDE EN DE NIEUWE MENS

De gelovige die waarlijk geestelijk wil zijn, zal moeten erkennen, dat binnen in hem nu **twee** naturen zijn; dat **met** de gevallen natuur van Adam, er ook de volmaakte natuur van Christus is, ontvangen van God door de Heilige Geest.

De aanwezigheid van beiden is zo reëel in ieder kind van God, dat als Paulus verwijst naar de ervaring van de gelovige, zijn persoonlijke uitdrukkingen soms naar de éne, dan weer naar de andere verwijzen.

Een goed voorbeeld hiervan wordt gevonden in Rom.7, waar de apostel het éne ogenblik zegt: "**Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde**"(v.14), en iets verder: "**Ik dien met het gemoed de wet van God,**" (v.26). Ook zegt hij op één plaats: "**In mij...woont geen goed**" (v.18), en op een andere: "**Ik heb vermaak in de wet van God.**" (v.22), verwijzende naar de oude natuur, en dan weer naar de nieuwe. Voorzeker is de "Ik", die zich vermaakt in Gods wet, niet dezelfde "Ik", als die: "vleselijk, verkocht onder de zonde" (v.14) is. Toch gebruikt de apostel in beide gevallen de eerste persoon, "Ik", in beide gevallen met betrekking op zichzelf.

Dat de apostel hier de **twee** naturen in **één** persoon bedoelt, is duidelijk vanuit de soort uitdrukkingen die hij gebruikt. Aan de éne kant zegt hij: "**In mij (DAT IS IN MIJN VLEES) woont geen goed**" (V.18), terwijl hij aan de andere kant zegt: "**Ik heb vermaak in de wet van God NAAR DE INNERLIJKE MENS**" (v.22). De "**mij**" in vers 18 slaat dus op de oude natuur, terwijl de "**ik**" in vers 22, verwijst naar de nieuwe. In de ene woont geen goed, en de andere verheugt zich in de wet van God.

DE OUDE NATUUR IN DE GELOVIGE

De gelovige, die waarlijk geestelijk wil zijn, **moet** de aanwezigheid erkennen van de oude natuur in zijn binnenste. Het zou gevaarlijk zijn om deze nabije vijand **niet** te onderkennen.

De oude natuur in de gelovige is "geboren uit het vlees". Zij wordt genoemd, "het vlees", "de oude mens", "de natuurlijke mens", "vleselijke gezindheid".

Net als "zij, die **in** het vlees zijn, de Heer niet kunnen behagen" (Rom.8:8) zo kan ook, dat wat **uit** het vlees is in de gelovige, de Heer niet behagen. "Het vlees" is, zoals we reeds hebben gezien, totaal bedorven. God noemt het "zondig vlees" (Rom.8:3), waarschuwt dat het "gelegenheid" zoekt om verkeerd te doen (Gal.5:13), en verklaart dat "de werken van het vlees" **alle** slecht zijn. (Gal.5:19-21)

Evenmin is de oude natuur iets, wat verbetert in contact met de nieuwe. Het is met betrekking tot "het vlees" **in de gelovige**, ja, **in hemzelf**, dat de apostel verklaart, dat daarin "**geen goed woont**" (Rom.7:18). Dat het is "**vleselijk, verkocht onder zonde**" (Rom.7:14). Dat het is "**verdorven** door de begeerten van de verleiding" (Eph.4:22). Dat het is in "**vijandschap tegen God**" en "**zich niet onderwerpt aan de wet van God, WANT HET KAN DAT OOK NIET**" (Rom.8:7)

"Het vlees", zoals het in de gelovige blijft na redding, is dat wat werd gegenereerd door een gevallen verwekker. Het is de oude Adamitische natuur. Het is **in zichzelf** zondig. Het kan niet worden verbeterd. "**Dat wat uit het vlees geboren is, is vlees,**" zei onze Heer (Joh.3:6), en het is net zo min mogelijk om de "oude mens" in de gelovige te verbeteren, als het was om hem in de eerste plaats acceptabel te maken voor God.

De "oude mens" werd veroordeeld en rechtens gevonnist op het kruis. Nimmer wordt de gelovige geleerd om iets met hem te doen, of iets van hem te maken, maar om hem altijd als **dood te beschouwen**, en zo "weg te doen". Maar hierover later meer.

DE OUDE NATUUR IN DIT LEVEN NIET VERNIETIGD

Er zijn er die, wel gemotiveerd, er naar streven om de oude natuur in dit leven uit te roeien. Dit helpt niet, maar verhindert het verkrijgen van ware geestelijkheid.

Ten eerste heeft de vernietigingsleer, verre van een echt ernstige kijk op de zonde, een vrij oppervlakkige, bijgelovige, kijk hierop. Zij die dit leren, veronderstellen, dat indien wij van zonden bevrijd zouden kunnen worden, **wij erkennen** dat wij volmaakt zouden kunnen zijn. Zonder te realiseren, dat wij allen **op ons allerbest**, in Adam in de zonde gevallen, **voortdurend "derven**(tegenwoordige tijd) **de heerlijkheid Gods"** (Rom.3:23). En zullen blijven tekort komen, totdat we worden veranderd om "Hem gelijk" te zijn. Aldus: **"VERWACHTEN wij door de Geest, uit het geloof,de hoop van de (volmaakte, persoonlijke) rechtvaardigheid."** (Gal.5:5)

Wat betreft hen, die gevoelen dat zij de uitroeing van de oude natuur **hebben** verkregen, geldt dat **anderen** onveranderlijk kunnen getuigen dat zij dit **niet** hebben! En zij die in het algemeen vasthouden, zonder zonde te zijn, zijn schuldig aan een van de grootste aller zonden: - geestelijke hoogmoed.

De vernietigingsleer is in duidelijke tegenspraak met de Schrift. De eerste brief van Johannes verklaart nadrukkelijk: **"INDIEN WIJ ZEGGEN, DAT WIJ GEEN ZONDE HEBBEN, DAN VERLEIDEN WIJ ONSZELF, EN DE WAARHEID IS IN ONS NIET** (1Joh.1:8). **"INDIEN WIJ ZEGGEN, DAT WIJ NIET GEZONDIGD HEBBEN, DAN MAKEN WIJ HEM TOT EEN LEUGENAAR, EN ZIJN WOORD IS NIET IN ONS** (1Joh.1:10).

Paulus spreekt ook van **"de wet der zonde, die in mijn leden is"** (Rom.7:23), en spoort voortdurend aan, om vertrouwen te hebben in de Heilige Geest tot overwinnende kracht (Rom.8:11-13; Gal.5:16,25). Indien inderdaad de vernietigingsleer schriftuurlijk gezond zou zijn, zou er voor Paulus geen reden geweest zijn om **alle** gelovigen te instrueren in de omgang met de oude natuur, en wel in termen zoals: "reken met", "doet dan weg", "doodt", etc.

Maar laat ons nu eens voorstellen, dat het mogelijk zou zijn om de vernietiging van het vlees te bereiken: zou dat ons eveneens verwijderen van twee andere vijanden, de wereld en de duivel? Zeker niet. En als we los gekomen zijn van de gevallen natuur van Adam, zouden wij net als Adam vóór de val, onderworpen zijn aan verzoeking van buitenaf zoals hij, en zeker ook vallen zoals hij. Maar de Schriften leren duidelijk dat wij allen **eens vielen** in Adam: **"...door één mens is de zonde in de wereld gekomen, en door de zonde de dood; en zo de dood tot alle mensen doorgedaan is, doordat allen gezondigd hebben;"** (Rom.5:12)

DE NIEUWE NATUUR IN DE GELOVIGE

Het is juist gezegd, dat indien er iets goed in enig mens is, het daar door God **gesteld** is. En wat voor goed ook, - een nieuwe, zondeloze natuur - werd toebedeeld door God, aan elke gelovige.

Omdat nog steeds in ons is, "dat wat uit het vlees" is, is er ook "dat wat uit de Geest" is, en evenals de ene totaal bedorven is, en "God **niet kan** behagen", zo is de andere absoluut volmaakt, en behaagt Hem **altijd**.

Adam was oorspronkelijk geschapen in het beeld en de gelijkenis van God, maar hij viel in zonde en kreeg later **"een zoon NAAR ZIJN (eigen) GELIJKENIS, naar ZIJN evenbeeld"** (Gen.5:3). Het kon niet anders. De gevallen Adam kon slechts gevallen, zondige nazaten voortbrengen en verkrijgen, die zelfs de wet niet kon veranderen. Maar wat **"voor de wet onmogelijk was, omdat zij door het vlees krachteloos was, heeft God,**

door Zijn Zoon te zenden IN GELIJKHEID VAN HET ZONDIGE VLEES, en voor de zonde", vervuld, "opdat het recht van de wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest" (Rom.8:3,4).

Zoals Adam gemaakt was in de gelijkenis van God, maar viel, zo werd Christus gemaakt in de gelijkenis van zondig vlees, om ons te verlossen van de val, opdat door genade, door het werk van de Geest, een nieuwe schepping tot stand zou komen. Een "**nieuwe mens....vernieuwd tot kennis, naar het beeld van Hem, Die hem geschapen heeft**" (Col.3:10), een "**nieuwe mens, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid**" (Eph.4:24).

Johannes, die niet zo ver gaat in dit verband, als het symbool van de nieuwe schepping, spreekt niettemin over het deelhebben aan de nieuwe natuur door gelovigen, als hij zegt: "**Een ieder die uit God geboren is, die doet de zonde niet, want Zijn zaad blijft in hem; en HIJ KAN NIET ZONDIGEN, WANT HIJ IS UIT GOD GEBOREN.**" (1Joh.3:9)

"WIJ WETEN DAT EEN IEDER DIE UIT GOD GEBOREN IS, NIET ZONDIGT..." (1Joh.5:18) Het is duidelijk dat "ieder" hier, niet slaat op de persoon als zodanig, maar op dat deel van de gelovige, door Paulus genoemd: "de nieuwe mens". Want we hebben reeds gezien dat Johannes, in ditzelfde epistel, verklaart dat als wij zeggen geen zonde te hebben, we onszelf verleiden en God tot een leugenaar maken. Het is de **nieuwe natuur** in de gelovige, die niet kan zondigen, want het is de nieuwe natuur, niet de oude, die uit God geboren werd.

"In aanvulling dus op onze gevallen Adamietische natuur, zijn we ook "deelachtig aan de goddelijke natuur" (2Petr.1:4). Dit is de "inwendige mens", waarvan Paulus spreekt in Eph.3:16. En deze "binnenste mens" verheugt zich in het doen van Gods wil (Rom.7:22).

Laat ons God danken, dat de oude natuur onder het oordeel des doods is. Rechtens is daarmee reeds afgehandeld. Zij werd, vertegenwoordigd in Christus, ter dood gebracht. Zij zal praktisch ten einde komen, als ons "aardse huis...wordt afgebroken" (2Cor.5:1), of als we "veranderd" worden (1Cor.15:52) en "opgenomen...om de Heer te ontmoeten in de lucht" (1Thes.4:17), maar de nieuwe natuur, - die uit God is -, zal nimmer sterven. In de eerste plaats komt zij niet onder het oordeel van de zonde. Ten tweede, is dat wat is gewrocht, "**niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God.**" (1Petr.1:23)

Door de Geest, legt Paulus bijzondere nadruk op dit feit, omdat het behoort bij gelovigen in deze tegenwoordige bedeling, want wij zijn niet alleen "ontvangen" van de Heilige Geest en begiftigd met opstandingsleven van Christus, maar wij behoren tot de "nieuwe schepping" (2Cor.5:17;Eph.2:10), die God zal verheerlijken "in de toekomstige eeuwen", om "**te betonen de uitnemende rijkdom van Zijn genade**" (Eph.2:7).

Wij hebben nu de weg bereid voor een beschouwing van het conflict tussen de oude natuur en de nieuwe, en de middelen die ons ten dienste staan om de oude te overwinnen.

HET CONFLICT TUSSEN DE OUDE EN DE NIEUWE NATUUR

De brieven van Paulus hebben veel te zeggen over het conflict, dat voortdurend bestaat, tussen de oude en de nieuwe natuur in de gelovige. God heeft een genadig doel met het toelaten van dit conflict, en het heeft zijn werkelijke voordelen voor de gelovige. Er werd bovendien ruime voorziening geschapen voor geestelijke overwinning in elk gegeven geval. Maar voordat we dit alles gaan bezien, zullen we ons eerst bezig houden met het **feit** van het conflict zelf.

Betreffende dit conflict, schrijft Paulus, door inspiratie: **"Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkaar, zodat gij niet doet wat gij wildet"** (Gal.5:17).

Dit conflict beschouwend vanuit zijn eigen persoonlijke ervaring, schrijft hij:

"Want het goede dat ik wil, doe ik niet; maar het kwade dat ik niet wil, dat doe ik." **"Want ik heb een vermaak in de wet van God naar de innerlijke mens:**

"Maar ik zie een andere wet in mijn leden, die strijd voert tegen de wet van mijn gemoed en mij gevangen neemt onder de wet van de zonde, die in mijn leden is" (Rom.7:19,22,23).

Door sommigen wordt geleerd, dat we deze voortdurende strijd tussen de oude en de nieuwe natuur niet behoeven te ervaren. Zij zeggen: "Ga uit van Rom.7 naar Rom.8"

Wij willen eraan herinneren, dat de Apostel Paulus, Romeinen 7 en Romeinen 8 **in dezelfde zetting** schreef; dat in het origineel, de brief aansluitend doorgaat, zonder onderbreking - zonder indeling in hoofdstukken. Dezelfde apostel, die aldus roept: **"Zo is er dan nu geen verdoemenis voor hen die in Christus Jezus zijn"** (Rom.8:1), wijst **in dezelfde brief**, slechts enkele zinnen daarvoor, in tegenwoordige tijd aan: **"de wet der zonde, die in zijn leden IS"**. Hij bekent vrijmoedig de **aanwezige** werking van deze wet in zijn leden, zoals we hierboven hebben gezien. Hoe komen we dan vanuit Rom.7 in Rom.8? Paulus ervoer **beiden** gelijktijdig, en dat doen ook wij, want omdat wij vrij zijn van de **veroordeling** der zonde, blijft de zonde zelf niettemin in ons werken.

Het is inderdaad waar, dat geen enkel streven de oude Adamitische natuur kan verbeteren, maar het is **niet** waar dat er geen strijd zou zijn tussen de oude en de nieuwe naturen. Anders zouden de vermaningen om niet **"toe te geven"** aan de eisen van de oude natuur, maar om **"weg te doen"**, de daden van de oude mens, en te **"doden"**, of **"ter dood te brengen"**, onze aardse neigingen, allemaal zinloos zijn.

Het is eenvoudig een **feit**, dat het conflict, zoals beschreven in Rom.7, wordt ervaren in het leven door elke gelovige. Laten anders zij, die beweren dat we uit Rom.7 moeten gaan, dit dan ontkennen. Als zij zijn gekomen tot de stand waarin zij consequent **kunnen** doen, de dingen die zij willen. Waar "de wet van de zonde" niet langer werkt in hun leden. Wanneer zij in hun ervaring geheel bevrijd zijn uit deze gevangenis. Indien zij niet behoeven te bekennen, -tot op heden in hun ervaring-:

"De goede dingen die ik wilde, doe ik niet; maar de kwade die ik niet wilde, doe ik". Indien zij niet met Paulus behoeven te roepen: : ik, ellendig mens, die ik ben!". Als zij niet behoeven te **"wachten"**, samen met Paulus, "op de hoop op (volmaakte, persoonlijke) rechtvaardigheid door geloof", laten zij dan hun plaats innemen bij hen, die zondeloze perfectie en vernietiging van de oude natuur leren. Als zij echter **niet** bereid zijn om deze uitspraken te honoreren, zullen zij de naakte waarheid erkennen van Gal.5:17 en Rom.7:22,23.

Zou worden gevraagd hoe wij aansprakelijk kunnen zijn voor die dingen die wij zouden willen, maar **"niet kunnen"** doen, dan antwoorden wij dat Gal.5:17 niet werd geschreven om ons onze **hulpeloosheid**, maar eerder onze **uitwendige verdorvenheid** te leren. De Geest is altijd present en gewillig om de nodige hulp te verlenen, maar wij zijn van nature zo onlosmakelijk **slecht**, dat we nimmer blijvend slagen om de dingen te doen die we zouden willen. Inderdaad, het vlees voert constant, meedogenloos oorlog om te voorkomen, dat wij deze zouden doen.

Het is waar, dat de gelovige werd "vrijgemaakt van de zonde" door genade (Rom.6:14,18). Dat betekent, dat hij in elk gegeven geval, niet **behoeft**, ja, niet **zou moeten** toegeven aan de zonde (Rom. 6:12, 13). Het is ook waar, dat de gelovige "vrij is van de wet der zonde en des doods" (Rom.8:2), want Christus droeg voor hem de doodstraf. Maar er is geen gelovige vrij van de aanwezigheid van, wat Paulus noemt: **"de wet van de zonde, die in mijn leden is"**, dat is, van de oude natuur, met haar voortdurende geneigdheid om verkeerd te

doen. Evenmin is hij vrij van het conflict met de **nieuwe** natuur, die dit meebrengt. Als wij werkelijk geestelijk zouden zijn, en op Bijbelse wijze met de zonde die in ons woont zouden handelen, moeten wij eerlijk zijn aanwezigheid in ons erkennen; wij moeten het feit onder ogen zien, dat hoewel wij, Prijs God, niet langer "**in de zonde**" zijn, de zonde nog steeds **in ons is**. Dat hoewel de "oude mens" wordt **gerekend** te zijn gestorven met Christus, hij nog leeft, en zeer actief is voorzover het onze **ervaring** betreft.

DE ZEGENINGEN VAN HET CONFLICT

Maar dit conflict moet ons niet ontmoedigen, want het is een van de zekere tekenen van onze ware behoudenis. Het is aan de gelovige niet bekend. Want alleen de **toegevoegde** aanwezigheid van de nieuwe natuur, samen met de oude, veroorzaakt dit conflict. Immers, "deze zijn tegengesteld de één tegen de ander."

Als wij dit conflict in het geheel niet ervaren, kan het alleen maar betekenen, dat we niet gered zijn, want met twee naturen zo uitwendig onbestaanbaar in ons binnenste, is conflict onvermijdelijk. Als wij **weinig** afweten van dit conflict, kan dit alleen maar betekenen dat de oude natuur, in wat voor subtiele, bedrieglijke vormen ook, de overhand heeft verkregen. Want wanneer de nieuwe natuur zichzelf aanvalt, zoals dan zou geschieden, strijdt de oude natuur zeker des te heviger tegen.

Maar niet alleen is het conflict een zeker teken van onze redding; het schept in ons eveneens een diep en noodzakelijk gevoel van inwendig bederf, en van de oneindige genade van de heilige God om ons te redden, en ons dagelijks te dienen, door ons te helpen om de zonde overwinnen. En op haar beurt geeft dit ons een meer verstandelijke benadering, als wij aan de verlorenen het evangelie van Gods genade verkondigen.

KRACHT OM TE OVERWINNEN

En dan nu iets over de middelen die God heeft voorzien, om ons te helpen om zonde te overwinnen, en normaal geestelijk leven te leiden:

Uit hetgeen reeds is gezegd, is het duidelijk dat na de redding, de Heilige Geest zo bezit van ons neemt, dat van die tijd af, op bovennatuurlijke wijze, wordt veroorzaakt, dat wij Gode welgevallig leven. Hij werkt in de gelovige, net als bij de redding, ook zo in het Christenleven, "door genade, door geloof." Krachtige bijstand om zonde te overwinnen wordt ruim geschonken door genade, maar deze hulp moet **d o o r g e l o o f i n ieder persoonlijk geval**, worden toegeigend. Er bestaat geen allesomvattende voorziening voor blijvende overwinning gedurende de gehele levensoorlog. Wij moeten uitzien naar Hem in geloof, om de hulp die wij in elke aparte strijd nodig hebben. Zo leert de Schrift, met betrekking tot overwinning over zonde niet, dat het onmogelijk is voor ons om te zondigen, maar juist dat in elk voorkomend geval, het mogelijk is **niet** te zondigen. Zo ook is de vraag in tijden van verzoeking in het algemeen, of wij werkelijk **verlangen** om te overwinnen. Want bevrijding wordt vrijelijk geschonken door genade, als we deze door geloof in bezit nemen.

Maar hoe wordt dan de bevrijding geschonken? Het antwoord is: door de Geest.

De gelovige behoeft niet langer in slavernij der zonde te zijn, want de Heilige Geest binnenin, Die leven mededeelde om mee te beginnen, zal ook kracht mededelen om zonde te overwinnen. Als we in beproeving zijn, en niet in staat om te bidden zoals het behoort, "**komt de Geest onze zwakheden te hulp**" en "**bidt voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen**" (Rom.8:26). Wanneer wij zwak en ziek zijn, mogen wij "**door Zijn Geest met kracht versterkt worden in de inwendige mens**" (Eph.3:16). Inderdaad versterkt ons zelfs de Geest lichamenlijk om zonde te overwinnen, want we lezen:

"En indien de Geest van Hem, Die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, zo zal HIJ, DIE CHRISTUS UIT DE DODEN OPGEWEKT HEEFT, OOK UW STERFELIJKE LICHAMEN LEVEND MAKEN DOOD ZIJN GEEST, DIE IN U WOONT" (Rom.8:11)

Dit moet niet worden verward met wonderbare genezing. Het heeft uitsluitend te maken met kracht tegen verzoeking. Aansluitend zegt de apostel: **"ZO DAN, BROEDERS, WIJ ZIJN SCHULDENAARS, NIET AAN HET VLEES OM NAAR HET VLEES TE LEVEN "** (Rom.8:12)

Wij zijn dan schuldenaars aan de Geest, Die in ons woont, en niet aan het vlees. Met de Geest zo nabij om te helpen, is klagen over zwakheid, of excuus voor de zonde niet terecht, en wel op grond daarvan, dat "De Geest wel gewillig is, maar het vlees zwak is", of wel: "Ik ben tenslotte maar menselijk".

Maar de Geest gebruikt één middel, boven alle, om ons te versterken tegen verzoeking: **Zijn eigen Woord**. Daar leren we dat **GOD** afgedaan heeft met de oude natuur, en wat onze plaats is in Christus; feiten die wij moeten verstaan en waarderen indien wij willen weten, hoe met onze oude natuur om te gaan, en ons te verheugen in onze positie in Christus.

In de eerste plaats rekent God de oude natuur in ons als reeds ter dood gebracht voor de zonde. In Christus op Golgotha. Wij zouden nimmer mogen ophouden om God daarvoor te danken, want het betekent, dat in zoverre het onze verhouding met Hem betreft (en dat is wat het belangrijkste is), de zondekwesitie reeds is opgelost. Maar dit houdt ook in, dat de oude natuur niet langer enig recht heeft om te leven, of om zich te laten gelden. Daarom argumenteert de apostel: **"Weet gij niet, dat zovelen wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? (Rom.6:3) "Zo ook gij, houdt het daarvoor dat gij wel voor de zonde dood zijt,...(Rom.6:11)**

Maar er is meer, want niet alleen is de "oude mens" nu in Christus ter dood gebracht; een **"nieuwe mens"** is nu opgestaan met Christus uit het graf: **"Maar God, die rijk is aan barmhartigheid, door Zijn grote liefde, waarmee Hij ons liefgehad heeft, "ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt (samen) met Christus (uit genade zijt gij zalig geworden), "en heeft ons (samen) mee opgewekt, en heeft ons (samen) mee gezet in de hemel in Christus Jezus" (Eph.2:4-6)**

"Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus" (Eph.1:3)

Dit moeten wij, op onze beurt, "rekenen" werkelijk waar te zijn, en moet in geloof worden toegeëigend, want de apostel zegt: **"Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt dan de dingen die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand van God. "Bedenk de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn, "want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God" (Col.3:1-3).**

Aldus is er zowel een positieve, als een negatieve reden om Gode welgevallig te leven, zoals we dat verder vinden in Rom.6: **"Zo ook gij, houdt het daarvoor dat gij wel voor de zonde dood zijt, MAAR VOOR GOD LEVEND IN CHRISTUS JEZUS, ONZE HERE. "Laat dan de zonde niet heersen in uw sterfelijk lichaam om haar te gehoorzamen in de begeerten van dat lichaam.**

"En stelt uw leden niet voor de zonde tot wapens van de ongerechtigheid; MAAR STELT UZELF VOOR GOD ALS UIT DE DODEN LEVEND GEWORDEN, EN STELT UW LEDEN VOOR GOD TOT WAPENS VAN DE GERECHTIGHEID." (Rom.6:11-13)

De latere brieven van Paulus ontwikkelen verder onze glorieuze positie in Christus en tonen ook duidelijk dat **ER NIETS IS, DAT ONS ZO HELPT OM GODE WELGEVALLIG TE LEVEN, ALS HET VERSTAAN EN DE WAARDERING VAN ONZE POSITIE EN ONZE ZEGENINGEN IN DE HEMELSE GEWESTEN IN CHRISTUS.**

Het is zo, dat als wij bezig zijn met deze "dingen van de Geest", dat we onszelf ontdekken te "wandelen in de Geest", en **"Wandelt door de Geest, en volbrengt de begerlijkheid van het vlees niet" (Gal.5:16).** Inderdaad,

als wij zo wandelen in de Geest zullen wij dragen: "**.....de vrucht van de Geest...liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid.**" (Gal.5:22)

Hoeveel beter is het dat onze levens worden **getransformeerd** door bezig zijn met Christus (2Cor.3:18) en met onze positie en zegeningen in de hemelse gewesten met Hem (Col.3:1-3), dan de hopeloze taak te trachten om de oude natuur te verbeteren; altijd bezig met zelfbetrachting; altijd bezig met het vlees!

Kortom, onze verantwoordelijkheden met betrekking tot de "oude mens" zijn de volgende: Reken hem **inderdaad dood**; probeer hem niet te verbeteren (Rom.6:11; Gal.2:20; Col.3:3). Geef hem geen voedsel (Rom.13:14). "Leg hem **praktisch** af", net zoals hij **positief** heeft "afgedaan" (Eph.4:22; Col.3:8,9). Onze verantwoordelijkheden m.b.t. de "nieuwe mens" zijn: "**Gij, houdt het ervoor dat gij zijt...voor God levend in Christus Jezus, onze Heere**" (Rom.6:11).

"**Stelt uzelf ten dienste van God, als mensen, die dood zijn geweest, maar thans leven**" (Rom.6:13,N.V.). "**Als nieuwgeborenen, voedt uzelf met het woord van Christus**" (Col.3:16; 1Petr.2:2). "**Wandel in nieuwheid des levens**" (Rom.6:4). "**Doet de nieuwe mens aan**", **praktisch**, zoals hij, **wat positie betreft**, is "aangedaan" (Eph.4:24; Col.3:10). "**Zoekt dan de dingen die boven zijn**" (Col.3:1). Wees voortdurend bezig met de dingen van God; met wat Hij **gedaan** heeft voor u in Christus, met wat Hij u **gemaakt** heeft in Christus, en met wat Hij u **gegeven** heeft in Christus.

"**EN IK ZEG: WANDELT DOOR DE GEEST EN VOLBRENGT DE BEGEERTE VAN HET VLEES NIET.**" (Gal.5:16)

H O O F D S T U K VI

HEILIGING EEN KOSTBARE WAARHEID ONVOLDOENDE GEWAARDEERD

Het is spijtig dat zo vele Bijbelcommentaren het onderwerp **heiliging** zo oppervlakkig beschouwen. De meeste Bijbelstudenten weten, dat in de "Authorised Version" van zowel Oude en Nieuwe Testament, de woorden "heiliging" en "wijding", met nauwelijks een enkele uitzondering, dezelfde betekenis hebben. In het Oude Testament komen beide woorden van de ene Hebreeuwse stam **qodesh**, terwijl in het Nieuwe, beiden komen van de enkele Griekse stam **hagiozo**.

Volgens de meeste commentaren betekent **qodesh**, en het Griekse equivalent **hagiozo**, eenvoudig "apart zetten" of "afschieden". Nu is het waar, dat dit in beide gevallen de fundamentele betekenis is, maar heel dikwijls schiet de fundamentele betekenis van een woord tekort bij het uitdrukken van haar ware bedoeling in bepaald gebruik. Zulks is het geval met de Hebreeuwse en Griekse woorden voor **heiliging**. Oorspronkelijk betekenen zij een afscheiding of apartzetting, maar **zoals gebruikt in de Schriften**, betekenen zij veel meer dan dit.

TOEWIJDING

In Bijbels gebruik, zowel in Oude als Nieuwe Testament, betekent heilig maken, of heiligen: "als heilig **apart** gezet", "**gewijd**", "**opgedragen**". De volgende passages zijn er slechts enkele waarin dit punt uitkomt: "**En God heeft de zevende dag gezegend en die GEHEILIGD;**" (Gen.2:3) "**En Hij zeide; Nader hier niet toe; trek uw schoenen uit van uw voeten; want de plaats, waarop gij staat, is HEILIG land.**" (Ex.3:5) "**Uw Naam worde GEHEILIGD.**" (Math.6:9) "**...want ik heb u TOEBEREID, om u als een reine maagd aan één man, voor te stellen, namelijk aan Christus.**" (2Cor.11:2)

In de bovenstaande passages worden de Hebreeuwse en Griekse woorden in kwestie, verschillend overgebracht, "geheiligd", "heilig", "toebereid", maar in ieder geval is de betekenis: "apart gesteld **als geheiligd**", "**toegewijd**", "**opgedragen**". Zo ook wordt Jeruzalem genoemd "de **heilige** stad" (Matt.4:5), en het heiligdom van de tabernakel, "het **heilige der heiligen**", (het heiligste van alles) (Hebr.9:3,8); de Bijbel wordt genoemd "de **heilige** Schriften" (Rom.1:2) en de Geest van God, "de **heilige** Geest" (Eph.4:30).

DE HEILIGING VAN DE GELOVIGE

Wat zouden de harten van vele gelovigen geraakt worden, als zij zouden realiseren, dat zowel in onze redding als onze wandel, het Gods bedoeling was, niet slechts ons apart te stellen **van de wereld**, maar om ons apart te stellen **als aan Hemzelf toegewijden!** Heiliging spreekt meer van Gods liefde tot ons, dan van onze liefde tot Hem. Deze waarheid zou voor velen een volstrekt nieuw licht werpen op de leer van heiliging.

Heiliging is geen negatieve zaak, maar een **positieve**. God wil ons voor "Zichzelf". Hij beschouwt ons als Zijn geheiligd eigendom, meer dan een bruidegom zijn bruid als de zijne beschouwt, apart voor hemzelf. Dit laat zien, hoe dierbaar de gelovige is voor God. Dit maakt onze scheiding van de wereld en de zonde, het natuurlijk **resultaat** van onze toewijding aan Hem. "**Hoe gij tot God bekeerd zijt van de afgoden**", zegt de apostel, niet "van afgoden tot God" (zie 1Thess.1:9). Ware Bijbelse heiliging bestaat dus niet in "doe dit", of "laat dat", en dient evenmin te worden verward met zondeloze perfectie. Het is eerder een toewijding aan God, die **resulteert** in een inniger wandel met Hem.

POSITIONELE HEILIGING

Het is zeer duidelijk, dat elke ware gelovige reeds geheiligd of toegewijd is aan God. Sommigen zien heiliging

als een tweede werk van genade, na redding. Daadwerkelijk is het juist het eerste werk van genade. Heiliging begint bij God als Hij ons verkiest, en apart zet voor Zichzelf, door het werk van de Heilige Geest. Die overtuigt ons van zonde en leidt ons tot het geloof in Christus. Aldus lezen wij: **"...dat God u van het begin verkoren heeft tot zaligheid, IN HEILIGING VAN DE GEEST en geloof van de waarheid,"** (2Thess.2:13)

"uitverkoren naar de voorkennis van God de Vader, IN DE HEILIGMAKING VAN DE GEEST, tot gehoorzaamheid en besprenging met het bloed van Jezus Christus" (1Petr.1:2) Deze toestand van onze heiliging wordt evenmin beïnvloed door ons gedrag. In Eph.5:2,3 verklaart de apostel, dat gelovigen **zullen "wandelen...zoals het heiligen (geheiligden) betaamt"**, maar dit op zichzelf **sluit in**, dat sommigen, die heiligen zijn, niet zo wandelen.

Zelfs de vleselijke Christenen worden aangesproken als **"heiligen" - "geheiligden in Christus Jezus"** (1Cor.1:2). De zonden van sommigen van hen, die zij zelfs toen nog deden met name noemende, gaat hij verder en zegt: **"En dit waren sommigen van u; maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd, in de Naam van de Heere Jezus Christus, en door de Geest van onze God."** (1Cor.6:11) "Gelovigen" worden aldus, wat ook hun staat mag zijn, genoemd: **"... geheiligden, door het geloof in Mij."** (Hand.20:32; 26:18). **"...uitverkorenen van God, HEILIGEN EN BEMINDEN..."** (Col.3:12)

Dit alles heeft, vanzelfsprekend, betrekking op onze positie en onze staat voor God. **Hij** was het die, in oneindige liefde en genade, ons apart gezet heeft als de Zijnen, ons voor allen rechtvaardig verklarend. Maar hoe kan een rechtvaardig God een zondaar rechtvaardigen? Hoe kan een heilige God een gevallen zoon van Adam omarmen? Het antwoord luidt: door het glorieuze, al-voldoende werk van Christus ten behoeve van de zondaar. **"IN DIE WIL ZIJN WIJ GEHEILIGD, DOOR DE OFFERANDE VAN HET LICHAAM VAN JEZUS CHRISTUS, ÉÉNMAAL GESCHIED"** (Hebr.10:10). **"WANT MET ÉÉN OFFERANDE HEEFT HIJ IN EEUWIGHEID VOLMAAKT HEN DIE GEHEILIGD WORDEN"** (Hebr.10:14)

Wat zijn "positie" dan betreft, werd **iedere** gelovige **geheiligd**, of apart gezet **door God**, voor Hemzelf, door het werk van de Heilige Geest, en op grond van het vergoten bloed van Christus. Niet te verwonderen, dat de Geest uitdagend roept: **"WIE ZAL BESCHULDIGING INBRENGEN TEGEN DE UITVERKORENEN VAN GOD? GOD IS HET, DIE RECHTVAARDIG MAAKT. WIE IS HET DIE VERDOEMT?..."** (Rom.8:33,34).

Hoe kostbaar zijn deze waarheden! En toch leert de apostel nimmer waarheid over onze positie, zonder toepassing ervan in de praktijk. Als God ons in liefde apart heeft gesteld **als de Zijnen**, zou onze liefde niet de Zijne beantwoorden? Zou het ook niet het verlangen van **ons** hart zijn om de Zijne te zijn, volkomen van Hem, in ervaring en gedrag? Zouden onze harten niet bewogen zijn met dankbaarheid en verwondering over Zijn nederbuigende liefde, en resulteren in spontane en verlangende toewijding aan Hem?

PRAKTISCHE HEILIGING

Dit is het wat de apostel in gedachten heeft, als hij, door de Geest schrijft, dat God - **"... ons uitverkoren heeft in Hem (Christus), vóór de grondlegging der wereld, opdat WIJ HEILIG EN ONBERISPELIJK ZOUDEN ZIJN VOOR HEM, IN DE LIEFDE;** **"Die ons tevoren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen..."** (Eph.1:4,5) **"WANT DIT IS DE WIL VAN GOD: UW HEILIGMAKING..."** (1Thess.4:3)

Maar hier is oplettendheid geboden, want zoekende om geheel geheiligd te zijn voor God, stellen wij ons bloot voor ontmoediging en desillusie. Nergens in de Schriften wordt ons geleerd het "vlees" te heiligen voor God. De Schriften leren dat het "vlees", de oude Adamitische natuur, **totaal** slecht is, en onze ervaring bevestigt dat dit zo is. Het "vlees" **kan niet** worden verbeterd, of hervormd, of bekeerd, en "zij die in het vlees zijn" (niet uit de Geest geboren) "kunnen God niet behagen" (Rom.8:8). Om die reden zond God Zijn eigen Zoon, "in gelijkheid van het zondige vlees", om "de zonde in het vlees te veroordelen" op Golgotha. (Rom.8:3)

Wij zullen dan niet pogen om de oude natuur te verbeteren, of aan God te wijden, maar te erkennen als door

God veroordeeld, en gekruisigd met Christus. **"DIT WETEN WIJ, DAT ONZE OUDE MENS MET HEM GEKRUISIGD IS...(Rom.6:6). "ZO OOK GIJ, HOUDT HET DAARVOOR DAT GIJ WEL VOOR DE ZONDE DOOD ZIJT, MAAR VOOR GOD LEVEND IN CHRISTUS JEZUS, ONZE HERE"** (Rom.6:11)

Maar omdat het "vlees" van de gelovige niet door God geheiligd kan worden, zijn **lichaam** wel, zal dit ook moeten. Hierover heeft de apostel Paulus veel te zeggen: **"Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen van God, dat gij UW LICHAMEN STELT TOT EEN LEVENDE, HEILIGE EN VOOR GOD WELBEHAGELIJKE OFFERANDE, DAT IS UW REDELIJKE GODSDIENST."** (Rom.12:1)

"OF WEET GIJ NIET, DAT UW LICHAAM EEN TEMPEL IS VAN DE HEILIGE GEEST, DIE IN U IS, DIE GIJ VAN GOD HEBT, EN DAT GIJ VAN UZELF NIET ZIJT? "WANT GIJ ZIJT DUUR GEKOCHT: VERHEERLIJKT DAN GOD IN UW LICHAAM EN IN UW GEEST, DIE VAN GOD ZIJN." (1Cor.6:19,20)

Zo schrijft de apostel aan de Thessalonicensen: **"dat ieder van u zijn vat weet te bezitten in heiligmaking en eer"** (1Thes.4:4) **"Want God heeft ons niet geroepen tot onreinheid, maar tot heiligmaking."**(1Thes.4:7) En dan concludeert hij: **"EN DE GOD DES VREDES ZELF HEILIGE U GEHEEL EN AL; EN UW GEHEEL OPRECHTE GEEST, ZIEL EN LICHAAM WORDE ONBERISPELIJK BEWAARD IN DE TOEKOMST VAN ONZE HERE JEZUS CHRISTUS."** (1Thes.5:23)

In één van de laatste van zijn brieven verklaart hij, omdat "de Heere kent degenen die van Hem zijn", dat allen die de naam van Christus noemen, zullen "afstaan van ongerechtigheid", en hij gaat verder met te verklaren dat: **"...in een groot huis zijn niet alleen gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aarden vaten; en sommige tot eer, maar anderen tot oneer. "Indien dan iemand zichzelf van deze reinigt, die zal EEN VAT ZIJN TOT EER, GEHEILIGD EN BEKWAAM TOT GEBRUIK VOOR DE HERE, en tot alle goed werk toebereid."** (2Tim.2:20,21) De Gemeente is inderdaad "een groot huis" en daarin zijn alle soorten vaten. De meesten van deze, zo is te vrezen, zijn onterend voor de Heer, en ongeschikt tot gebruik door de Meester. Geve God dat wij niet zullen behoren tot dit aantal, maar eerder vaten mogen zijn, die God ere brengen, **"geheiligd, en geschikt tot gebruik door de Meester."**

HET "HOE" VAN PRAKTISCHE HEILIGMAKING

Als we bezien **hoe** we aan God worden gewijd, in wandel en ervaring, moeten we opnieuw de nadruk leggen, waar God deze gelegd heeft: op Zijn gezegend Woord. Niemand zal ontkennen, dat gebed een belangrijk element is in praktische heiligmaking, toch plaatst het Woord de grootste nadruk op Zichzelf in deze zaak, Onze Heer bad voor Zijn discipelen: **"HEILIG HEN IN UW WAARHEID: UW WOORD IS DE WAARHEID."** (Joh.17:17) De apostel Paulus verklaart dat onze Heer "de Gemeente liefhad, en Zichzelf voor haar gaf",

"OPDAT HIJ HAAR HEILIGEN ZOU, HAAR REINIGEND MET HET BAD VAN HET WATER DOOR HET WOORD" (Eph.5:25,26) Vele lieve Christenen hebben tot de schrijver gezegd: "Kon ik deze Bijbelse waarheden maar beter onthouden, maar ik heb een geheugen als een zeef." Giet echter water door een zeef, het zal op z'n minst een reinigend effect hebben. En zo heeft Gods gezegend Woord een reinigend effect op hen, die het biddend lezen en mediteren. Het is het Woord, dat de Auteur, de Heilige Geest, gebruikt om ons meer en meer te reinigen en tot God te heiligen, en zij die niet diep en ernstig geïnteresseerd zijn in de studie van het Woord, zullen nimmer echte, praktische heiliging, vreugdevol beleven, hoeveel zij ook bidden.

H O O F D S T U K V I I

DE VERVULLING MET DE GEEST

HET GEESTELIJKE DOEL VAN DE GELOVIGE

Het merendeel van de gelovigen is zeer verward met betrekking tot, het werk van de Heilige Geest in hun levens, en de juiste begrenzing waarbinnen zij Zijn hulp mogen verwachten bij het overwinnen van zonde. Deze verwarring is hoofdzakelijk ontstaan, door de onschriftuurlijke traditie, dat de tegenwoordige bedeling begon met de uitgieting van de Geest op **Pinksteren**. Een verdere beschouwing van het Woord, in dit verband, is daarom noodzakelijk.

Diegenen, die het ervoor houden dat Pinksteren het begin van de tegenwoordige bedeling aangeeft, zouden zorgvuldig die Schriftgedeelten moeten onderzoeken, die handelen over de Heilige Geest en Zijn werk. Een simpele vergelijking, bijvoorbeeld van Zijn werking op Pinksteren met de werking vandaag, zoals deze is opgenomen in de epistels van Paulus, kan maar tot één conclusie leiden: dat de doop met, of in de Geest, op Pinksteren, in alle opzichten werd vervangen door een andere doop - die, waarbij gelovigen zijn gedoopt in één lichaam -, en dat het Lichaam van Christus niet bestond (behalve in Gods gedachten) toen de Geest werd uitgestort op Pinksteren. Indien onze Fundamentalistische leiders dit feit zouden willen verifiëren en accepteren, zouden zij het antwoord hebben op het "Pinkster"-fanatisme, dat vandaag de dag bestaat.

DE WERKING VAN DE GEEST OP PINKSTEREN

Wat betreft de honderd en twintig gelovigen, die op Pinksterdag vergaderd waren in de opperzaal, lezen we: "**EN ZIJ WERDEN ALLEN VERVULD MET DE HEILIGE GEEST**" (Hand.2:4)

Dit is vanzelfsprekend een andere manier van uitdrukken, voor: de Heilige Geest nam geheel bezit van hen. Zij, die ertoe gekomen zijn om de betekenis van het Bijbelse woord **doop** te onderzoeken, zullen gelijk het verband zien met de belofte van de Heer, dat de Zijnen zouden worden **gedoopt** met de Heilige Geest (Hand.1:5). Zij werden inderdaad "**vervuld**" met de Geest (Hand.2:4), in vervulling van de belofte, dat zij zouden worden **gedoopt** met de Geest.

En het resultaat van deze doop, deze vervulling met de Geest, was niet alleen dat zij wonderlijke krachten bezaten, maar ook dat zij het soort leven leefden, dat Gods volk vóór die tijd ontbrak. Dit is de bijzondere zaak waarmee we hier te maken krijgen. Let wel: in Hand.2:4 hebben we niet een **aansporing** om vervuld te worden met de Geest, zoals we later hebben in de brieven van Paulus. Eerder hebben we hier een simpele vaststelling van het feit: "Zij werden allen vervuld met de Heilige Geest".

De honderd twintig waren natuurlijk als iedere andere groep van gelovigen in de geschiedenis. Zij waren niet allen even geestelijk, of toegewijd, of trouw. Sommigen waren dat meer dan de anderen, en waar sommigen in één deugd uitmuntten, deden anderen dat in een andere. Toch werden "allen VERVULD" met de Geest, van de minste tot de grootste van hen.

De aandachtige Bijbelstudent zal natuurlijk vragen, waarom werden nu al deze gelovigen vervuld met de Heilige Geest. Was het misschien, omdat zij als groep, godsdienstiger geweest waren, dan de anderen vóór hen? Het evangelie geeft het bewijs dat dit niet zo is. Petrus roemde, Thomas twijfelde, Jakobus en Johannes zochten persoonlijk voorrecht, en toen onze Heer gevangen genomen werd, "verzaakten allen Hem en vluchtten".

Was het dan omdat zij lang genoeg, of ernstig genoeg, **gebeden** hadden om de Geest, dat deze op hen zou komen en hen onder contrôle nemen? Neen; zij waren geïnstrueerd om naar Jeruzalem te gaan, niet om te **bidden** om de Heilige Geest, dat Hij zou komen, zoals sommigen veronderstellen, maar om te "**wachten** op de (vervulling van de) **belofte**" aangaande de Geest (Hand.1:4,5) - en precies hier ligt het antwoord op onze vraag. De gelovigen op Pinksteren werden vervuld met de Heilige Geest, niet omdat zij zo lang om de komst van de Geest gebeden hadden, of ernstig genoeg, maar omdat **de tijd was gekomen voor de vervulling van de goddelijke belofte**. De Oud Testamentische profeten en de Heere Jezus hadden beloofd, dat de Heilige Geest op zekere dag zou komen, om de leiding te nemen van Gods volk, en **die dag was gekomen**. Zij werden **vervuld** met de Geest, omdat God, overeenkomstig Zijn belofte, hen had **gedoopt** met de Geest.

DE WERKING VAN DE HEILIGE GEEST VANDAAG

De Apostel Paulus zegt nergens, dat alle leden van het Lichaam worden vervuld met de Heilige Geest. Het is zeker duidelijk uit het verslag, dat de Corinthiers en de Galaten bijvoorbeeld, niet werden vervuld met de Geest, want de brieven van Paulus tot deze gemeenten, bevatten veel berisping en correctie. En het is ook duidelijk, dat gelovigen vandaag niet - zelfs niet de besten onder hen - volledig vervuld zijn met de Geest. De vervulling met de Geest is nu een doel, een verkrijging, die de apostel, door inspiratie, ons voorzet. Wij zijn niet allen vervuld met de Geest, als zijnde een feit, zoals de Pinkstergelovigen. Omdat de Geest inderdaad in ons woont, door Gods genade, moeten wij **dagelijks** Zijn hulp en zegen toeëigenen **door geloof**.

Vandaar dat de apostel, nu, gelovigen **vermaant**: "**Wordt vervuld met de Geest**" (Eph.5:18), zoals hij hen ook vermaant en voor hen bidt, dat zij mogen worden "**vervuld met vruchten van gerechtigheid**" (Phil.1:11); "**vervuld met de kennis van Zijn wil**" (Col.1:9); "**vervuld tot al de volheid van God**" (Eph.3:19).

Maar **waarom** zijn **wij** niet automatisch vervuld met de Geest, zoals de gelovigen dat werden op Pinksteren? Wij willen doorgaan met beantwoorden van deze vraag, maar laat de lezer niet nalaten om eerst het **feit** te erkennen, dat waar de gelovigen, vergaderd in de bovenzaal, met Pinksteren, **allen vervuld** werden met de Geest. De gelovigen onder Paulus, sinds die tijd, echter **niet** allen werden vervuld met de Geest. Omdat bovendien duidelijk, keer op keer, wordt gesteld, dat de Pinkstergelovigen werden, of behoorden te worden **gedoopt** met de Geest, Paulus niet éénmaal in zijn brieven leert, dat leden van het Lichaam van Christus worden gedoopt met de Geest, zelfs niet in 1Cor.12:13. Integendeel **vermaant** hij hen om Gods genade door geloof toe te eïgenen, zodat zij met de Geest mogen worden vervuld.

DE HEILIGE GEEST EN MENSELIJK GEDRAG

Het geprofeteerde werk van de Heilige Geest met betrekking tot Zijn volk Israel, moet duidelijk worden verstaan, willen wij Zijn werk vandaag kunnen begrijpen in verband met de leden van het Lichaam van Christus. In Joel 2:28,29 beloofde God, dat Hij hen op bovennatuurlijke wijze zal doen profeteren, etc., maar in Ezech. 36:26,27, beloofde Hij, dat zij op bovennatuurlijke wijze Zijn wil zouden doen: "**Een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste; het hart van steen zal Ik uit uw lichaam verwijderen en Ik zal u een hart van vlees geven. MIJN GEEST ZAL IK IN UW BINNENSTE GEVEN EN MAKEN, DAT GIJ NAAR MIJN INZETTINGEN WANDELT EN NAARSTIG MIJN VERORDENINGEN ONDERHOUDT.**"

Aldus wilde God tonen, dat de enige weg waarop ook Zijn eigen volk Hem volkomen gehoorzamen kan is, wanneer Hij **bezit van hen neemt** en hen **bewerkt** om Zijn wil te doen. Metterdaad toont Hij dit nu nog. Hoewel wij vandaag alle voordelen en zegeningen van de bedeling van genade hebben, en hoewel wij ernaar verlangen, God zeer ernstig te gehoorzamen en te dienen zoals wij zouden moeten, schieten wij voortdurend tekort. Dit komt daardoor, dat **niemand** van ons gedoopt is met de Geest.

HET GEDRAG VAN DE GELOVIGEN OP PINKSTEREN

Met Pinksteren was de tijd gekomen voor de vervulling van de profetische belofte met betrekking tot de Heilige Geest. **"En toen de dag van het Pinksterfeest vervuld werd....en zij werden allen vervuld met de Heilige Geest"** (Hand.2:1,4)

Wij moeten acht geven op de onmiddellijke verandering, die plaats vond in het gedrag van deze gelovigen, nu de Heilige Geest bezit van hen genomen had. Niet alleen spraken zij in tongen, profeteerden en deden wonderen, maar **zij allen begonnen voor elkander te leven. "En allen die geloofden, waren bijeen, en hadden alle dingen gemeenschappelijk, "en zij verkochten hun goederen en have, en verdeelden ze aan allen, naardat elk nodig had."** (Hand.2:44,45)

"En de menigte van hen die geloofden, was één hart en één ziel; en niemand zei dat iets van wat hij had, zijn eigen was, maar alle dingen hadden ze gemeenschappelijk." "Want er was ook niemand onder hen die gebrek had; want zo velen er bezitters waren van landen of huizen, die verkochten zij, en brachten de prijs van de verkochte goederen, en legden die aan de voeten van de apostelen." "En aan een ieder werd uitgedeeld, naar dat elk nodig had." (Hand.4:32,34,35)

Nooit tevoren hadden de discipelen van Christus bij benadering zo een geest van duidelijke zelfloosheid en liefde voor elkander. Ondanks de Tien Geboden, de Bergrede en de herhaalde vermaningen van onze Heer om hun aardse goederen te verkopen en te verdelen, en om voor elkaar te leven, waren zij, - zelfs de twaalven -, tot dan toe even menselijk en egoïstisch als diegenen, die er vóór hen waren.

Op een dag kwamen Jacobus en Johannes een speciale gunst vragen van Christus; dat zij zouden mogen zitten op de eerste plaatsen in het koninkrijk, één aan de rechterhand van Christus en de ander aan Zijn linker! (Mark.10:37). Bescheiden mannen! En de andere tien waren werkelijk niet anders van hart, want we lezen: "Toen de andere tien dit hoorden, begonnen zij het Jakobus en Johannes zeer kwalijk te nemen" (Vers 41). Wij horen ze haast uitroepen tegen elkaar: "Wie denken Jakobus en Johannes wel dat zij zijn?!" Ook was dit niet de eerste keer dat de apostelen **"onder elkaar in woorden waren op de weg, wie de meeste zou zijn."** (Mark.9:34)

Maar nu is dit alles plotseling veranderd! Nu gaat ieder opzij en laat anderen eerst zijn. En zoals Jeremia had voorgezegd, **dit kwam uit het hart.** Let wel: we lezen dat er een menigte van meer dan vijfduizend (Hand.4:4) was, die allen één van hart en ziel waren, en hun land en huizen verkochten en de opbrengst bij de apostelen brachten ter verdeling onder de behoeftigen. Stellen wij ons de vrijheid en de vreugde en zegen voor, die moet hebben geheerst onder de discipelen onder deze omstandigheden! Dit waren inderdaad "de dagen van hemel op aarde"!

Gods kinderen hebben in de tegenwoordige bedeling - de zgn. Pinkstermensen daaronder begrepen - nimmer samen geleefd zoals de gelovigen destijds met Pinksteren. Stel u voor om vandaag onder gelovigen, gemeenschap van alle goederen te suggereren! Zij die roepen: **"Terug naar Pinksteren"** zullen wel niet de eersten zijn, vrezen we, om op te staan en hun hard-verdiende investeringen te overhandigen, zoals Barnabas en **alle** gelovige eigenaren van goederen deden op Pinksteren. Inderdaad zou het **verkeerd** zijn als we dat vandaag zouden doen, want de richtlijn van de Geest voor deze tegenwoordige, boze tijd is:

"Doch als iemand voor de zijnen, en vooral zijn huisgenoten, niet zorgt, die heeft het geloof verloochend en is erger dan een ongelovige" (1Tim.5:8).

VERBAND VAN PINKSTEREN MET HET KONINKRIJK, NIET MET HET LICHAAM.

Pinksteren was een voorproef van de koninkrijks-regering van Christus, wanneer vrede en voorspoed zal heersen op aarde, en de mensen niet behoeven te hamsteren voor de toekomst. Maar toen Israel de Koning en Zijn Koninkrijk afwees, en het oordeel dreigde, kwam God genadevol tussenbeide, en voegde de bedeling van genade in, waaronder wij thans leven.

Gedurende deze tegenwoordige bedeling, doet God iets, dat nimmer in de Oud-Testamentische profetie is vermeld: de vorming van een lichaam van gelovigen, samengesteld uit Joden en Heidenen, verzoend met Hemzelf door het Kruis (Eph.2:16). Dit lichaam wordt genoemd: "het Lichaam van Christus", sinds de leden eeuwig en onafscheidelijk met Christus verenigd zijn door één heilige doop. Deze doop, op haar beurt, is iets dat totaal gescheiden en onderscheiden is van de doop met de Geest op Pinksteren, en heeft haar vervangen. Dit is duidelijk uit de volgende feiten: Met Pinksteren was **de Heer Jezus Christus de Doper**, en Hij doopte de gelovigen met, of in, de Heilige Geest. **"HIJ (CHRISTUS) ZAL U DOPEN MET DE HEILIGE EEST...** (Matt.3:11; Cf.Luk.3:16) **"DE TROOSTER...DIE IK U ZAL ZENDEN VAN DE VADER, NAMELIJK DE GEEST VAN DE WAARHEID...DIE ZAL VAN MIJ GETUIGEN."** (Joh.15:26) **"MAAR INDIEN IK HEENGA, ZAL IK HEM TOT U ZENDEN."** (Joh.16:7)

Vandaag, onder de bedeling van genade echter, **is de Heilige Geest de Doper**, die de gelovigen doopt in Christus en Zijn Lichaam. **"WANT OOK WIJ ALLEN ZIJN DOOR ÉÉN GEEST TOT ÉÉN LICHAAM GEDOOPT...(1Cor.12:13) "WANT ZOVELEN GIJ IN CHRISTUS GEDOOPT ZIJT, HEBT GIJ CHRISTUS AANGEDAAN. "DAARIN IS NOCH JOOD NOCH GRIEK; DAARIN IS NOCH SLAAF NOCH VRIJE; DAARIN IS GEEN MAN EN VROUW; WANT GIJ ALLEN ZIJT ÉÉN IN CHRISTUS JEZUS."** (Gal.3:27,28)

Hen, die het Lichaam van Christus zouden willen terugvoeren naar Pinksteren, vragen wij: Waar lezen wij in de vroege Handelingen, dat de Heilige Geest Joden en Heidenen in één samengevoegd lichaam doopt, het Lichaam van Christus? Tot aan Cornelius predikten de discipelen, het Woord **"tot niemand dan alleen tot de Joden"** (Hand.11:19) en zeker kon de **verzoening** van Joden en Heidenen met God in één lichaam, niet zijn gepredikt dan wanneer de Joden zowel als de Heidenen van God vervreemd waren. Daarom lezen we van "de verwerping van **hen (Israel)**" in verband met **"de verzoening van de wereld"** (Rom.11:15).

"Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn" (Rom.11:32).

Zeker had God Israel nog niet verworpen, of besloten in ongeloof met Pinksteren, want op Pinksteren, en enige tijd daarna, handelde God met Israel nog steeds als een volk, met haar pleitend om bekering, zodat haar Messias zou mogen terugkomen en de lang-beloofde tijden van verkwikking brengen (Hand.3:19-21).

Hen die overigens Pinksteren binnen de tegenwoordige bedeling willen brengen, vragen wij: Waar is de Bijbelse bevestiging van de voortzetting van Pinkster-ervaring in deze bedeling? Het is duidelijk uit Handelingen en de brieven van Paulus, dat het Pinksterplan werd uitgesteld vanwege de afwijzing van Christus en Zijn koninkrijk. Zeker zijn de gaven van profetie, tongen en (bovennatuurlijke) kennis voorbij (1Cor.13:8). En zo is het met de gaven van genezing (Rom.8:22,23; 2Cor.4:16-5:4; 1Tim.5:23; 2Tim.4:20, etc.). Paulus zelf, die behouden werd gedurende de Pinkstertijd en wonderkrachten bezeten had, minstens zo groot als die van de twaalven, schrijft over zijn eigen ziekte:

"HIEROVER HEB IK DE HERE DRIEMAAL GEBEDEN, DAT HIJ VAN MIJ ZOU WIJKEN. "EN HIJ HEEFT TOT MIJ GEZEGD: MIJN GENADE IS U GENOEG, WANT MIJN KRACHT WORDT IN ZWAKHEID VOLBRACHT..."(2Cor.12:8,9)

En wat betreft het gedrag na Pinksteren in deze bedeling: waar vinden we dit zelfs onder "Pinkstermensen"? De vroege hoofdstukken van Handelingen vermelden noch zonde, noch tekortschieten, in de levens van de

gelovigen met Pinksteren. Wel probeerden Ananias en Saffira zich bij de gemeenschap te voegen door bedrog, maar werden ter dood geslagen. Maar niet alleen onder de "Pinkstermensen" als groep, maar in ieder "Pinkstermens" afzonderlijk, zijn deze meer dan aanwezig. En wat betreft het alles verkopen en voor elkander leven, velen van hun leiders zijn rijk en toegenomen in goederen, terwijl minderen onder hen in behoeften verkeren. Beiden, rijk en arm, getuigen daarmee dat het Pinksterplan is ingestort en voorbij. Het is inderdaad voorbij gegaan in de tijd van Paulus, want hierover lezen we in Hand.4:34: **"Want er was ook niemand onder hen die gebrek had;"** maar later ontdekken we dat Paulus collecteert voor de **"armen onder de heiligen die te Jerusalem zijn"** (Rom.15:26). Dit als oorzaak, omdat de Koning en Zijn koninkrijk werden afgewezen. Maar **"waar de zonde toenam, daar is de genade veel overvloediger geweest"** (Rom.5:20). En vandaag verheugen wij ons over nog groter zegeningen, de zegeningen van **"de bedeling van de genade van God"** (Eph.3:2). De Pinkstergelovigen leefden Gode welgevallig, omdat de Heilige Geest hen regeerde. Voor ons zijn er morele en geestelijke overwinningen te behalen, als we door geloof, ons toeigenen, datgene waarvan God ons, door genade, voorziet.

DE HEILIGE GEEST EN DE GELOVIGE THANS

Genade en **geloof** zijn de karakteristieke kenmerken van de tegenwoordige bedeling. Niet alleen wordt **redding** nu verklaard te zijn uit genade, door geloof, maar de Geest werkt ook in de gelovige, door genade, door geloof. Hij neemt geen bezit van ons en **bewerkt** ons om te doen wat recht is, maar verblijft binnen ieder gelovige (1Cor.6:19), om de nodige leiding en kracht te verlenen om verzoeking te weerstaan. Wij mogen deze voorziening benutten door geloof.

Wij hebben reeds gezien hoe de Geest, Die allereerst leven aan ons toedeelde, ook kracht toedeelt om verzoeking te weerstaan en om zonde te overwinnen. In onze zwakheid zelfs om te bidden zoals het behoort, **"komt de Geest onze zwakheid mede te hulp"** en **"bidt voor ons"** (Rom.8:26). In onze zwakheid worden wij **"met kracht versterkt door Zijn Geest in de inwendige mens"** (Eph.3:16) en God neigt Zich om **"uw sterfelijke lichamen levend te maken door Zijn Geest, Die in u woont"** (Rom.8:11). **"ZO DAN, BROEDERS, WIJ ZIJN SCHULDENAARS, NIET AAN HET VLEES OM NAAR HET VLEES TE LEVEN"** (Vers 12).

De gevolgtrekking uit bovenstaande passage is, dat hoe intens verzocht ook, wij schuldenaars blijven aan de **Geest**, die in ons verblijft en ons voorziet van overwinningskracht.

De vraag in tijden van verzoeking is in het algemeen, of wij werkelijk **verlangen** om te overwinnen, want wij **mogen** overwinnen in elk gegeven geval door genade, door geloof. In de tegenwoordige bedeling is het **niet** waar, dat het **niet mogelijk** is voor de gelovige om te zondigen, maar het **is**, God zij dank, waar, dat in elke situatie het **mogelijk is** voor hem om **niet** te zondigen, want de Geest is altijd daar om te helpen.

Als wij naar de Bijbel gaan en eisen, in geloof, de hulp van de Geest om onze zonden te overwinnen, gaan wij binnen in de vreugde van de volheid van geestelijk leven en zegening. Als we nalaten om dat te doen, verdorren we en sterven - voor zover het onze geestelijke ervaring betreft. Wij kunnen natuurlijk nooit onze **behoudenis** verliezen, want "eeuwig leven" werd verkregen door geloof in Christus, en niet door te wandelen in de Geest. Dit wordt bevestigd door het feit, dat dezelfde apostel die pleit: **"Bedroef niet de Heilige Geest"**, direct toevoegt: **"DOOR WIE GIJ VERZEGELT ZIJT TOT DE DAG VAN DE VERLOSSING."** (Eph.4:30)

Maar nalaten om Gods genadige voorziening toe te eigenen voor overwinning op de zonde, resulteert in de dood, voor zover het onze Christelijke ervaring betreft. Dit is het wat de apostel bedoelt, wanneer hij zegt, door de Geest:

"WANT WAT HET VLEES BEDENKT IS DE DOOD, MAAR WAT DE GEEST BEDENKT IS HET LEVEN EN VREDE" (Rom.8:6) **"WANT INDIEN GIJ NAAR HET VLEES LEEFT, DAN ZULT GIJ STERVEN; MAAR INDIEN GIJ DOOR DE GEEST DE WERKINGEN VAN HET LICHAAM DOODT, DAN ZULT GIJ LEVEN."** (Rom.8:13).

Tot de zorgeloze Corinthiers, roept Paulus: **"Of weet gij niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, Die in u is, Die gij van God hebt, en dat gij van uzelf niet zijt? "Want gij zijt duur gekocht: verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uw geest, die van God zijn."** (1Cor.6:19,20)

Deze passage beschrijft wellicht onze relatie tot de Heilige Geest beter dan elke andere. God, door Zijn Geest, woont in ons, en onze lichamen zijn bedoeld als heiligdommen, tempels, waar Hij wordt aanbeden. In de mate waarop Hem Zijn gerechte plaats wordt gegeven, en waarlijk inwendig wordt aanbeden, - naar mate onze lichamen overgegeven zijn aan Zijn glorie -, in die mate zal de zonde worden overwonnen, God verhoogd, en wij gezegend. Waarlijk, de wereld, het vlees en de duivel, roepen ook allen. Maar wij zouden God moeten danken voor de beproevingen die hierdoor verschijnen. Wij prijzen God voor het voorrecht van werken, lijden, en opoffering voor Hem nu, waar dat voorrecht voor altijd voorbij zal zijn, wanneer wij worden opgenomen met Hem.

Laat ons Hem dan ook prijzen voor de verzoeken die ons dagelijks overkomen, want elke overwonnen verzoeking zal ons een rijke beloning bezorgen.

God zal niet -en kan ook niet- nu van ons zeggen: **"Zij werden allen vervuld met de Heilige Geest"**, maar Hij zet ons voor de glorieuze zaak: **"Wordt vervuld met de Geest"** (Eph.5:18). En als wij zoeken, door geloof, deze zaak te realiseren, zijn rijke, diepe, zegeningen nu reeds de onze, om niets te zeggen van de beloningen die nog uitstaan. Wat een geloofs-uitdaging!

Het was een bijzondere overwinning voor de Pinkstergelovigen om te worden vervuld met de Geest, want de Geest nam eenvoudig bezit van hen, overeenkomstig Zijn eigen soevereine wil en belofte. Maar grotere geestelijke overwinningen zijn de onze, als wij, door de Geest, de werkingen van het vlees doden, opdat onze lichamen inderdaad tempels van God mogen zijn. Moge God ons veel van zulke overwinningen schenken, als wij Hem op Zijn Woord nemen!

"Bedroef niet de Heilige Geest" (Eph.4:30)

"Wandel in de Geest" (Gal.5:16)

"Wordt vervuld met de Geest" (Eph.5:18)

H O O F D S T U K V I I I

DE BETREKKING VAN WARE GEESTELIJKHEID TOT GODS WOORD PAULUS' VIERVOUDDIGE CLASSIFICATIE VAN HET MENSELIJK GESLACHT

In de brieven van Paulus wordt de mens, door de Geest, verdeeld in vier klassen:

- De **natuurlijke** mens.
- De **baby** in Christus.
- De **vleselijke** Christen.
- De **geestelijke** Christen.

Alle vier worden besproken in een passage van de Schrift (1Cor.2:14-3:4) en het verdient aandacht, dat zij worden ingedeeld, overeenkomstig hun mogelijkheid tot beproeven en opnemen van "de dingen Gods", zoals verklaard in Zijn Woord. Wij geven hier de volledige passage:

"Maar de NATUURLIJKE mens begrijpt niet de dingen die van de Geest van God zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden. "Doch de GEESTELIJKE mens onderscheidt wel alle dingen, maar hijzelf wordt door niemand onderscheiden."Want wie heeft de zin van de Heer gekend, dat hij Hem zou onderrichten? Maar wij hebben de zin van Christus.

"En ik, broeders, kon tot u niet spreken als tot geestelijken, maar als tot VLEESELIJKEN, als tot jonge kinderen (BABIES) in Christus.

"Ik heb u met melk gevoed, en niet met vast voedsel; want gij waart toen nog niet in staat (te verdragen); ja, gij zijt ook nu nog niet in staat. "Want ij zijt nog vleeselijk; want als er nijd is, en twist, en tweedracht, zijt gij dan niet vleeselijk en wandelt gij niet naar de mens? "Want als de één zegt: Ik ben van Paulus; en een ander: Ik ben van Apollos; zijt gij dan niet vleeselijk?"

DE NATUURLIJKE MENS

De "natuurlijke" of **zielige** mens is de mens die we hebben beschreven in het eerste hoofdstuk van dit boek; de gevallen zoon van gevallen Adam, zoals hij is, zonder God. Zijn gevallen ziel heerst over zijn hele bestaan. God zegt ten opzichte van hem, dat hij **"niet de dingen begrijpt die van de Geest van God zijn"**, dat **"zij hem dwaasheid zijn en hij ze niet kan verstaan"** (1Cor.2:14). Dit is ook zo, zelfs waar het de eenvoudige "prediking van het kruis" betreft, want we lezen, dat **"de prediking van het kruis voor hen die verloren gaan, dwaasheid is"** (1Cor.1:18).

Dit is niet bedoeld als een verwijt. Het is een eenvoudige vaststelling van een feit. De mens, van nature, begrijpt niet de dingen van de Geest, "hij **kan** ze niet verstaan". Naar wereldse maatstaven kan hij edelmoedig en vriendelijk zijn, begaafd, gecultiveerd en verfiend; hij kan superieure, intellectuele, krachten bezitten, ja, en zelfs tamelijk religieus. Maar met dit alles blijft hij steeds naar buiten hulpeloos om "de dingen van God" te verstaan. Waarom? **"Omdat zij uitsluitend geestelijk onderscheiden worden"** (1Cor.2:14).

"De dingen van God" moeten totaal onbegrijpelijk blijven voor de wijste, meest religieuze mens op aarde, totdat God, door de Geest, ze aan hem **openbaart** (1Cor.2:10), en dit wordt slechts effectief, als God de Geest aan hem **meedeelt**:

"Want wie van de mensen weet, wat van de mens is, dan de geest van de mens die in hem is? Zo weet ook

niemand wat van God is dan de Geest van God." (1Cor.2:11)

Een dier kan "de dingen van de mens" niet proeven, om de eenvoudige reden, dat hij een dierlijke natuur bezit, in plaats van een menselijke natuur. Op dezelfde wijze kan de mens, zoals hij is, "de dingen van God" niet begrijpen, tenzij God, **Zijn** natuur aan hem mededeelt. De mens kan inderdaad de dierenwereld, die hem onderworpen is, niet echt begrijpen; hoe zou hij God kunnen begrijpen, Die boven hem is, tenzij de **Geest** van God hem wordt medegedeeld?

Dit verklaart, waarom overigens intelligente mensen, hoe ze ook proberen, falen, geestelijke waarheden op te nemen, die zo eenvoudig schijnen voor het kind van God. Het verklaart ook, waarom grote intellectuele leiders, zulke dwazen van zichzelf maken, wanneer zij beginnen "de dingen van God" te bespreken. Het verklaart, waarom zelfs "religieuze" leiders zo een bodemloze onwetendheid van geestelijke waarheden vertonen, die toch zo duidelijk in het Woord zijn geopenbaard. Want noch intellectuele scherpzinnigheid, noch religieuze ijver, kwalificeren de natuurlijke mens, of stellen hem in staat, de dingen van God te begrijpen. De mens kan, van nature, alleen de "de dingen van de mens" begrijpen, omdat hij alleen "de geest van de mens" in zich heeft (1Cor.2:11).

In dit verband verdeelt de apostel niet de ongeredden in klassen, want **allen** zijn **eender**, **totaal** verduisterd wat betreft "de dingen van de Geest van God". Zij mogen zekere feiten waarnemen en erkennen, die hen een gevoel geven, dat zij op het "goede spoor" zijn, maar zij zijn werkelijk in zoo'n geestelijke duisternis, dat zij volkomen falen om de dingen die het Woord openbaart omtrent God, te begrijpen of te verstaan, en gemeenschap met God Zelf te hebben.

Maar de apostel classificeert de "geredden" in drie groepen, waarvan wij de eerste gaan beschouwen:

DE BABY IN CHRISTUS

Het zal zijn opgevallen, dat toen Paulus voor 't eerst tot de Corinthiers kwam in hun ongeredde staat, hij hen "**Christus gekruisigd**" heeft bekend gemaakt: **En ik, broeders, toen ik tot u kwam,...heb ik mij voorgenomen, niets te weten onder u dan Jezus Christus, en Die gekruisigd** (1Cor.2:1,2)

De reden hiervoor is niet moeilijk uit te vinden. Het was door "**de dood aan het kruis**", dat onze gezegende Heer voor ons redding verwierf. Voortaan is het door "**de prediking van het kruis**", dat de Geest in mensenharten werkt om hen te redden. Aan het kruis betaalde onze Heer de gerechte straf voor zonde, en de Geest gebruikt de bekendmaking van dit feit, om de verlorenen te bekeren. Om een tweevoudige reden dus wordt van de prediking van het kruis gezegd te zijn, de **kracht** van God tot redding.

"Want HET WOORD VAN HET KRUIS is wel voor hen die verloren gaan, dwaasheid; maar voor ons die behouden worden, is het EEN KRACHT VAN GOD" (1Cor.1:18). **"Doch WIJ PREDIKEN CHRISTUS, DE GEKRUISIGDE....voor hen die geroepen zijn, beiden Joden en Grieken, prediken wij CHRISTUS, DE KRACHT VAN GOD, EN DE WIJSHEID VAN GOD"** (1Cor.1:23,24)

"Voorts, broeders, IK MAAK U BEKEND HET EVANGELIE, DAT IK U VERKONDIGD HEB....WAARDOOR GIJ OOK ZALIG WORDT....DAT CHRISTUS GESTORVEN IS VOOR ONZE ZONDEN....dat hij is begraven, en dat Hij is opgewekt op de derde dag..." (1Cor.15:1-4) **"Want ik schaam mij voor het Evangelie van Christus niet, want het is GODS KRACHT TOT ZALIGHEID voor een ieder die gelooft....WANT DE RECHTVAARDIGHEID VAN GOD WORDT DAARIN GEOPENBAARD..."** (Rom.1:16,17).

De "prediking van het kruis" is het dan ook, wat de Heilige Geest gebruikt om mensen te redden. En zeker

juist is, dat deze boodschap "dwaasheid" is voor hen, totdat de Geest binnen in hen werkt en hen ziende maakt. Maar Hij gebruikt geen ander. Geen mens wordt in deze bedeling gered, buiten de prediking van het kruis om. Het is alleen wanneer die boodschap gepredikt wordt, en de Heilige Geest het aan het hart verklaart, dat het Adamskind nieuw geboren wordt en een baby wordt in de familie van God; een **"baby in Christus"**.

De "baby in Christus" is natuurlijk niet direct klaar voor het "vaste voedsel" van het Woord. Hij zou deze **"diepten van God"** (Hebr.5:13,14, cf., 1Cor.2:10) nog niet kunnen verteren, maar moet eerst worden gevoed met de **"melk van het Woord"** (1Petr.2:2), de elementaire waarheden van het evangelie, waardoor hij werd gered, en waarin hij moet leren te staan (1Cor.15:1,2).

Babies in Christus kunnen nauwelijks "vleselijk" of "geestelijk" worden genoemd, omdat de dingen die zij doen en zeggen nog zijn toe te schrijven aan het feit, dat zij nog niet volwassen zijn. Zij mogen echter "vleselijk gezind" of "geestelijk gezind" zijn (Rom.8:6). Wanneer zij "vleselijk gezind" zijn, zullen zij eerder verwelken dan opgroeien, en zullen vleselijke Christenen worden, zelfs niet langer de fleur en frisheid van de jeugd bezitten. Indien "geestelijk gezind", zullen zij bloeien en groeien vanaf de frisheid van geestelijke kindheid, tot de kracht van geestelijke mannelijkheid. **"Want wat het vlees bedenkt is de dood, maar wat de Geest bedenkt is het leven en vrede."** (Rom.8:6)

Wat is "geestelijk gezind" zijn? Eenvoudig, levendig geïnteresseerd zijn in het Woord van God. Laat iemands geestelijk criterium zijn wat het wil; dat van God is simpel dit: Hoe geïnteresseerd is Mijn kind in wat Ik heb te zeggen, en in dat wat Ik wens dat het doet? In hoeverre is het gegroeid in de kennis ervan? Aldus is het een ernstig trachten om Gods Woord te kennen en te gehoorzamen, dat ware geestelijkheid voortbrengt. Het Woord is het voedsel, waardoor wij groeien. Daarom worden babies in Christus gemaakt:

"ALS NIEUWGEBOREN KINDERTJES, WEEST ZEER BEGERIG NAAR DE REDELIJKE ONVERVALSTE MELK, OPDAT GIJ DAARDOOR MOOGT OPGROEIEN" (1Petr.2:2). **"TOTDAT WIJ ALLEN ZULLEN KOMEN TOT DE EENHEID VAN HET GELOOF EN VAN DE KENNIS VAN DE ZOON VAN GOD, TOT EEN VOLKOMEN MAN, TOT DE MAAT VAN DE GROOTTE VAN DE VOLHEID VAN CHRISTUS; "OPDAT WIJ NIET MEER KINDEREN ZOUDEN ZIJN, DIE ALS DE VLOED BEWOGEN EN OMGEVOERD WORDEN MET ALLE WIND VAN LEER, DOOR DE BEDRIEGERIJ VAN MENSEN, DOOR ARGLISTIGHEID, OM LISTIG TOT DWALING TE BRENGEN; "MAAR TERWIJL WIJ DE WAARHEID BETRACHTEN IN LIEFDE, IN ALLES OPGROEIEN TOT HEM DIE HET HOOFD IS, NAMELIJK CHRISTUS"** (Eph.4:13-15).

DE VLESELIJKE CHRISTEN

Hoe dikwijls zijn wij allen herinnerd aan de vermaning van de Apostel Petrus: **"Verlang naar de redelijke onvervalste melk van het Woord"**! Maar hoe zelden werden deze woorden benadrukt **in hun relatie tot de rest van het vers**: **"ALS NIEUWGEBOREN KINDERTJES, weest zeer begerig naar de redelijke, onvervalste melk van het Woord, OPDAT GIJ DAARDOOR MOOGT OPGROEIEN"** (1Petr.2:2)

Hoe dikwijls hebben predikers van het evangelie de woorden van Paulus aan de Corinthiers als hun motto gebruikt: **"Want ik heb mij voorgenomen, niets te weten onder u dan Jezus Christus, en Die gekruisigd"**! (1Cor.2:2) "Christus gekruisigd", zo denken zij, is het toppunt van Christelijke waarheid, terwijl het in feite slechts het begin, het fundament is, want de apostel gaat verder met te schrijven in dezelfde passage: **"TOCH SPREKEN WIJ WIJSHEID BIJ HEN, DIE DAARVOOR RIJP ZIJN (VOLMAAKTEN)"** (1Cor.2:6)

Hoevelen zijn er, zelfs onder diegenen die Christus voor jaren hebben gekend, die roemen op geloof in de Bijbel, maar weinig of geen verlangen tonen om het te **begrijpen!** Liever dan **studie**, om een beter begrip van het Woord van God te verkrijgen, en te worden als zulken, die weten hoe "het Zwaard van de Geest" **te voeren**, beroemen zij zich dat zij niet verder gekomen zijn dan tot "de eenvoudige dingen". Voor hen is de

Bijbel werkelijk weinig meer dan een tovermiddel; een mystiek boek, dat vele wondervolle, vertroostende passages bevat. Zij geven aan de vloeken en moeilijke passages slechts vluchtige blikken, en kiezen voor hun meditatie en discussie alleen die, die "hun hart verwarmen".

De Bijbel zelf noemt zulke mensen **vlees**, of **vleselijk** (Gr. *sarkikos*). Zij bezitten de Geest, maar **wandelen** naar het vlees, met weinig interesse om te leren wat de Geest hen zou willen laten weten. Zij zijn uit God geboren, maar zij zijn niet **gegroeid**. Zij zijn niet werkelijk babies, want zij zijn lang genoeg gered om tot geestelijke volwassenheid te groeien, maar omdat zij niet zijn gegroeid, moeten zij "**als babies**" worden behandeld. Het was onder **zulken**, dat de apostel besloot niets te weten, dan Jezus Christus en Die gekruisigd (1Cor.2:2 cf. 3:1-4). De natuurlijke mens kan vanzelfsprekend, zelfs dit niet opnemen. De vleselijke Christen kan, net als de baby in Christus, niet het feit accepteren dat Christus voor hem stierf, maar kan iets meer verteren dan dit. Aan hen schreef de apostel, door inspiratie: "**En ik, broeders, kon tot u niet spreken als tot geestelijken, maar als tot vleselijken, als tot jonge kinderen in Christus. Ik heb u met melk gevoed, en niet met vast voedsel; want gij waart toen nog niet in staat; ja, gij zijt ook nu nog niet in staat.**" (1Cor.3:1,2) "**Want gij, daar gij leraars behoort te zijn vanwege de tijd, hebt weer nodig, dat men u leert, wat de eerste beginselen zijn van de woorden van God; en gij zijt geworden als zij die melk nodig hebben, en niet vaste spijs. Want een ieder die de melk deelachtig is, die is onervaren in het woord van de gerechtigheid, want hij is een kind (baby)**" (Hebr.5:12,13).

VERTRAAGDE GROEI

Welk een vreugde en gemeenschap is er in de samenkomsten waar de pasgeredden aanwezig zijn! In de geestelijke, zowel als in de fysieke sfeer, **houdt ieder van een baby!** Maar de vreugde die de liefhebbende harten van ouders vervult, is veranderd in bitter leed en teleurstelling als hun baby niet groeit. De laatste toestand is net zo onuitsprekelijk treurig en naargeestig, als de eerdere verheugend is. Precies eender is het in de sfeer van de geest.

De vleselijke Christen heeft nagelaten om te groeien. Hij gaat verder in een staat van verlengd kinschap. Hij moet op uitsluitend melkdiet blijven, omdat hij, hoewel reeds jaren gered, nog niet in staat is om vast voedsel te "verdragen", en heeft nodig dat hem de elementaire dingen worden geleerd.

DE VERSCHIJNSELEN VAN VERTRAAGDE GROEI

Vertraagde geestelijke groei tekent zich af op vele wijzen, die allen onder het hoofd vleselijkheid of zinnelijkheid vallen. De Corinthiers, zo ernstig berispt door de apostel Paulus wegens hun vleselijkheid, wordt aangezegd, onverschillig te zijn geweest v.w.b. zedelijkheid (1Cor.5:1), opgeblazen (1Cor.4:18; 5:2), niet attent voor elkaar (1Cor.6:1-7; 8:1,9,12), gierig (2Cor.8:6-11; 11:7-9). Terwijl zij de Geest bezaten, **wandelden** zij naar het vlees.

"De werken van het vlees nu zijn openbaar, namelijk overspel, hoererij, onreinheid, losbadigheid, afgoderij, toverij, vijandschappen, twisten, afgunst, toorn, partijzucht, tweedracht, sekten, "nijd, moord, dronkenschappen, brasserijen, en dergelijke; waarvan ik u tevoren zeg, zoals ik ook tevoren gezegd heb, dat wie zulke dingen doen het Koninkrijk van God niet zullen beërven.

"Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid. "Tegen zulke dingen is de wet niet" (Gal.5:19-23).

Een van de duidelijkste aanwijzingen van vertraagde geestelijke groei is eigenbelang en partijstrijd, zoals dit het geval was bij de Corinthische gelovigen. Zij waren geestelijk klein en onbeduidend, zo dat de apostel aan hen moest schrijven:

"Want gij zijt nog vleselijk; want als er onder u nijd is, en twist, en tweedracht, zijt gij dan niet vleselijk

en wandelt gij niet naar de mens?" "Want als de één zegt: Ik ben van Paulus; en een ander: Ik ben van Apollos; zijt gij dan niet vleselijk? (1Cor.3:3,4).

Het is niet zonder betekenis dat Petrus zijn vermaning tot "nieuwgeboren kindertjes" om te "verlangen naar de redelijke melk van het Woord" dat zij "daardoor opgroeien", laat vooraf gaan met de woorden: **"Legt dan af alle kwaadheid, en alle bedrog, en huichelarij, en nijdigheid, en alle kwaadsprekerij"** (1Petr.2:1).

Dienovereenkomstig schrijft Paulus: **"Zo bid ik u dan, ik, de gevangene in de Heer, dat gij wandelt waardig de roeping waarmee gij geroepen zijt, "EN MET ALLE OOTMOEDIGHEID EN ZACHTMOEDIGHEID, MET LANKMOEDIGHEID, ELKAAR IN LIEFDE TE VERDRAGEN; "U TE BEIJVEREN TE BEHOUDEN DE EENHEID VAN DE GEEST DOOR DE BAND VAN DE VREDE. "ÉÉN LICHAAM IS HET...."(Eph.4:1-4).**

Wij doen wel, met de belijdende Kerk, verdeeld in honderden denominaties, om vandaag aan deze vermaningen aandacht te schenken. Het is een teken van geestelijke onvolwassenheid, te denken, of te spreken in termen van "mijn kerk" of "onze kerk" eerder dan **"de Kerk"**. Alleen zichzelf en eigen partij in aanmerking nemen, is een teken van onvolwassenheid. Het is kinderlijk, en oprechte gelovigen dienen zo'n gedrag te ontgroeien.

In samenhang hiermee schrijft de apostel aan de Corinthiers: **"zijt gij dan niet vleselijk en wandelt gij niet naar de mens?"** d.w.z., als andere mensen, in hun natuurlijke, ongeredde toestand. Dit geeft duidelijk de conditie van de vleselijke Christen weer. Hij is gered, maar **wandelt** in vele opzichten, als de ongeredden om hem heen. Zet hem temidden van een groep ongeredde mensen, en het zal moeilijk zijn om het verschil te bemerken. Ons wordt gelukkig verteld in 2Tim.2:19, dat **"De Heer kent degenen, die de Zijnen zijn"**, maar deze passage gaat voort te zeggen: **"EN: Een ieder die de Naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid."** Dank zij God, de eenvoudigste onder de gelovigen zijn niet langer "kinderen des toorns, net als de anderen", maar gelovigen die "wandelen als de mensen" zullen zekerlijk verlies lijden voor de rechterstoel van Christus.

DE OORZAAK VAN VERTRAAGDE GROEI

In de fysieke sfeer, zou vertraagde groei te wijten kunnen zijn aan enig ongeval, of wellicht een van de gevolgen van de vloek, die niet directe verbinding heeft met het gedrag van de ouders, en zeker niet van het kind zelf. In de geestelijke sfeer is dit niet zo. God heeft overvloedig voorziening gemaakt voor elk kind van God om tot geestelijke volwassenheid op te groeien, en Paulus berispt de Corinthische gelovigen wegens hun **niet** groeien.

De moeilijkheid met de Corinthiers was, dat zij niet veel honger hadden naar het Woord; zij hadden geen sterk verlangen om te weten, en de waarheid te gehoorzamen, want de baby in Christus, die **"verlangt"** naar de zuivere melk van het Woord, zal zeker **"daardoor groeien"**. Dit was ook de moeilijkheid met de Hebreeuwse gelovigen, want toen de apostel verder wilde gaan met het grote onderwerp van Christus als "een hogepriester naar de orde van Melchizedek", werd hij genoodzaakt te schrijven: **"Van Wie wij vele dingen hebben te zeggen, die zwaar zijn om te verklaren, DAAR GIJ TRAAG OM TE HOREN GEWORDEN ZIJT"** (Hebr.5:11). En dit is nu precies de oorzaak van de vleselijkheid onder gelovigen vandaag.

Gedurende de tweede wereldoorlog waren er verschillende gelegenheden, dat ouders naar de schrijver kwamen met brieven van hun zoons in het leger. Daarin werd uitgelegd, dat er een code was opgesteld, waardoor "Johnny" hen kon laten weten naar welke plaats in de oorlog hij gezonden was. Maar nu was het moeilijk om zijn brief te begrijpen. Samen zetten wij ons neer om de brief nauwkeurig te bestuderen, in een poging om precies uit te maken, wat "Johnny" probeerde zijn ouders te doen begrijpen.

Zo'n interesse en betrokkenheid voor een brief van "Johnny"! en zo betrokken. Maar toont de meerderheid

van de gelovigen ook zo'n interesse in **"het Woord van God tot hen"**? Zijn zij er net zo hevig bij betrokken, om de inhoud te verstaan, als zij zouden zijn bij een brief van "Johnny"? Dat zijn zij niet. Zij zijn tevreden met "de eenvoudige dingen". Met de kennis alleen van een paar passages, die "hun harten verwarmen". Dit is de achtergrond van hun geestelijke onvolwassenheid en hun vleeselijkheid.

GELOVIGEN VERANTWOORDELIJK TE GROEIEN

Laat ons het dan vaststellen en nooit vergeten: **"God houdt ons verantwoordelijk voor de groei tot geestelijke volwassenheid door ernstige en vlijtige studie van Zijn Woord"**. Tot de nieuw geredden zegt Hij: **"weest zeer begerig naar de redelijke onvervalste melk, OPDAT GIJ DAARDOOR MOOGT OPGROEIEN"** (1Petr.2:2). **"GROEIT OP IN DE GENADE VAN ONZE HEER EN ZALIGMAKER JEZUS CHRISTUS"** (2Petr.3:18). Tot hen die reeds enige tijd geleden gered werden, zegt Hij:

"GIJ BEHOORDET LERAARS TE ZIJN..." (Hebr.5:12). Tot allen zegt Hij: **Want een ieder die de melk deelachtig is, die is onervaren in het woord der gerechtigheid, want hij is een kind. Maar voor de volmaakten is de vaste spijs, die door de gewenning de zinnen geoefend hebben, tot onderscheiding beide van het goede en van het kwade. "DAAROM, TERWIJL WIJ HET BEGIN VAN DE LEER VAN CHRISTUS LATEN RUSTEN, LATEN WIJ VOORTGAAN TOT DE VOLMAAKTHEID (VOLWASENHEID)...."**(Hebr.5:13-6:1). **"OPDAT WIJ NIET MEER KINDEREN ZOULDEN ZIJN, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met alle wind van leer, door de bedriegerij van mensen, door arglistigheid, om listig tot dwaling te brengen. "Maar terwijl wij de waarheid betrachten in liefde, in alles opgroeien tot Hem Die het Hoofd is, namelijk Christus"** (Eph.4:14,15).

DE GEESTELIJKE CHRISTEN

"Doch de geestelijke mens onderscheidt wel alle dingen, maar hijzelf wordt door niemand onderscheiden. "Want wie heeft de zin van de Heer gekend, dat hij Hem zou onderrichten? Maar wij hebben de zin van Christus" (1Cor.2:15,16).

Alleen al uit deze passage is het duidelijk, dat de geestelijk Christen ver boven de vleeselijke Christen of de baby in Christus staat - zeker boven de natuurlijke mens - in zoverre het **geestelijk onderscheiden** betreft. Hij onderscheidt alle dingen, en toch kan niemand hem onderscheiden, want hij bevindt zich geestelijk boven hen. **"Want wie,"** vraagt de apostel, **"heeft de zin (kan begrijpen de gedachten) van de Heer, dat hij Hem zou onderrichten?"**

Door ijverig, biddend onderzoeken van het Woord, en met een ernstig verlangen om het te gehoorzamen, is de geestelijke mens tot meer en vertrouwelijker begrijpen van God en Zijn Zoon gekomen. Babies in Christus en vleeselijk gelovigen om hem heen, kunnen hem niet "oordelen" of "onderscheiden", eenvoudig omdat zij niet gekomen zijn, tot **God** te kennen, zoals hij. Maar omdat hij tot geestelijke volwassenheid is gegroeid, onderkent hij **hen** wel, want hij heeft "de zin (gedachten) van Christus." Hij behoort tot hen, van wie geschreven is: **Maar voor de volmaakten is de vaste spijs, die door de gewenning de zinnen geoefend hebben, tot onderscheiding beide van het goede en van het kwade"** (Hebr.5:14)

Zo is er dan een groot verschil tussen het begrip **kind** van God en **man** van God. Het onvolwassen kind van God kan de melk van het Woord verdragen, en **dat** aan anderen doorgeven, maar hij moet noodzakelijker wijs ver tekort schieten aan kennis van God's wil voor hem. Maar van de **man** van God lezen we: **"AL DE SCHRIFT is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot weerlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is, "OPDAT DE MENS (MAN) VAN GOD VOLMAAKT IS, TOT ALLE GOED WERK VOLMAAKT TOEGERUST"** (2Tim.3:16,17).

DE DIEPE DINGEN VAN GOD

Maar wat is dit "**voedsel**", deze "**vaste spijs**" van het Woord? Wat zijn deze "**diepe dingen van God**", deze "**wijsheid**", die Paulus bekend maakt aan de geestelijk volwassenen?

De apostel zelf geeft ons het antwoord, als hij zegt: "**En wij spreken wijsheid onder de volmaakten (volwassenen); doch een wijsheid niet van deze wereld, noch van de oversten van deze wereld, die te niet gedaan worden.**"

"MAAR WIJ SPREKEN DE WIJSHEID GODS... IN VERBORGENHEID, DIE BEDEKT WAS, DIE GOD TEVOREN, VOORDAT DE WERELD WAS, BESTEMD HEEFT TOT HEERLIJKHEID VAN ONS;" (1Cor..2:6,7).

De "wijsheid" dan die Paulus bekend gemaakt heeft aan volwassen gelovigen, betrof "**het mysterie**", het geheim van Gods eeuwige bedoeling en van al Zijn goede nieuws; de meest kostbare en verheven waarheid in het gehele Woord van God.

De apostel zegt van dit grote stuk waarheid, dat gelovigen erdoor bevestigd worden (Rom.16:25) dat God wil, dat Zijn heiligen de rijkdom van de heerlijkheid ervan zullen kennen (Col.1:27). Dat het hun harten zal samenbinden in liefde en de volle zekerheid van **begrijpen** geeft (Col.2:2). Hij noemt het "de onnaspeurlijke rijkdom van Christus" (Eph.3:8) en bidt voor open deuren en een open mond om het bekend te maken (Eph.6:19,20; Col.4:3,4) en open verstand en harten om het te ontvangen (Eph.1:15-23; 3:14-21). Natuurlijk haat satan dit, en zij die hiervoor willen uitkomen, zullen ervoor hebben te lijden, net als Paulus (2Tim.2:8,9; Eph.6:10-20). Maar zulk lijden is zoet - "de gemeenschap aan **Zijn** lijden".

Maar helaas zijn de meeste Christenen veel te gewillig om te wachten tot zij in de hemel komen om deze glorieuze waarheden te verstaan. Zij realiseren zich daarbij niet, dat hun onverschilligheid t.o.v. Gods Woord, hen dure beloningen zal kosten voor de rechterstoel van Christus. Hoe velen zijn er niet, die veronderstellen dat de apostel over de hemel spreekt wanneer hij zegt: **Maar zoals geschreven is: Wat het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart van de mensen niet is opgekomen, wat God bereid heeft voor hen, die Hem liefhebben**" (1Cor.2:9).

Maar Paulus spreekt hier niet over de hemel. Hij wijst op waarheden, die **nu bekend gemaakt worden**, want hij gaat verder en zegt: "**MAAR GOD HEEFT HET ONS GEOPENBAARD DOOR ZIJN GEEST; want de Geest onderzoekt alle dingen, ook DE DIEPTEN VAN GOD**" (1Cor.2:2:10)

Het is niet ten opzichte van de hemel, maar ten opzichte van de rijkdommen van Gods barmhartigheid aan allen onder de tegenwoordige bedeling van het geheimenis, dat de apostel uitroept: "**Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn.**"

"O DIEPTE VAN RIJKDOM, BEIDE VAN DE WIJSHEID EN DE KENNIS VAN GOD, HOE ONDOORGRONDELIJK ZIJN ZIJN OORDELEN, EN ONNASPEURLIJK ZIJN WEGEN!" (Rom.11:32,33)

GEESTELIJK BEGRIJPEN

We hebben reeds gezien, dat eerlijk, biddend onderzoek van de Bijbel, niet enige emotionele ervaring, ons tot geestelijke volwassenheid en begrip voert. Maar is er dan geen superieure, intellectuele ontwikkeling nodig, om deze "diepe dingen van God" te begrijpen? Stellig niet. Superieure intellecten van ongeredde mensen zijn niet in staat ook maar de "eenvoudige" waarheden van het Woord te proeven, want, zoals we reeds gezien hebben, "**zij worden geestelijk onderscheiden**" (1Cor.2:14). En wat het geheimenis betreft, schreef de apostel, dat het werd "geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten **door de Geest**" (Eph.3:5)

Het geheimenis is niet uitgesproken iets, dat moeilijk intellectueel te bevatten is, want de apostel stelt in het bijzonder, dat het **"niet de wijsheid van deze wereld"** is, maar **"de wijsheid van God"** (1Cor.2:6,7) en dat het alleen kan worden verstaan en geproefd door de Geest van God. Dit verklaart, waarom velen van de nederigste gelovigen, zich verheugen in het geheimenis, en het zo klaar begrijpen, terwijl zo vele grote theologen en religieuze leiders het niet verstaan, en het blijven verwarren met Gods geprofeteerde plan met betrekking tot het **koninkrijk** van Christus. Het geheimenis is niet **"zwaar om te begrijpen"**, omdat mensen langzaam van **begrip** zijn om te **begrijpen**, maar omdat zij **"langzaam zijn van hart om te geloven"**. Omdat de duivel, die **"het verstand verblind heeft van hen die niet geloven"**, ook zoekt om Gods volk te weerhouden van het zien en zich verheugen in de waarheid van het geheimenis, met de rijkdommen van genade, het **"éne Lichaam"** en de **"éne doop"**. Dit is het waarom de apostel zo ernstig bad, dat de gelovigen die hij diende, zou worden gegeven, **"geestelijk begrip"**, om mede de glorierijke boodschap te delen, die hem was opgedragen uit te dragen: **"Daarom houd ik niet op voor u te danken, terwijl ik u gedenk in mijn gebeden,**

"opdat de God van onze Heer Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u DE GEEST VAN WIJSHEID EN OPENBARING GEEFT IN DE KENNIS VAN HEM, "NAMELIJK VERLICHTE OGEN VAN UW VERSTAND (HARTEN N.V.), opdat gij moogt weten wat de hoop van Zijn roeping is, en wat de rijkdom van de heerlijkheid van Zijn erfenis is in de heiligen,

"en wat de uitnemende grootheid van Zijn kracht is aan ons die geloven..." (Eph.1:16-19)

"Daarom dat ook wij...Niet ophouden voor u te bidden en te begeren, DAT GIJ MOOGT VERVULD WORDEN MET DE KENNIS VAN ZIJN WIL, IN ALLE WIJSHEID EN GEESTELIJK VERSTAND; "OPDAT GIJ DE HERE WAARDIG MOOGT WANDELEN, OM HEM IN ALLES TE BEHAGEN, TERWIJL GIJ IN ALLE GOEDE WERKEN VRUCHT DRAAGT EN OPGROEIT IN DE KENNIS VAN GOD" (Col.1:9,10)

"Namelijk de verborgenheid die verborgen geweest is van alle eeuwen en van alle geslachten, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen, "aan wie God heeft willen bekend maken welke de rijkdom van de heerlijkheid van deze verborgenheid is onder de heidenen, welke is: Christus in u, de Hoop van de heerlijkheid. Hem verkondigen wij, terwijl wij ieder mens vermanen en ieder mens leren in alle wijsheid, opdat wij ieder mens volmaakt zouden stellen in Christus Jezus, "Waartoe ik ook arbeid onder strijd naar Zijn werking die in mij werkt met kracht. "Want ik wil dat gij weet, wat een grote strijd ik voor u heb, en voor hen in Laodicea, en allen die mijn aangezicht in het vlees niet hebben gezien; "opdat hun harten vertroost worden en zij samengevoegd zijn in de liefde, en dat TOT ALLE RIJKDOM VAN DE VOLLE ZEKERHEID VAN HET VERSTAND (BEGRIP), TOT KENNIS VAN DE VERBORGENHEID VAN GOD DE VADER, EN VAN CHRISTUS; "IN WIE AL DE SCHATTEN VAN DE WIJSHEID EN DE KENNIS VERBORGEN ZIJN". (Col.1:26-2:3)

WAAR STAAN WIJ?

Als wij dit gedeelte van onze studie ten einde brengen, zijn er nog een paar fundamentele vragen aan de orde.

Indien vleeselijke Christenen liever **"wandelen als de mensen"** dan als Christus, is dan de Kerk vandaag vleeselijk of geestelijk? Als verdeeldheid onder gelovigen duidt op vleeselijkheid, is dan de Kerk vandaag, meer vleeselijk dan geestelijk? Als het geheim, geopenbaard door Paulus, niet wordt gewaardeerd door vleeselijke gelovigen, maar alleen door de geestelijke, is dan de Kerk van vandaag meer vleeselijk dan geestelijk?

Hier moeten wij voorzichtig zijn, want de besten van ons moeten nederig bekennen, dat wij net zo veraf zijn van het verkrijgen van **volle geestelijke volwassenheid**, en dat wij met Paulus zeggen: **"Niet dat ik het reeds gekregen heb, of volmaakt ben"** (Phil.3:12).

In het licht hiervan, zullen wij ons dan niet voegen in het gebed van de apostel Paulus voor onszelf, en voor

het hele geloofsgezin? En zullen wij niet hard werken bij ernstig gebed voegen, opdat wij inderdaad welbeproefd door God, mogen staan als arbeiders die zich niet behoeven te schamen, het Woord der waarheid recht snijdend? **"TOTDAT WIJ ALLEN ZULLEN KOMEN TOT DE EENHEID VAN HET GELOOF EN VAN DE KENNIS VAN DE ZOON VAN GOD, TOT EEN VOLKOMEN MAN, TOT DE MAAT VAN DE GROOTTE VAN DE VOLHEID VAN CHRISTUS"** (Eph.4:13)

HET HOOGSTE BELANG VAN GODS WOORD VOOR DE GELOVIGE

Omdat interesse in Gods Woord, en het begrijpen ervan, zoals we gezien hebben, de eerste en zekerste tekenen zijn van ware geestelijkheid, is het duidelijk dat de Bijbel altijd de eerste plaats zal hebben in het leven van de geestelijke Christen.

Het is van het hoogste belang dat we dit begrijpen, want sommigen die zichzelf tamelijk geestelijk **voelen**, besteden veel tijd aan gebed, maar weinig, of nauwelijks, aan de studie van Gods Woord. Dezen zijn daadwerkelijk gevallen in de sluwe streek van de tegenstander, om in te spelen op hun natuurlijke, menselijke, trots en te zorgen dat zij zichzelf verhogen, en God op de achtergrond plaatsen.

Door dit te zeggen kleineren we geen ogenblik de belangrijkheid van gebed, zoals wij zullen bewijzen wanneer we dit onderwerp later bespreken. We benadrukken slechts het **hoogste** belang van het heilig Woord van God. Hierin zijn wij zeker Schriftuurlijk, want David zegt, door inspiratie: **"WANT GIJ HEBT VANWEGE UW GANSEN NAAM UW WOORD GROOT GEMAAKT"** (Ps.138:2).

Aan hen, die het hiermee nog niet eens zijn, en in de eerste plaats op gebed de nadruk leggen, meer dan op het Woord, zouden wij een eenvoudige vraag willen stellen: Wat is van meer belang, wat wij tot God hebben te zeggen, of wat **Hij** tot ons heeft te zeggen? Er kan maar één antwoord zijn op deze vraag, want wat God tot ons heeft te zeggen is klaarblijkelijk oneindig belangrijker, dan iets wat wij tot Hem zouden te zeggen hebben. Onze gebeden zijn net zo beladen met fouten als **wij** zijn, maar het Woord van God is onfeilbaar, onveranderlijk en eeuwig.

Toch zijn sommigen, die in één van Satans "listen" gevallen zijn, en zich tamelijk geestelijk voelen, als de prater naar wie men luistert, en luistert, af en toe met het hoofd knikt. Maar waar men intussen weinig of geen kans krijgt "om er een woord tussen te krijgen". **Zij** praten maar; **God** moet luisteren.

Zij verwachten dat God alle aandacht schenkt aan hun gebeden, maar tonen weinig interesse in **Zijn** Woord.

HET ÉNE NOODZAKELIJKE

De plaats van het Woord in het leven van de gelovige is eens en voor altijd gesteld, in het geïnspireerde verslag van één van de bezoeken van de Heer, aan het huis van Maria en Martha (Luk.10:38-42). Commentaren op deze passage wijzen in het algemeen erop, dat **beiden**, Maria en Martha, hun goede kanten hadden! Dit is natuurlijk waar, maar als wij ons beperken tot deze opmerking, nemen we de strekking van de bedoelde les weg, want onze Heer prees beide zusters **niet** voor hun "goede kanten". Hij berispte Martha, en prees Maria op **één belangrijke zaak**.

Waarvoor precies werd Maria geprezen? Hoe dikwijls is zij voorgesteld als een voorbeeld voor ons om meer tijd te besteden met de Heer in gebed! Maar dit is ook weer de kern van de passage missen. Maria bad niet; zij **"zat aan de voeten van Jezus, en HOORDE ZIJN WOORD"**. Zij zat daar juist om alles op te nemen wat Hij te zeggen had. Dit was het **"enige belangrijke ding"**, wat Maria had **"gekozen"**, en waarvan onze Here zei, dat het niet "van haar genomen" zal worden. Terwijl dus gebed, en getuigenis, en goede werken, alle van belang zijn in het leven van de gelovige, is **horen van Gods Woord** het **"ene ding waar het om gaat"**, boven alle andere. Laat inderdaad aan dit "ene ding" de rechte plaats worden gegeven en de rest zal natuurlijkerwijze volgen.

Natuurlijk wordt toegegeven, dat we juist het Woord, biddend, en met een open hart, moeten onderzoeken. Anders zal het eerder rampzalige, dan gezegende resultaten afwerpen. Maar het gaat hier alleen, om meer nadruk te leggen op het hoogste belang van Gods Woord, wat we door ernstig, biddend onderzoek, proberen te begrijpen en te gehoorzamen.

HET WOORD RECHT GESNEDEN

Men moet echter niet veronderstellen, dat het genoeg is om de Bijbel te gebruiken als een geweldig boek met wonderbare uitspraken, waaruit we mogen kiezen wat we wensen voor onze inspiratie. Evenmin zal iemand, die zich werkelijk realiseert, dat "God heeft gesproken", ooit een oppervlakkige mening hebben over de heilige Schriften.

"Het Woord der waarheid" moet "recht worden gesneden". Want ondanks dat het geheel is gegeven tot ons geestelijk voordeel, is niet alles **tot** ons gericht. Evenmin is alles **over** ons geschreven. Daarom zal ieder, die oprecht verlangt om Gods Woord te verstaan en te gehoorzamen, eerst onderzoeken, om vast te stellen welk Schriftgedeelte op hem persoonlijk van toepassing is, en zal de rest in het licht daarvan onderzoeken.

Het is echter bedroevend, te moeten opmerken, dat er velen zijn die nalaten om het Boek van God, die eerbied, en dat respect te geven, dat het verdient. Zij slaan het op goed geluk open, plaatsen dan een vinger op de bladzijde en lezen dan het aangewezen vers om te zien of zij bij geluk leiding zullen vinden van de Heer, op deze manier. En als het niet de eerste keer "werkt", proberen zij het nog eens, en nog eens, tot het "werkt".

Zij maken op dezelfde manier gebruik van "beloften-boxen" op basis van "iedere belofte in het Boek is voor mij". Een moeder begint haar dag met het nemen van een belofte uit de box. Zij leest: "**Gij zult niet vrezen voor de schrik des nachts, voor de pijl, die des daags vliegt**" (Ps.91:5) Haar wenkbrauwen gefronst, mompelt zij bij zichzelf: Oh hemel, ik vraag me af, wat gaat er vandaag gebeuren!" Na enig bedenken echter, troost zij zichzelf, als zij bedenkt dat het vers luidde: "Gij zult niet bevreesd zijn!"

Zij nemen passages uit de contexten, "vergeestelijken" deze, en geven ze "eigen interpretaties". Zij vinden ergens "dierbare teksten", doet er niet toe tot wie ze gericht zijn, of wanneer en waar, zij passen hun eigen gedachtenconstructies daar in, en claimen ze als beloften Gods **voor hen!** Om op zichzelf staande, schriftelijke verklaringen van mensen, op deze manier te gebruiken, zou als oneerlijk worden beschouwd, maar zelfs Bijbelleraars doen dit met Gods Woord!

Zij zeggen: "**Als het in de Bijbel staat, geloof ik het!**" terwijl zelfs de meest oppervlakkige beschouwing van de Bijbel zal duidelijk maken, dat deze vele leugens van mensen en Satan vermeldt, en dat veel daarvan niet tot ons zijn gericht, maar tot mensen in andere bedelingen, en daarom dingen, die in de ene passage **bevolen** worden, wellicht in een andere, uitdrukkelijk worden **verboden**. (b.v., cf.Gen.17:14 met Gal.5:2)

Het Woord, recht gesneden, is van uitzonderlijke betekenis, zowel voor de Kerk in haar geheel, als voor de gelovige persoonlijk. Omdat dit feit nog niet voldoende erkend is, hebben wij de ware, vanuit de hemel gezonden geestelijke opwekking, die de Kerk zo zeer nodig heeft, niet ervaren.

Hoeveel is er al gezegd over het afbidden van een opwekking?; hoe weinig echter over de relatie van Bijbelonderzoek en opwekking! In veel gevallen vraagt de "opwekkingsprediker" zijn hoorders, om hun handen op te heffen, om aan te tonen hoevelen een uur, een half uur, of vijftien minuten per dag, in gebed doorbrengen. Maar wanneer heeft de lezer gehoord, dat werd geïnformeerd hoevelen van zijn hoorders een uur, of minder per dag, Gods Woord hebben onderzocht? Wij zullen meer hierover zeggen onder het hoofd: **Geestelijk opwekking.**

H O O F D S T U K IX

WARE GEESTELIJKHEID EN ONZE VRIJHEID IN CHRISTUS

ONZE PLAATS ALS ZONEN VAN GOD

"Staat dan in de vrijheid waarmee Christus ons heeft vrijgemaakt, en wordt niet meer onder het juk van dienstbaarheid bevangen" (Gal. 5:1)

Wij hebben gezien, dat het menselijk geslacht van hoger hand is ingedeeld in: 1) **De natuurlijke mens**, 2) **de baby in Christus**, 3) **de vleeselijke Christen**, 4) **de geestelijke Christen**. Wij moeten echter onthouden, dat de laatste drie van deze, en de verantwoordelijkheid om te **groeien** van geestelijk kindschap naar volwassenheid, alleen te maken hebben met onze **ervaring** en **gedrag** als gelovigen, en helemaal niet met onze **positie in Christus**.

De **positie** van de gelovige in **Gods** oog, of hij een baby, of zelfs een vleeselijke Christen zijn moge, is die van een volwassen zoon, eenvoudigweg omdat God hem ziet **in Christus**, Zijn volmaakte Zoon.

Wat was de Vader met recht trots op Zijn Zoon, toen Hij de hemelen doorbrak en uitriep over Hem, Die bij Zijn doop reeds werd "gerekend onder de zondaars": **"Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Wie Ik Mijn welbehagen heb!"** (Matt.3:17)

En nu, in eindeloze genade, vertelt God **ons**, dat Hij **"ons begenadigd heeft in de Geliefde"**, **"volmaakt in Hem"** en gezeten met Hem in de hemelse gewesten, ver buiten het bereik van alle aanklagers, en zelfs van de wet zelf. (Eph.1:6; Col.2:10; Eph.2:6)

Het is in het licht van deze glorieuze waarheden, dat wij zouden moeten leven, wandelend in het besef van onze hoge en heilige roeping; overeenkomstig onze positie in Christus. (Eph.4:1; 2Tim.1:9). Om nu terug te gaan onder de wet, staat gelijk met het afwijzen van onze positie in Christus.

Het is nergens zo duidelijk uitgedrukt als in Gal.4:1-7, waar de Apostel Paulus, door de Geest, onze positie in Christus als volwassen zonen, en onze daarmee verbonden vrijheid van de wet behandelt.

ZOONSCHAP

"Doch ik zeg, zo lang de erfgenaam een kind is, verschilt hij in niets van een dienstknecht, hoewel hij een heer is van alles. "Maar hij is onder voogden en verzorgers, tot de tijd door de vader tevoren vastgesteld.

"Zo waren ook wij, toen wij kinderen waren, dienstbaar gemaakt onder de eerste beginselen van de wereld. "Maar toen de volheid van de tijd gekomen was, zond God Zijn Zoon, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet. "Opdat Hij hen die onder de wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen (zonen) verkrijgen zouden. "En aangezien gij kinderen (zonen) zijt, heeft God de Geest van Zijn Zoon uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader! "Zo dan, gij zijt niet meer een dienstknecht, maar een zoon; en indien gij een zoon zijt, dan zijt gij ook een erfgenaam van God door Christus". (Gal.4:1-7)

Toen we enige jaren geleden in een Bijbels Woordenboek het woord "aanneming" (adoptie) opzochten, vonden wij de volgende definitie: **"Adoptie is een daad waarbij een persoon een vreemdeling opneemt in zijn familie, hem als kind erkent, en hem stelt tot erfgenaam van zijn bezit...In het Nieuwe Testament, wijst adoptie op het feit van Gods vrije genade...door welke wij, gerechtvaardigd door geloof, worden**

ontvangen in de familie van God, en erven worden gemaakt van de hemelse erfenis."

Dat is de betekenis van het woord **aanneming** (adoptie) in tegenwoordig spraakgebruik, hetgeen niemand zal ontkennen. Maar dat dit **niet** de betekenis van het **Griekse** woord, vertaald in de Bijbel met **aanneming** is, is duidelijk uit het gebruik ervan in het Nieuwe Testament, en speciaal in de aangehaalde passage.

De aanneming van kinderen zoals wij daar heden over spreken, bedoelt het aannemen van **andermans kinderen** in zijn familie, maar het woord "aanneming" (Gr. **huiothesia**) in de oorspronkelijke vertaling van de Bijbel, betekent eenvoudig "plaatsen als zoon", in dit geval als een **volwassen** zoon. In de bovenaangehaalde passage uit Galaten, duidt het op hen, die **reeds** kinderen zijn! Het kan natuurlijk niet worden ontkend, dat een vreemdeling eveneens kan worden aangenomen en hem een plaats als volwassen zoon wordt gegeven, maar het punt is, dat Bijbelse "aanneming" niet alleen verwijst naar aanneming in een familie, maar naar **een verklaring van volwassen zoonschap**, met alle rechten en voorrechten vandien.

KLEINE KINDEREN STAAN ONDER LEER- EN TUCHTMEESTERS VOLWASSEN ZONEN NIET

In het leven van de Joodse jongen kwam een tijd, bepaald door zijn vader, dat "adoptie" regelingen plaats vonden, en de jongen formeel **verklaard** werd, zoon en erfgenaam van zijn vader te zijn. Voorafgaand aan die tijd, was hij daadwerkelijk een zoon, maar "onder onderwijzers en opvoeders". Hem werd verteld wat hij wel, en wat hij niet mocht doen. In deze verschilde hij niets met een dienstknecht, hoewel hij toch "heer over alles" was.

Maar tenslotte ontwikkelde het kind tot een opgegroeide zoon en dan kwam "de bestemde tijd". Hij had niet langer toezicht nodig om hem te controleren. Er zou nu een natuurlijk begrip en samenwerking tussen vader en zoon zijn. En zo vonden de adoptie-regelingen plaats - een formele en officiële verklaring, dat de zoon nu gekomen was in alle rechten en voorrechten van het volwassen zoonschap. Dat is de betekenis van het woord "adoptie" (**huiothesia**) in de brieven van Paulus.

ONZE "ADOPTIE" IN CHRISTUS

Profetisch gesproken, behoort de "adoptie" tot Gods verbondsvolk Israel (Rom.9:4), en deze eer was hen gegeven door genade, nadat zij gefaald hadden om dit te verkrijgen onder de wet. Het uitverkoren volk weigerde echter de onderscheiding, en ging door met hun "**eigen** gerechtigheid", zodat de vervulling van dit doel nu wacht op een toekomstig tijdstip.

Maar God werd daar niet door verrast, want het was Zijn geheim, eeuwig, doel om aan te tonen, dat **alle zegen geheel is opgenomen in Christus**. Omdat Israel in ongelof blijft, zullen allen die vertrouwen in het volmaakte, verrichte werk van Christus, daarvoor de "aanneming" hebben, die Israel weigerde, -en nog meer.

Daarom schrijft de apostel historie, als hij zegt: "**Maar toen de volheid van de tijd gekomen was, zond God Zijn Zoon, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet. "Opdat hij hen die onder de wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden."** (Gal.4:4,5)

"De volheid der tijden", toen Christus stierf, is daar waar profetie en het geheim samenkomen, want "**wij**" komen in de plaats van volwassen zoonschap, niet door vervulling van verbondsbeloften, maar door vervulling van een **eeuwig** doel, geheim gehouden, tot Paulus. Het was Gods genadig plan om ons te **maken**: "heilig en onberispelijk voor Hem, IN LIEFDE HEEFT HIJ ONS TEVOREN ERTOE BESTEMD ALS ZONEN VAN HEM TE WORDEN AANGENOMEN". (Eph.1:4,5 N.V.)

Maar **hoe** kon Hij ons, zondaren uit de heidenen, "heilig en onberispelijk voor Hem" maken, en ons de eer geven van "adoptie" (aanneming)?

Er is maar één antwoord: "DOOR JEZUS CHRISTUS", en het is eeuwig "TOT LOF VAN DE HEERLIJKHEID VAN ZIJN GENADE" dat "HIJ ONS BEGENADIGD (AANGENOMEN) HEEFT IN DE GELIEFDE" (Eph.1:5,6).

Aldus wordt aan de meest eenvoudige gelovige, onmiddelijk een plaats gegeven in Christus, aan Gods rechterhand, als een volwassen zoon, met al de rechten en privileges van het zoonschap, en voor altijd vrij van de binding van de wet. Het kan alleen maar God **ont-eren** door na te laten, om deze positie in Christus te erkennen, en dan niet in de vreugde daarover, te wandelen.

Toch falen ook wel de besten van ons, en wij moeten dikwijls met schaamte erkennen, dat wij niet als zonen van God hebben gewandeld. De vraag rijst dan: Werkt deze toegeschreven "adoptie" proefondervindelijk - dit ons een plaats geven van zoonschap **in Christus**? Brengt het de verlangde resultaten op, in het conflict dat bestaat tussen "het vlees" en "de geest"?

WERKT HET?

De Apostel Paulus behandelt deze zaak tamelijk uitvoerig, en staat er op, dat een waardering van onze positie in Christus **het enige** is, dat ons kan helpen om werkelijk een Gode aangenaam leven te leiden.

De Galaten dachten waarschijnlijk, dat zij God behaagden, door in hun leven vrijwillig de wet aan de genade toe te voegen, in een poging het vlees te overwinnen. Maar terwijl zij zichzelf meer **dingen** gaven om te gehoorzamen, wijst de apostel juist aan, dat zij, door zichzelf onder de wet te plaatsen, "**de waarheid ongehoorzaam**" waren, en Christus onteerden, die toch gestorven was om hen te bevrijden, niet alleen van de zonde, maar van de wet (Gal.3:1,13;5:7).

Bovendien was hun gezochte slotsom van het probleem vals. Het is waar dat "**het vlees begeert tegen de Geest en de Geest tegen het vlees**", en dat "**vleselijke begeerten...strijd voeren tegen de ziel**" (Gal.5:17;1Pet.2:11), maar de Galaten, net als vele gelovigen vandaag, waren onbewust van de ware natuur van het vlees, welks "begeerten", of verlangens, niet alleen tot uiting komen in het vrijkomen van primitieve lusten, maar dikwijls ook in een poging **iets van zichzelf te maken**; om zijn **eigen** god te zijn. Deze uitingvorm van het vlees is net zo tegengesteld aan de Geest, als andere, grovere vormen.

Herinnerend aan Abraham's poging - en falen - om God door het vlees te helpen, zegt de apostel: "**Want er is geschreven, dat Abraham twee zonen had, één uit de dienstmaagd, en één uit de vrije. Maar die uit de dienstmaagd was NAAR HET VLEES geboren, doch die uit de vrije DOOR DE BELOFTE.**"(Gal.4:22,23)

De vergelijking tussen deze twee zonen van Abraham verbindt de apostel, niet met leven in openlijke zonde en rechtvaardig leven voor God, maar met **leven onder de wet** en **leven onder de genade**. De zoon die **naar het vlees** geboren werd, zegt Paulus, vertegenwoordigt in Christelijk gedrag, het principe van de wet, terwijl de zoon, geboren **naar belofte**, het principe vertegenwoordigt van genade.

Let wel op; noch de eerste **helpt**, noch de laatste **bemoedigt**, alsof onszelf onder de wet plaatsen, zou helpen om in genade te groeien. Integendeel, zij zijn elkaar tegengesteld: "**Doch zoals destijds hij die naar het vlees geboren was, hem VERVOLGDE die naar de Geest geboren was, ZO OOK NU.**" (Gal.4:29)

Dit verlangen om iets van jezelf te maken door onderdanig te worden aan de wet, is een uiting van het vlees, die net zo tegengesteld is aan de Geest, als elke morele zonde. Met het oog hierop zegt de apostel: "**Als gij u laat besnijden, zal Christus u van geen nut zijn...Christus is ijdel geworden voor u die door de wet gerechtvaardigd wilt worden; gij zijt van de genade vervallen.**" (Gal.5:2,4)

Waarom is Christus nodig, wanneer iemand iets uit zichzelf kan doen? Dit was het, wat Israel weerhield van gered te worden: "**Want daar zij Gods rechtvaardigheid niet kennen, en hun eigen gerechtigheid trachten**

op te richten, hebben zij zich aan de rechtvaardigheid van God niet onderworpen. "Want het einde van de wet is Christus, tot rechtvaardigheid voor een ieder die gelooft." (Rom.10:3,4)

Niet eerder, dan als het volk Israel ophoudt met te worstelen teneinde hun eigen gerechtigheid te vestigen, en hun alles in Christus vinden, zullen zij gered worden, en tegelijkertijd "aangenomen", zodat men zal zeggen: "Gij zijt zonen van de levende God" (Hos.1:10).

De Galaten waren natuurlijk reeds lang gered door genade, maar nu "verlangden zij om onder de wet te zijn" (Gal.4:9,21). Dit culmineerde in een verachting van het volbrachte werk van Christus, was ongehoorzaamheid aan de waarheid en louter dwaasheid. "Zijt gij zo uitzinnig?" vraagt de apostel, "daar gij in de Geest begonnen zijt, voleindigt gij nu in het vlees? (wordt gij nu in het vlees voleindigd?) (Gal.3:3).

In de brief van Paulus aan de Romeinen leren we, dat "de wet...door het vlees krachteloos was" en dat "wat het vlees bedenkt, vijandschap tegen God is; want het onderwerpt zich aan de wet van God niet, want het kan dat ook niet" (Rom.8:3,7). Hoe kan dan onderwerping aan de wet ons helpen om heiliger te leven?

Maar "wat voor de wet onmogelijk was...volbracht God door de zending van Zijn eigen Zoon". "OPDAT HET RECHT VAN DE WET VERVULD ZOU WORDEN IN ONS, DIE NIET NAAR HET VLEES WANDELEN, MAAR NAAR DE GEEST" (Rom.8:4).

De gelovige Galatiërs mochten proberen God eruit te helpen door zichzelf aan de wet te onderwerpen, en Hem hun werken te offeren, evenals Abraham probeerde God te helpen door de gebonden vrouw (slavin) te huwen en Hem haar zoon te offeren, "Maar wat zegt de Schrift? WERP DE DIENSTMAAGD UIT EN HAAR ZOON; WANT DE ZOON VAN DE DIENSTMAAGD ZAL GEENSZINS ERVEN MET DE ZOON VAN DE VRIJE...STAAT DAN IN DE VRIJHEID WAARMEE CHRISTUS ONS VRIJGEMAAKT HEEFT EN WORDT NIET WEER ONDER HET JUK VAN DIENSTBAARHEID BEVANGEN." (Gal.4:30,5:1)

"De werken van het vlees", afgezien van de wet, "zijn openbaar", en zij zijn "allen slecht" (Gal.5:19-21). "Maar de vrucht van de Geest" is "al goed" en, naar zijn natuur, behoeft hij geen wet om het te bewijzen. (Gal.5:22,23)

Zoals we hebben gezien, neemt de Heilige Geest niet bovennatuurlijk bezit van ons, en drijft ons om Zijn wil te doen, maar door Gods genade verblijft Hij in ons, altijd gereed om te helpen (de wet was altijd klaar om ons te veroordelen!). Dus mogen wij geestelijke overwinning hebben in elke situatie. Waar God ons door genade in voorziet, moeten wij door geloof toeëigenen, altijd erkennende dat Hij ons reeds een plaats gegeven heeft, aan Zijn rechterhand, in Christus, en zoeken Hem uit louter genade te behagen.

De enige weg is dan, om ondervindelijk te groeien tot een plaats van volle zoonschap, met de vrijheid en het voorrecht daarin besloten, te erkennen dat we volwassen zonen in Christus zijn. "Want gij hebt niet ontvangen de geest van slavernij om weer te vrezen, maar gij hebt ontvangen DE GEEST VAN AANNEMING TOT ZOONSCHAP, door welke wij roepen: Abba, Vader" (Rom.8:15 N.V.). "En, dat(overmits) gij zonen zijt - God heeft de Geest van Zijn Zoon uitgezonden in onze harten, die roept: Abba, Vader" (Gal.4:6 N.V.) "En ik zeg: Wandelt door de Geest en volbrengt de begeerte van het vlees niet." (Gal.5:16)

HET GEESTELIJK GEBRUIK VAN VRIJHEID

De Christelijke vrijheid is een kosteloos bezit. Zij kan natuurlijk worden misbruikt, maar rechtmatig gebruikt, is zij een altijd vloeiende bron van geestelijke vreugde en kracht. Gods doel met betrekking tot de vrijheid van de gelovige in Christus is uitvoerig opgesomd voor ons, in één kort vers in de Galatenbrief. Vanzelf in drie delen uiteen vallende, luidt het vers: "Want gij zijt tot vrijheid geroepen, broeders, "Alleen gebruikt de vrijheid niet tot een oorzaak voor het vlees; "Maar dient elkander door de liefde" (Gal.5:13).

Wij hebben reeds gezien, dat, waar de oorzaak van geestelijke neergang in Israel altijd was, hun afkeren van Gods Woord **tot hen**, door Mozes, zo is de oorzaak van geestelijke neergang onder gelovigen vandaag altijd, hun weggaan van Gods Woord **tot ons**, door Paulus.

Als er nu iets ontwijfelbaar duidelijk is in de brieven van Paulus, dan is het wel het feit, dat gelovigen in deze tegenwoordige bedeling van de genade, zijn bevrijd van de wet en "geroepen tot vrijheid". De nalatigheid van Gods volk om deze vrijheid toe te eigenen, en zich daarin vandaag te verheugen, resulteert in geestelijke neergang, net zo zeker als het nalaten van het volk Israel om de wet van Mozes te betrachten, dit deed in hun tijd. Kan er iets duidelijker zijn, dan deze passages in dezelfde brief aan de Galaten, waar de apostel, door de Geest zegt: **"CHRISTUS HEEFT ONS VERLOST VAN DE VLOEK VAN DE WET, door voor ons een vloek te worden; want er is geschreven: Vervloekt is een ieder die aan het hout hangt" (Gal.3:13) "Zo dan , de wet is onze tuchtmeester geweest tot op Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden. "Maar nu het geloof gekomen is, ZIJN WIJ NIET MEER ONDER DE TUCHTMEESTER" (Gal.3:24,25).**

"Maar toen de volheid van de tijd gekomen was, ZOND GOD ZIJN ZOON, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet, "OPDAT HIJ HEN DIE ONDER DE WET WAREN, VERLOSSEN ZOU, EN OPDAT WIJ DE AANNEMING TOT KINDEREN (ZONEN) VERKRIJGEN ZOUDEN. "ZO DAN, GIJ ZIJT NIET MEER EEN DIENSTKNECHT, MAAR EEN ZOON; EN INDIEN GIJ EEN ZOON ZIJT, DAN ZIJT GIJ OOK EEN ERFGENAAM VAN GOD DOOR CHRISTUS." (Gal.4:4-7).

In het licht hiervan zou het **ongeloof** en **ongehoorzaamheid** zijn, om onszelf terug te plaatsen onder de wet, zelfs ondanks dat heel het Woord van God, met inbegrip van de boeken van Mozes, **voor** ons en "nuttig" is. Inderdaad, toen de Galaten, bij de "morgenstond" van de bedeling van de genade (de bedeling van de wet nauwelijks voorbij), "verlangden weer gebonden te zijn" en zo Gods Woord "meer" te gehoorzamen, berispte Paulus hen ernstig, noemde hen "dwaas" en "ongehoorzaam" (Gal.3:1;5:7) omdat zij door teruggang naar de wet, de door God gegeven verdere openbaring door hem, en de vrijheid die Christus had gekocht voor hen met Zijn eigen bloed, verachtten.

Door de vrijheid van het zoonschap af te wijzen en terug te gaan naar de dienstbaarheid van de wet, wordt niet alleen Gods Woord veracht, maar Gods Woord tot "ons", en dit moet noodzakelijk resulteren in geestelijke neergang.

Het is niet aan "ons" om te beslissen hoe wij het beste God kunnen behagen. Het is aan ons om te horen, te geloven en Hem te gehoorzamen. Dit alleen is de koers van ware geestelijkheid. De apostel merkt inderdaad op de betrekking tussen ware geestelijkheid en onze vrijheid in Christus, als hij zegt: **"EN IK ZEG: WANDELT DOOR DE GEEST EN VOLBRENGT DE BEGEERTE VAN HET VLEES NIET...INDIEN GIJ DOOR DE GEEST GELEID WORDT, DAN ZIJT GIJ NIET ONDER DE WET."** (Gal.5:16-18)

Deze aanwijzingen veronachtzamen, betekent het verlaten van Gods wil voor onze levens, en geestelijke teruggang.

Het is niet te verwonderen, dat toen de Judaïsten probeerden om de gelovigen in Antiochie onder de wet te brengen, **"bij Paulus en Barnabas geen kleine weerstand en twist geschiedde tegen hen"** (Hand.15:2). Geen wonder dat hij zo hevig streed met hen, **"die ingekomen waren om onze (hun) vrijheid te bespieden, die wij (zij) in Christus Jezus hebben (hadden)"** en **"voor wie zij ook geen uur geweken zijn door zich te onderwerpen, opdat de waarheid van het evangelie bij hen zou blijven"** (Gal.2:4,5). Geen wonder dat hij schreef tot de Galaten, die waren beïnvloed door de Judaïsten: **"STAAT DAN IN DE VRIJHEID WAARMEE CHRISTUS ONS VRIJGEMAAKT HEEFT, EN WORDT NIET WEER ONDER HET JUK VAN DIENSTBAARHEID BEVANGEN"** (Gal.5:1).

Zeker zouden wij, die bijna twee duizend jaren na de wet leven, in deze laatste tijd niet verleid mogen worden om daarnaar terug te keren. Christus is gestorven: **"HIJ HEEFT UITGEWIST HET HANDSCHRIFT, DAT**

TEGEN ONS WAS VANWEGE DE INZETTINGEN...EN HIJ HEEFT DAT UIT HET MIDDEN WEGGENOMEN DOOR HET AAN HET KRUIS TE NAGELEN. "LAAT DAN NIEMAND U OORDELEN IN SPIJS OF IN DRANK, OF INZAKE EEN FEESTDAG, OF NIEUWE MAAN OF SABBATTEN; "DIE EEN SCHADUW ZIJN VAN DE TOEKOMSTIGE DINGEN, MAAR HET LICHAAM (DE WERKELIJKHEID) IS VAN CHRISTUS" (Col.2:14-17).

Deze en vele andere Schriftplaatsen over het onderwerp van de vrijheid van de gelovige in Christus, zijn al te duidelijk om ruimte te laten voor tegenspraak. Twijfel om te accepteren, en zich te verheugen over deze door God geschonken vrijheid, is een teken, niet van geestelijkheid, maar van vleselijkheid; niet van menselijkheid, maar van trots.

VRIJHEID, GEEN LOSBANDIGHEID

Het feit, dat ons volmaakte vrijheid in Christus is gegeven, betekent echter niet, dat wij onze levens zouden besteden in toe te geven aan onze eigen vleselijke begeerten. Juist het tegendeel is het geval. Wij werden bevrijd van de slavernij van **kindschap**, en ons werd gegeven de vrijheid van volwassen **zoonchap** (Gal.3:24;4:1-7). Deze vooruitgang van kindschap tot volwassenheid houdt in zich, de verwerving van een gevoel van **verantwoordelijkheid**.

De leer van onze vrijheid in Christus ondersteunt niet; zij weerlegt eerder, de valse theorie dat zij die onder de genade zijn, mogen doen waar zij zin in hebben. Paulus werd in dit verband "**lasterlijk**" beticht (Rom.3:8), maar er waren vleselijke gelovigen toen, zoals ook nu, die daadwerkelijk hun vrijheid gebruikten als volmacht om hun eigen begeerten te rechtvaardigen. Omkeren van vrijheid naar volmacht op deze manier, is net zo volledig fout, als omkering van vrijheid naar de wet.

Menig gelovige, alleen gemotiveerd door zijn eigen vleselijke verlangens, en helemaal niet door de liefde voor Christus of anderen, heeft toegegeven aan genoegens van het vlees en de wereld, zich rechtvaardigend op grond dat hij onder de genade is en vrijheid heeft in Christus. Terwijl hij anderen meetrekt in zijn geestelijk verval, klaagt hij over anderen, die hem willen helpen, dat "zij hem proberen onder de wet te krijgen".

Dezen zijn daadwerkelijk schuldig aan **verlaten** van de **genade**, want de "**genade van God...is verschenen**":

"EN ONDERWIJST ONS DAT WIJ, MET VERZAKING VAN DE GODDELOOSHEID EN DE WERELDSE BEGEERTEN, MATIG EN RECHTVAARDIG EN GODZALIG LEVEN ZOUDEN IN DEZE TEGENWOORDIGE TIJD (WERELD); "IN DE VERWACHTING VAN DE ZALIGE HOOP EN VERSCHIJNING VAN DE HEERLIJKHEID VAN DE GROTE GOD EN ONZE ZALIGMAKER JESUS CHRISTUS; "DIE ZICHZELF VOOR ONS GEGEVEN HEEFT, OPDAT HIJ ONS ZOU VERLOSSEN VAN ALLE ONGERECHTIGHEID, EN ZICHZELF EEN EIGEN VOLK ZOU REINIGEN, IJVERIG IN GOEDE WERKEN" (Tit.2:11-14). Petrus benadrukt deze waarheid wanneer hij gelovigen aanspoort om te leven: "Als vrijen, en niet door de vrijheid als een deksel van de boosheid te hebben, maar als dienstknechten van God" (1Petr.2:16)

En ook Johannes benadrukt dit, wanneer hij zegt: "**HEBT DE WERELD NIET LIEF, NOCH WAT IN DE WERELD IS; ALS IEMAND DE WERELD LIEFHEEFT, DE LIEFDE VAN DE VADER IS NIET IN HEM**" 1Joh.2:15).

Paulus, de grote Apostel van genade, gaf geen ruimte aan twijfel wat betreft zijn gedrag ten opzichte van wereldgezindheid en vleselijke toegeeflijkheid, want hij zegt dat hij "**gekruisigd is voor de wereld**" (Gal.6:14) en vermaande de Romeinse gelovigen "zich daarvoor te houden, dat zij dood zijn voor de zonden van het vlees", en verklaart dat zonde niet langer heerschappij over hen mag hebben, **omdat zij niet meer onder de wet, maar onder genade waren** (Rom.6:12-14). Daarenboven schrijft hij geïnspireerd, zodat zijn woorden aan de Galaten en de Romeinen, ook voor **ons, Gods Woord** is.

"Want gij zijt tot vrijheid geroepen, broeders, alleen gebruikt de vrijheid niet tot een oorzaak voor het vlees..." (Gal.5:13).

CHRISTELIJKE VRIJHEID, DE DRAAGSTER VAN LIEFDE

De apostel is niet negatief in zijn houding in deze zaak, maar waarschuwt ons tegen verkeerd gebruik van onze vrijheid. Hij is positief, als hij uitlegt hoe onze vrijheid moet worden gebruikt tot glorie van God en ten goede van onszelf en anderen:

"Dient elkander door de liefde." Dit is een zo eenvoudige vermaning, dat niemand haar kan misverstaan, en toch zo hoogstaand, zo allesomvattend, dat zij het hele bereik van het gedrag van de gelovige t.o.v. zijn medeleden in het Lichaam van Christus omvat.

Als wij maar ophouden, met ons te verwonderen over het feit, dat **wij** zouden zijn toegerust met vrijheid - vol en vrij -, als volwassen zonen, terwijl wij nog verzoeking en zonde bezitten en dikwijls falen. Indien wij maar tijd nemen om te overpeinzen, de oneindige liefde en erbarming, - en de oneindig hoge prijs die gemoeid was met het schenken van deze vrijheid aan ons. Als wij opmerken dat deze vrijheid, daarentegen aan ons is gegeven, niet als onwedergeboren zondaars, maar dat zij ons is gegeven **in Christus**, als aan diegenen die gekruisigd, begraven en opgewekt werden met Hem, teneinde te "wandelen in nieuwhed des levens". Als we tijd nemen om dit alles te overwegen, wordt ons spoedig duidelijk, dat het **enig** juiste gebruik van vrijheid is: "door liefde elkander te dienen".

Het is belangrijk om te herinneren, dat we zijn "geroepen tot vrijheid", maar het is evenzo belangrijk erop te letten, dat we deze vrijheid beoefenen, in een leven van bruikbaarheid voor anderen. Het is belangrijk dat we "vaststaan" in onze "door God gegeven" vrijheid, maar het is even belangrijk acht te geven op de vermaning:

"MAAR ZIET TOE, DAT DEZE MACHT VAN U NIET MISSCHIEN EEN AANSTOOT WORDT VOOR HEN, DIE ZWAK ZIJN" (1Cor.8:9).

Verwijzend naar het eten van vlees en het waarnemen van dagen, vermaant de apostel: **"Laat ons dan elkaar niet meer oordelen; maar oordeelt dit liever, namelijk DAT GIJ DE BROEDER GEEN AANSTOOT OF ERGERNIS GEEFT....INDIEN UW BROEDER OM HET ETEN BEDROEFD WORDT, DAN WANDELT GIJ NIET MEER NAAR LIEFDE....ZALIG IS HIJ DIE ZICHZELF NIET OORDEELT IN WAT HIJ VOOR GOED HOUDT"** (Rom.14:13-22)

Met betrekking tot het eten van vlees wat aan afgoden geofferd is, zegt de apostel verder: **"DE KENNIS MAAKT OPGEBLAZEN, MAAR DE LIEFDE STICHT....WIJ WETEN DAT EEN AFGOD NIETS IS IN DE WERELD...DOCH DE KENNIS IS NIET BIJ ALLEN....DAAROM, INDIEN DE SPIJS MIJN BROEDER ERGERT, DAN ZAL IK IN EEUWIGHEID GEEN VLEES ETEN..."**(1Cor.8:1-13)

Zoals eens wijlen Dr. Bultema het zo treffend heeft gesteld: "Wij hebben niet het recht om onze vrijheid terzijde te stellen, maar we hebben vrijheid om onze rechten terzijde te stellen". Dit is het waar het om gaat in Gal.5:13. Buiten onze Here Jezus Christus, de God-mens, was klaarblijkelijk Paulus zelf, het grootste voorbeeld voor dit gebruik van Christelijke vrijheid.

Schrijvend aan de Corinthiers, brengt hij hen in herinnering, dat hij het recht had, als een apostel, en als hun weldoener onder God, om er goed van te leven, en van hen te verwachten dat zij voor zijn noden zo zouden zorgen, dat hij "vrijgesteld van werken" zou zijn. Hij brengt argument na argument aan uit het dagelijks leven, en vanuit de Schriften. ter ondersteuning in deze twistzaak. Hij herinnert hen eraan dat zij hem hun geldelijke steun **schuldig** zijn (1Cor.9:1-14). Maar hij schrijft ook aan deze vleselijke Corinthiers: **"DOCH WIJ HEBBEN DIT RECHT NIET GEBRUIKT; MAAR WIJ VERDRAGEN ALLES, OPDAT WIJ GEEN ENKELE VERHINDERING GEVEN AAN HET EVANGELIE VAN CHRISTUS...WANT DAAR IK VAN ALLEN**

VRIJ WAS, HEB IK MIJZELF ALLEN DIENSTBAAR GEMAAKT, OPDAT IK ER MEER ZOU WINNEN" (1Cor.9:12-19).

Opnieuw verwijzend naar zijn gebruik van zijn vrijheid in Christus, zegt hij: "**ALLE DINGEN ZIJN MIJ GEOORLOOFD, MAAR NIET ALLE DINGEN ZIJN NUTTIG; ALLE DINGEN ZIJN MIJ GEOORLOOFD, MAAR NIET ALLE DINGEN STICHTEN."LAAT NIEMAND ZOEKEN WAT VAN HEMZELF IS; MAAR LAAT IEDER ZOEKEN WAT VAN DE ANDER IS"** (1COR.10:23,24).

Daar hebben we het weer. We zijn in de vrijheid gesteld, niet dat we ons zouden tegoed doen in het toegeven aan eigen begeerten, maar dat wij mogen leven voor anderen. Wij verliezen hierdoor niets. Dit is ware vrijheid, want "het is beter te geven dan te ontvangen".

Dank God, dat we zijn "geroepen tot vrijheid". Door Christus kunnen wij vrij ademen. Maar om zich in deze vrijheid volkomen te verheugen, moeten wij zorgen om die niet te gebruiken als een gelegenheid om onszelf te dienen, maar liever als het middel, waardoor wij in liefde elkander mogen dienen.

H O O F D S T U K X

WARE GEESTELIJKHEID EN GEBED

HET GEBEDSLEVEN VAN DE CHRISTENEN

Gebed tot God moet, zonder meer, grote betekenis houden voor hen die waarlijk geestelijk willen zijn. Omdat Gods Woord tot ons, altijd op de eerste plaats komt, moet gebed zeker de tweede plaats hebben; wij dienen zeer zeker Gods Woord te onderzoeken, onder gebed om verstand en bereidheid om te gehoorzamen.

DE BELANGRIJKHEID VAN GEBED

De Schriften sporen Gods volk aan om te bidden, en in de brieven van Paulus vinden we meer oorzaak, meer reden, en groter aansporing dan ooit, om te bidden - te bidden "altijd", "in alles", "zonder ophouden". Het voorbeeld van onze Heer en van Zijn apostelen - in het bijzonder van Paulus - is een oproep tot gebed. Elke nood, elk verlangen, elk harteleed, is een roep tot gebed. Elke verzoeking, elke nederlaag - ja, elke overwinning is een roep tot gebed.

En toch is zelfs bidden, of zelfs veel tijd in gebed besteden, op zichzelf geen blijk van ware geestelijkheid. Vele vleselijke Christenen, nog "babies in Christus", en zelfs vele geredde mensen, besteden veel tijd in gebed. Maar de ware geestelijke gelovige zal de Apostel Paulus beamen, als hij zegt: **"Ik zal met de geest bidden, maar ik zal ook met het verstand bidden"** (1Cor.14:15). **"Met de geest"**, ernstig, vurig, voor God uitgieten, mijn aanbidding, mijn smekingen, en mijn danken. En **"ook met het verstand"**, intelligent, met duidelijk verstaan wat de Schriften, recht gesneden, zeggen omtrent Gods wil en Zijn voorzieningen voor **mijn** gebedsleven in deze bedeling van genade.

VERKEERD GEBRUIK VAN GEBED

Het grote misbruik van gebed in onze dagen, is een klare aanwijzing dat bij velen het bidden "met verstand" ontbreekt.

GEBEDEN VAN ONGEREDDEN

Duizenden ongeredde mensen denken dat gebed een kracht op zichzelf is. Zij zeggen: "Ik geloof in gebed" of "Ik geloof niet in gebed". Zij proberen het. Als zij krijgen waarvoor zij baden, zeggen ze; "Het werkt. Ik heb het geprobeerd". Als het niet lukt om te krijgen wat zij vragen, zeggen ze: "Het is allemaal nonsens, ik heb nooit gekregen waarvoor ik gebeden heb". Andere duizenden, die nooit in Christus vertrouwd hebben voor hun redding, gaan maar door met bidden, in sommige gevallen dikwijls en ernstig, met het idee, dat het op de een of andere manier, te eniger tijd, zou mogen helpen. Maar dit is alles puur bijgeloof, geen echt geloof. Het berust niet op heilige openbaring, maar op menselijke verbeelding. Het ontspringt niet uit Gods Woord, maar uit de wil van de mens.

De Schriften maken het overvloedig duidelijk, dat zij die Christus afwijzen, geen enkele aanspraak op God hebben. Hij is op geen enkele manier verplicht hun gebeden te horen. Onze Heer zei tot Zijn discipelen: **"...Ik ben de Weg, de Waarheid, en het Leven; NIEMAND KOMT TOT DE VADER DAN DOOR MIJ"** (Joh.14:6)

In Heb.10:19,20, wordt ons bericht, dat **"broeders"** hebben:

"...vrijmoedigheid om in te gaan in het heiligdom DOOR HET BLOED VAN JEZUS, "OP EEN VERSE EN LEVENDE WEG, DIE HIJ ONS INGEWIJD HEEFT DOOR HET VOORHANGSEL, DAT IS DOOR ZIJN VLEES."

En het is in het bijzonder tot **"het volk van God"**, dat kan rusten in het volbrachte werk van Christus

(Hebr.4:9,10), dat de apostel zegt: "**LATEN WIJ DAN MET VRIJMOEDIGHEID TOEGAAN TOT DE TROON VAN DE GENADE...**" (Hebr.4:16).

Overeenkomstig zowel Rom.5:2 als Eph.2:18 is het **door Christus**, dat wij toegang hebben tot de Vader. Hoe kan degene die Christus afwijst, verwachten te worden gehoord? Het is verder o m d a t gelovigen **zonen** van God zijn, dat zij een rechtmatige aanspraak hebben op Hem als Vader. "**...gij hebt ontvangen de Geest van aanneming tot kinderen (zoonschap), door Wie wij roepen: Abba, Vader!**" (Rom.8:15). "**EN AANGEZIEN GIJ KINDEREN (ZONEN) ZIJT, HEEFT GOD DE GEEST VAN ZIJN ZOON UITGEZONDEN IN UW HARTEN, DIE ROEPT: ABBA, VADER!**" (Gal.4:6).

Los van dit alles, zijn de gebeden van de ongerechten onwezenlijk, want het is zeker onwezenlijk om God aan te spreken in gebed, terwijl Hij nog onbekend is, en Zijn Woord betwijfeld wordt. Het is alleen als Hij bekend is, geliefd wordt, en vertrouwd, dat gebed wezenlijk wordt.

Waar gebed is een blijk van redding. Saulus van Tarsus had veel gebeden tot God geofferd als religieuze Jood, maar het was niet eerder dan na zijn bekering, dat de Heer zei: "**Zie, hij bidt**" (Hand.9:11).

MISBRUIK VAN GEBED DOOR DE GEREDDE

Maar onzuiver gebruik van gebed is niet beperkt tot ongerechten alleen. Bij velen van Gods volk ontbreekt het acceptabel bidden. Zij brengen hun wensen naar voren, en bidden ernstig, dat God hen zal leiden; doch hierbij steeds bepalend, dat Hij zal leiden, **overeenkomstig hun verlangens**, zelfs wanneer het tegengesteld is aan Zijn geopenbaarde wil. Als zij dan met het geschreven Woord worden geconfronteerd, zeggen zij: "**Maar ik heb er veel over gebeden**". Zij dagen zelfs God uit, zoals de jonge vrouw, die zichzelf rechtvaardigde om een ongerechte huwelijksverbintenis aan te gaan, door te zeggen: "Ik vroeg de Heer, dat als dit niet Zijn wil was, het op een of andere wijze te verhinderen" Zulk misbruik van gebed is erger dan bijgeloof; het is heiligschennis, want de jonge vrouw had moeten weten - en "wist" klaarblijkelijk - dat het geschreven Woord reeds had veroordeeld wat zij wilde, waarover zij bad, en zij verkreeg.

Dan is er ook veel bijgeloof onder Gods volk wat betreft het bidden. Hoe spoedig voelen veel gelovigen "zich geleid" om te zoeken naar "innerlijke beweegredenen" of luisteren naar die "stille kleine stem" in antwoord op hun gebeden! Zij zeggen: "De Heer vertelde mij" dit of dat, of "De Geest fluisterde mij in", of "ik hoorde Hem zeggen". Wanneer zulke opmerkingen worden gemaakt aan deze schrijver, informeert hij gewoonlijk verder naar details en ervaart dan onveranderlijk, dat er in't geheel geen stem werd gehoord, maar dat de spreker alleen een gevoel of indruk had, op een of andere mystieke wijze, en dat dan een aanwijzing van de Heer zou zijn.

God spreekt **werkelijk** tot ons door Zijn Woord, juist wanneer een incident of omstandigheid de nadruk legt op de waarheid van Zijn Woord. Maar met het volledige Woord in ons bezit, spreekt Hij niet langer tot ons door visioenen of door stille zachte stemmen. De onderwezen gelovige dient ervoor op te passen, niet te steunen op "innerlijke aanmoedigingen", wel wetende dat van nature "**het hart arglistig is boven alles**" (Jer.17:9).

Ook worden dikwijls door echte gelovigen, verkeerde aanspraken op gebed gemaakt. Door teksten uit hun verband te halen, en toe te passen op willekeurige mensen, in de onjuiste bedeling, zullen sommige predikers zeggen: "**Vraag, en het zal u gegeven worden....want ieder die vraagt, ontvangt**" (Matth.7:7,8). En dan volgen kwalificaties, die het gezicht redden: **Als** je vraagt in geloof, overeenkomstig Gods wil, voor Zijn glorie, en zonde niet verbergt in uw hart! "Al wat gij in het gebed zult begeren in het geloof, zult gij ontvangen" (Matth.21:22). **Maar** - !" Wij zullen het verder over deze misbruiken hebben, bij het probleem van het onbeantwoorde gebed.

HERHALEN VAN GEBEDEN

Een van de meest onbijbelse en ongeestelijke misbruiken van gebed, is het herhalen van door anderen opgestelde gebeden. Vele leden van zowel Protestantse als Katholieke kerken, ja, vele ernstige gelovigen, herhalen telkens weer gebeden, die voor hen zijn voorbereid om te reciteren. De meesten van hen hebben er een praktijk van gemaakt, om het zogenaamde "Gebed des Heren", genomen uit de Evangelie-verslagen, te herhalen.

Klaarblijkelijk hebben al deze miljoenen Christenen het feit over het hoofd gezien, dat het was in die tijd, toen de discipelen onze Heer vroegen om hen **te leren, hoe** te bidden (Luc.11:1), dat Hij zei: "**Gij dan bidt ALDUS** (op deze wijze, a.v.) Matt.6:9). Bovendien sprak Hij, voorafgaand aan deze woorden, de specifieke invoeging:

"EN ALS GIJ BIDT, GEBRUIKT DAN GEEN OMHAAL VAN WOORDEN ZOALS DE HEIDENEN, WANT ZIJ MENEN DAT ZIJ DOOR HUN VEELHEID VAN WOORDEN ZULLEN VERHOORD WORDEN. WORDT HUN DAN NIET GELIJK..." (Matth.6:7,8).

Niettemin wordt Rooms Katholieken werkelijk geleerd om "tien Ave Marias" "drie Onze Vaders", etc. te zeggen, alsof alleen al het herhalen van een gebed, dit meer effectief maakt, met het resultaat, dat de meeste Katholieken en zelfs hun priesters, hun gebeden op zangerige wijze, of afgeraffeld herhalen, alsof ze in 't geheel geen betekenis hadden. Op dezelfde wijze wordt aan leden van verschillende Protestante denominaties geleerd, om gebeden uit gebedenboeken te lezen, - niet om ze te bestuderen als voorbeelden van acceptabel gebed, of om te reciteren zoals men een gedicht of een stuk proza reciteert, maar om ze aan te bieden als hun **eigen** gebeden. Zo worden dezelfde gebeden, telkens en telkens herhaald.

Zowel Protestanten als Katholieken doen veel aan herhaling van "het gebed des Heren". Zij herhalen het persoonlijk en allen tegelijk, in moeiten en verdriet, bij ziekte en dood, in storm en droogte, in oorlog en rampen, bij de maaltijd, met weinig of geen gedachte aan de eigenlijke inhoud.

Stel u voor het gebed: "Geef ons heden ons dagelijks brood" bij een begrafenisdienst! Stel u voor het gebed: "Uw Koninkrijk kome" aan een ziekbed, of in een storm op zee! En toch wordt dit telkens weer plechtig gesproken binnen het Christendom. In grote kerkdiensten wordt geregeld het gebed gemeenschappelijk gebeden - en dit terwijl het een feit is, dat onze Heer juist bij dit gebed, de herhaling van gebeden "ijdel" noemde en Zijn discipelen voorschreef de heidenen in deze praktijken niet te volgen. Welk een verschil bestaat er tussen **bidden** en **opzeggen van gebeden**! Geen echt geestelijk mens zal dit laatste doen.

HET DOEL VAN GEBED

Soms wordt de vraag gesteld: Indien Gods wil en doel onveranderlijk zijn, waarom dan gebed? Het antwoord is heel eenvoudig: Omdat het heilig doel, wat elk antwoord op gebed moet bereiken, het gebed zelf is. Het is genoeg dat Hij, "**Die alle dingen werkt naar de raad van Zijn wil**" (Eph.1:11), Zijn volk uitnodigt en bemoedigt, om te "**komen met vrijmoedigheid tot de troon van genade**", en om "**hun begeerten bekend te laten worden bij God**" (Hebr.4:16; Phil.4:6).

Maar gebed is niet zomaar een **verzoek**, zoals velen menen. Het is één aspect van actieve **gemeenschap met God**, (meditatie over het Woord is een andere), en bevat **aanbidding, dankzegging** en **belijden**, zowel als smeking. Hyde schrijft in zijn boek **Gods opvoeding van de mens**, Pp.154,155): "Gebed is de communicatie van twee willen, waarin de eindige in verbinding komt met de Oneindige, en net als een trolleybus, zich zijn kracht en doel toeigent"

Wij hebben een voorbeeld hiervan in het verslag van het gebed van onze Here in Gethsemane, want omdat Hij niet is te classificeren met eindige mensen, legde Hij Zijn Heerlijkheid af, werd "een dienstknecht"

(Phil.2:7), en "leerde gehoorzaamheid" (Hebr.5:8; Phil.2:8). Op deze plaats van onderwerping, bad Hij uiteindelijke en ernstige gebeden tot Zijn Vader, maar sloot Zijn gebed met de woorden: "**Doch niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede**" (Luk.22:42), met het resultaat, dat Hij werd "gesterkt" voor het gericht dat Hij tegemoet zag (vers 43).

Het gebed is dus niet slechts een middel om "dingen van God te bekomen", maar een God-bepaald middel van **gemeenschap** met Hem, en elk acceptabel gebed zal de smeking bevatten - even ernstig verlangd als de rest - : "**Doch niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede**".

Maar dit roept een probleem op, met betrekking tot zekere passages in de Bijbel, die schijnen aan te tonen, dat **wat gij ook bidt in waar geloof**, zal worden verhoord.

HET PROBLEEM VAN ONVERHOORD GEBED

Wat nu met zulke duidelijke passages als de volgende: "**EN AL WAT GIJ IN HET GEBED ZULT BEGEREN IN HET GELOOF, ZULT GIJ ONTVANGEN**" (Matt.21:22). "**NOGMAALS ZEG IK U: INDIEN ER TWEE VAN U OVEREENSTEMMEN OP DE AARDE OVER ENIGE ZAAK DIE ZIJ ZOULDEN BEGEREN, HET HUN GEBEUREN ZAL VAN MIJN VADER DIE IN DE HEMELEN IS**" (Matt.18:19).

Dit zijn merkwaardige beloften. Denk er eens goed over na. "**Alle dingen - wat ook**, ge in gebed gelovig zult vragen"! "Als twee van u overeenstemmen op aarde **over enige zaak** (wat ook) die zij begeren, het zal hun gebeuren...!"

Hoeveel oprechte Christenen zijn bemoedigd door deze verzen, om lichamelijke genezing te verwachten, dagelijks werk, bevrijding van verzoeking, en oplossingen van problemen, in antwoord op hun gebeden! Maar wie kan ontkennen dat vele godsdienstige mensen, die deze beloften hebben geclaimd in eenvoudig geloof, ook diep teleurgesteld zijn bij de ontdekking, dat hun gebeden onbeantwoord bleven? Zulke ervaringen hebben dikwijls diepere lidtekens achtergelaten in de levens van ernstige gelovigen, dan hun medemensen waarnemen.

Hoe kunnen we dit schijnbaar falen van Gods zijde om Zijn Woord te houden, verklaren? Het antwoord is fundamenteel een zaak van bedeling. Want omdat het waar is, dat zonde door de vingers zien, zelfzuchtige motieven, ongelooft, etc. meestal tellen bij onverhoorde gebeden, is het ook waar, dat zulke beloften als die eerder werden aangehaald, **niet in de eerste plaats voor ons werden gegeven**, en wij geen recht hebben ze te claimen.

Voordat de lezer nu dit boek geërgerd terzijde legt, zouden wij willen aandringen om één simpel feit in aanmerking te nemen: dat de "wat ook"-beloften slechts in een klein deel van de Bijbel zijn te vinden: n.l. dat gedeelte, wat handelt over de aardse bediening van onze Here (hoewel er in de Hebreeuws-Christelijke epistels op wordt gezinspeeld). Nimmer in het Oude Testament, noch in de brieven van Paulus, zullen we vinden, dat "**alle dingen, welke gij ook in gebed, gelovend zult vragen, gij ontvangen zult**".

Waarom is dit zo? Eenvoudig omdat deze beloften te maken hadden met de vestiging van Christus' Koninkrijk op aarde. In de dagen, waarin dat koninkrijk zal aanbreken, zullen de gelovigen, net als met Pinksteren, **op bovennatuurlijke wijze worden begeleid** door de Heilige Geest, Die zal hen leiden om Zijn wil te doen (Jer.31:31-34; Ezech.36:26,27; Ps.110:3). Dan zullen hun gebeden door de Geest worden geïnspireerd. De evenementen die er dan zullen zijn, zijn verbonden met de regering van onze Heer. Hij verkondigde deze, als deeltmakend van "**het evangelie van het koninkrijk**". Verder moeten wij er aan denken, dat de inbreng van de huidige bedeling, toen "een geheimenis was...verborgen in God", en dat het koninkrijk toen werd geproclameerd als "**nabij**" (Matt.4:17). Voordat we dit onderwerp beëindigen, moeten we de andere redenen voor onverhoord gebed, waar reeds naar verwezen werd, behandelen. Hier zijn bepaalde grondprincipes bij, die noodzakelijk blijven, in elke bedeling.

De Psalmist zegt terecht: **"Had ik naar ongerechtigheid met mijn hart gezien, de Here zou niet gehoord hebben"** (Ps.66:18). Zonde bewaard in het hart, kan niet anders, dan de gemeenschap tussen God en de gelovige, verhinderen. Het is daarom altijd waar, dat **"het...gebed van de rechtvaardige veel vermag"** (Jac.5:16).

Op dezelfde wijze verhindert een geest van ongelof, in welke bedeling ook, antwoord op gebed (Jac.1:5-7). Alsook zelfzuchtige motieven: **"Gij bidt, en gij ontvangt niet, omdat gij kwalijk bidt, opdat gij het in uw wellusten (eigen verlangens) doorbrengen zoudt"** (Jac.4:3). Een effectief gebedsleven moet danook gebaseerd zijn op een verstandelijk begrijpen van Gods Woord, en een leven in gemeenschap met Hem.

HET BIDDEN IN DE BRIEVEN VAN PAULUS

Het goddelijk gebedsprogramma heeft tot aan Paulus, door de eeuwen heen, meerdere, belangrijke, historische, of door bedelingen bepaalde, veranderingen ondergaan. Bij voorbeeld, de dood, opstanding, en hemelvaart van Christus, beïnvloedden het beduidend. Het was met het oog op Zijn hemelvaart, dat Hij zei: **"Tot nog toe hebt gij niet gebeden in Mijn Naam; bidt, en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld zal zijn"** (Joh.16:24).

Omdat deze verklaring juist werd gegeven met het oog op het komende koninkrijk, was het vanaf deze tijd, dat zij begonnen met te bidden tot de Vader, **in Christus' naam**. Het huidige gebed dient te worden gericht tot de Vader, in de naam van de Zoon en "in de Heilige Geest" (Joh.16:24; Eph.3:14; 6:18).

Het gebed in Israel, was veelmeer gebaseerd op een verbondsbetrekking met God, terwijl gebed in het Lichaam van Christus, uitsluitend is gebaseerd op Gods genade door het werk en de verdiensten van Christus.

Door genade hebben wij, leden van het Lichaam van Christus, een inniger relatie tot God, dan Israel van ouds had. Terwijl het Israels roeping was om Gods naam groot te maken op aarde, is onze positie in de hemelse gewesten, aan de rechterhand van God (Eph.1:3; 2:4-6; Phil.3:20). Terwijl Satan en zijn boze geesten willen voorkomen dat wij deze positie **bevindelijk** (Eph.6:10-17) zouden innemen, hebben wij het **recht** deze te bezetten, en worden we vermaand dat ook te doen (Col.3:1,2). Wij **zijn** dus **positioneel** gezeten in de hemelse gewesten, terwijl wij **"daadwerkelijk toegang hebben**, door geloof, in deze genade waarin wij staan" (Rom.5:2).

"Want door Hem hebben wij beiden de toegang door één Geest tot de Vader" (Eph.2:18). Verder was voor Israel, het "gouden altaar" voor de "troon van genade", waar God in barmhartigheid Zijn falend volk ontmoette, maar voor ons, de leden van Christus' Lichaam, zegt Paulus, door de Geest: **"Laten wij dan met vrijmoedigheid toegaan tot de TROON VAN DE GENADE, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en GENADE VINDEN OM GEHOLPEN TE WORDEN OP DE JUISTE TIJD"** (Hebr.4:16).

Zou, wat betreft het ontvangen van wat wij ook vragen, zelfs in geloof, dit goed voor ons zijn in "deze tegenwoordige boze eeuw"? Het wonderbare feit is echter, dat we veel meer dan dit hebben, onder genade.

In Rom.8:26 lezen wij, wat wij in onze harten dikwijls moeten bekennen waar te zijn: **"...WIJ WETEN NIET WAT WIJ BIDDEN ZULLEN ZOALS HET BEHOORT..."** Maar de apostel haast zich om uit te leggen, dat de Geest voor ons tussenbeide komt, overeenkomstig Gods wil, en voegt dan toe: **"EN WIJ WETEN DAT HUN DIE GOD LIEFHEBBEN, ALLE DINGEN MEEWERKEN TEN GOEDE, NAMELIJK HUN DIE NAAR ZIJN VOORNEMEN GEROEPEN ZIJN"** (Rom.8:28).

Ja, **"want wij weten dat de hele schepping tesamen zucht, en tesamen als in barensood is tot nu toe. En niet alleen zij, maar ook wijzelf, die de eerstelingen van de Geest hebben, ook wijzelf, zeg ik, zuchten in onszelf, in de verwachting van...de verlossing van ons lichaam"** (Rom.8:22,23). Maar weinig gelovigen

schatten dit feit naar waarde, dat de Heilige Geest **met ons** mee zucht in onze huidige staat. Hij sympathiseert ten diepste, en "**bidt voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen**" (Rom.8:26). Zo komt God ons te hulp, door Zijn Geest.

Gelovigen mogen, in de duisternis van deze tijd, niet ontvangen wat ze ook maar vragen, maar: "**GOD IS MACTIG ALLE GENADE OVERVLOEDIG TE DOEN ZIJN IN U; OPDAT GIJ IN ALLES TE ALLEN TIJDE, VAN ALLES VOLDOENDE VOORZIEN, TOT ALLE GOED WERK OVERVLOEDIG MOOGT ZIJN**" (2Cor.8:9).

Al mogen wij dan niet alles ontvangen wat wij vragen, toch mogen we, door Zijn genade, zoveel meer hebben dan dit, dat de apostel, bij het opsommen ervan, uitbreekt in een lofprijzing: "**HEM NU, DIE MACTIG IS MEER DAN OVERVLOEDIG TE DOEN, BOVEN AL WAT WIJ BIDDEN OF DENKEN, NAAR DE KRACHT DIE IN ONS WERKT, "HEM, ZIJ DE HEERLIJKHEID IN DE GEMEENTE, DOOR CHRISTUS JEZUS, IN ALLE GESLACHTEN, TOT ALLE EEUWIGHEID. AMEN**" (Eph.3:20,21). In het licht van dit alles wordt de hoogste uiting van geloof vandaag, gevonden in de woorden van Paulus in Phil.4:6,7:

"WEEST IN GEEN DING BEZORGD; "MAAR LAAT UW BEGEERTEN BIJ ALLES, "DOOR BIDDEN EN SMEKEN, "MET DANKZEGGING, "BEKEND WORDEN BIJ GOD, "EN..."

En wat? En "wat gij ook, gelovend, vraagt in gebed, zult gij ontvangen"? **NEEN!! "...EN DE VREDE VAN GOD, DIE ALLE VERSTAND TE BOVEN GAAT, ZAL UW HARTEN EN UW GEDACHTEN BEWAREN IN CHRISTUS JEZUS."**

Hier is overvloedig bewijs, dat God niet doof is voor de roep van Zijn kinderen in deze tijd. Hij dringt er bij hen op aan, om hun gehele hart voor Hem uit te storten. "Vertel Mij **alles**, zegt Hij, "en weest **in geen ding** bezorgd, want Ik zal het **alles** voor je ten goede uitwerken."

Tenslotte bemoedigen de brieven van Paulus aan de leden van Christus Lichaam ons om:

1. **Oprecht** te bidden, "met een waarachtig hart" (Heb.10:22).
2. **Vurig** te bidden, "in de geest" (1Cor.14:15).
3. **Intelligent** te bidden, "ook met verstand" (1Cor.14:15).
4. Onze gebeden te ondersteunen met **toegewijd leven**, "met opheffing van heilige handen" (1Tim.2:8).
5. Te bidden met **vertrouwen**, "vrijmoedig" (Heb.4:16).
6. Te bidden met "**volle verzekering des geloofs**", wetende dat Hij alles ten goede zal uitwerken (Heb.10:22).
7. Te bidden voor **alle nood**, "in alles" (Phil.4:6).
8. Te bidden **onmiddellijk**, als de nood ontstaat, "instantelijk in gebed" (Rom.12:12, K.J.V.).
9. Te bidden "**met dankzegging**" (Phil.4:6).
10. **Volhardend** te bidden "**zonder ophouden**", "altijd" (Eph.6:18; 1Thes.5:17).

HOOFDSTUK XI

WARE GEESTELIJKHEID EN GODS WIL VOOR ONS LEVEN DE KENNIS VAN GODS WIL

"Daarom dat ook wij, van die dag af dat wij het gehoord hebben, niet ophouden voor u te bidden en te begeren, dat gij moogt vervuld worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk verstand" (Col.1:9).

Iedere ware geestelijk gelovige, zal van harte verlangen om Gods wil te weten en te doen, en als we de bovenstaande tekst neerschrijven, bidden we opnieuw ernstig voor onze lezers, zoals Paulus deed voor de zijne, dat zij inderdaad mogen worden **vervuld** met de kennis van de wil van God, in alle wijsheid en geestelijk verstand.

Wij moeten er echter op voorbereid zijn, en verwachten, dat "het hart", dat van nature "bedrieglijk boven alles" is, en "de vader der leugen", die verschijnt als een "engel des lichts", beiden klaar staan om, "verleidelijke" vervangingen voor Gods wil, aan te bieden. Hier kunnen we ons alleen beveiligen, door wat God Zelf zegt over dit onderwerp.

Het is vooral, omdat gelovigen zo dikwijls falen bij het onderscheiden van het **bereik** van Satans werkzaamheden en de bedriegelijkheid van hun eigen harten, dat zij constant "heen en weer geworpen" worden, niet zeker ervan, of zij werkelijk wel dan niet in Gods wil zijn.

Want één ding, er komt steeds teveel zelfzucht binnen het verlangen van de gemiddelde Christen, om Gods wil te onderkennen. De grote meerderheid van gelovigen, die bovenstaande tekst lezen, denken alleen maar in termen van Gods wil voor **eigen** levens en in **eigen** bijzondere omstandigheden.

Een jonge Christen vraagt: "Wat is Gods wil voor mijn leven? Zal ik in pastoraat of in de zending gaan? Als het laatste het geval is, zal ik dan naar China, Afrika of India gaan? Of, wil God mij in zaken hebben en Zijn werk helpen financieren? Maar omdat de jongeman zo bezig is met Gods wil voor de details van **zijn** leven, is hij bedroevend onwetend omtrent **Gods wil**, i.c., **wat wil Hij dat gedaan wordt**. De nadruk ligt meer op hemzelf, dan op God en **Zijn** groot plan voor de huidige bedeling.

Wat te denken van de soldaat in het leger die voortdurend bezig was met de kleine dingen van zijn leven, zich afvragend of zijn commanderende officier het wel of niet zou goedkeuren, maar intussen onverschillig voor de belangrijke onderwerpen die zijn commanderend officier had uitgestippeld voor de voortgang van de strijd?

Zij die waarlijk Gods wil zouden willen kennen, en de wil van God doen, zouden eerst moeten leren, dat zulke teksten als bovengenoemd, **niet** slaan op Gods wil **in een gegeven situatie**, maar op Gods **doel** en **programma**, zoals geopenbaard aan de Apostel Paulus door de verheerlijkte Heer, en dat Hij ons terecht verantwoordelijk houdt, om te leren wat dit is.

Bij de bekering van Paulus zond de Heer Ananias om hem te vertellen: "**De God van onze vaders heeft u voorbestemd OM ZIJN WIL TE KENNEN, en de Rechtvaardige te zien, en de stem uit Zijn mond te horen. "WANT GIJ ZULT HEM TOT TOT EEN GETUIGE ZIJN BIJ ALLE MENSEN, VAN WAT GIJ GEZIEN EN GEHOORD HEBT.**" (Hand.22:14,15).

Dat de openbaring van Gods wil tot en door Paulus, meer betekende dan Gods wil omtrent **zijn leven** is duidelijk uit Paulus' eigen brieven hierover. We citeren hier verschillende teksten om dit feit te bevestigen:

"(Christus), Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige wereld (Gr., eeuw), naar DE WIL VAN ONZE GOD EN VADER" (Gal.1:4). "Die ons tevoren bestemd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus, in Zichzelf, naar het WELBEHAGEN VAN ZIJN WIL" (Eph.1:5). "DAAR HIJ ONS BEKEND GEMAAKT HEEFT DE VERBORGENHEID VAN ZIJN WIL, NAAR ZIJN WELBEHAGEN, DAT HIJ ZICH VOORGENOMEN HAD IN ZICHZELF" (Eph.1:9). "In Hem, in wie wij ook een erfdeel geworden zijn, wij die tevoren bestemd waren naar HET VOORNEMEN VAN HEM, DIE ALLE DINGEN WERKT NAAR DE RAAD VAN ZIJN WIL" (Eph.1:11)

In verband met Gods bekendmaking van "het geheimenis van Zijn wil", stelt de apostel nadrukkelijk: "Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt het geheimenis" en noemt dit geheimenis: "de bedeling van de genade van God" (Eph.3:1-3). Teksten als Col.1:9, wijzen dan niet op Gods wil in een gegeven situatie, maar op Zijn langverborgen **doel** en **programma**, zoals geopenbaard in de brieven van Paulus. In 't kort kan dit als volgt worden gesteld:

Isaël had de opgestane, verheerlijkte Christus had afgewezen en zich daarmee bij de heidenen gevoegd in hun opstand tegen God. Toen de zonde tot zijn bepaalde hoogte was gerezen en alles, profetisch gezien, klaar was voor de uitgieting van Gods toorn over deze boze wereld, kwam God tussenbeide, redde Paulus, en zond hem uit met "het evangelie van de genade van God" (Hand.20:24). "Waar de zonde toenam, daar is de genade veel overvloediger geweest" (Rom.5:20). "Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn" (Rom.11:32). "En opdat Hij die beiden (Joden en heidenen) met God in één lichaam zou verzoenen door het kruis, terwijl Hij daardoor de vijandschap gedood heeft" (Eph.2:16). Dit lichaam dat niet dient te worden verward met het koninkrijk wat op aarde zal worden gevestigd, geniet een hemelse positie, hemelse zegeningen, en een hemels vooruitzicht (Phil.3:20; Eph.1:3; Col.1:5)

Dit is, in oorsprong, de grote boodschap waartoe Paulus werkte en zo gewillig leed, om die bekend te maken, waartoe hij in gebeden vroeg, om een open mond en open deuren, om te verkondigen, en open harten om deze te ontvangen (Eph.1:15-23; 6:18,19; Col.4:3).

Indien de lezer zich afvraagt: Wat is Gods wil in mijn leven?, dan zouden wij onmiddellijk antwoorden: Gods wil in uw leven is, dat u 2Tim.2:15 gehoorzaamt, om een klaar verstand en diepe overtuiging te krijgen van **Zijn wil in deze huidige bedeling**, en deze dan te **gehoorzamen**. Dan komen de stukken natuurlijk op hun juiste plaatsen en krijgen zo hun juiste verhoudingen.

Een fijne, gelovige jonge Christen sprak eens met de auteur over een verandering die plaats greep in haar gebedsleven. "Ik was gewoon te bidden", zei ze, "over zoveel kleine dingen: mijn betrekking, mijn salaris, mijn gezondheid, en zelfs de kleinste dingen in mijn leven. Nu ontdek ik, dat ik niet veel tijd besteed aan deze dingen. Oh, toch bidt ik wel altoos over deze wonderbare boodschap van genade, en dat de Heer mij zal helpen deze eerlijk en klaar over te brengen!" Wij antwoordden: "Jij zult nog eens generaal worden in Gods leger!"

Zoals de generaal uiteraard een breder overzicht heeft, en betrokken is bij belangrijker zaken, dan de soldaat van een lagere rang, zo wordt de gelovige die voortgaat als "een goed soldaat van Jezus Christus" steeds minder en minder belast met minder belangrijke levensomstandigheden, en meer en meer met het grote alles beheersende onderwerp.

De meerderheid van Gods volk schijnt te denken, dat Gods wil zich moet aanpassen aan hun veranderende ervaring. Wanneer zij dan in de diepste wanhoop niet weten waarheen, roepen zij tot de Heer om hen Zijn wil te tonen. Als zij op de bergtop zijn, door roeping wellicht, en zij moeten verder kiezen tussen twee aantrekkelijke mogelijkheden, vragen zij de Heer opnieuw om hen Zijn wil te tonen, aldus:

Maar al die tijd laten zij na, om te vragen wat **Zijn** bedoeling is, of om te leren hoe **zij** zouden mogen passen in Zijn plan en doel, dat toch zo duidelijk voor ons gesteld is in de brieven van Paulus. Dit plan - de wil van God in deze huidige bedeling - loopt recht als een pijl, en wij moeten onszelf danook hieraan conformeren:

Het is waar, dat **God geïnteresseerd is in wat ook, ons betreffende**, en dat Hij wil dat wij op Hem zien bij elk klein ding waarbij wij hulp of leiding nodig hebben. Maar laten wij de **nadruk** leggen waar deze behoort. Als iemand de wil en het doel van God niet kent, wat heeft het dan voor zin om te vragen, of hij naar Afrika of China zal gaan om te dienen? Hij zal net zoveel kwaad als goed doen, waar hij ook gaat. Aan de andere kant, zal iemand die een verstandig begrip van Gods wil heeft, en erdoor gegrepen is, weinig gevaar lopen om ongebruikt te blijven in de dienst van de Heer.

Om in het middelpunt van Gods wil te zijn, **moeten** we komen tot kennis en waardering van het grote geheim, geopenbaard door Paulus voor ons **vandaag**. Dit alleen kan ons een echt besef geven van **onze** plaats in **Zijn** plan. Daarbij wordt onze geestelijke ervaring verbreed en evenwichtig.

BIJZONDERE GEVALLEN

Bij het zoeken om Gods wil in de bijzondere levensomstandigheden vast te stellen, zal de waarlijk geestelijk gelovige, weinig aandacht geven aan die zaken, die anderen bepalend vinden. Hij zal niet steunen op "het doorkrijgen van Gods gedachten door gebed", in de hoop op "inwendig fluisteren" (niet een "stem" maar een "indruk" zoals een schrijver over "geestelijkheid" het eens beschreef). Ook zal hij de "beloften-box" niet gebruiken, al was het alleen al omdat hij God zou beperken tot de bijzondere teksten, die toevallig in de box aanwezig zijn. Of zijn Bijbel openflappen om, op goed geluk, Gods wil te leren kennen.

Hij zal, om zeker te zijn, uitzien naar leiding, **in antwoord** op gebed. Dit geschiedt dan, door gebruik te maken van zijn eigen, door God gegeven mogelijkheden, in het licht van Gods geschreven Woord, en dat Woord recht gesneden.

God heeft ons handen gegeven om mee te werken, harten om lief te hebben, en verstand om te gebruiken. En Hij verwacht van ons, dat wij dat zullen doen tot eer van Zijn heerlijkheid. Aldus zullen wij in elke gegeven situatie, het gezond verstand, dat Hij ons gegeven heeft, gebruiken in het licht van Zijn Woord. Er kunnen werkelijk situaties zijn, zo donker, dat we nauwelijks weten hoe te bidden. Want het blijft waar, dat "wij niet weten wat we moeten bidden naar behoren". Maar het is juist in dit verband, dat de apostel uitlegt dat de Heilige Geest, **"NAAR DE WIL VAN GOD voor de heiligen pleit"**. De meest ernstige problemen behoeven ons geen stap buiten Gods wil te voeren, daar **Hij** alle dingen voor ons uitwerkt (zie Rom.8:26-28).

DE ROEPING TOT DIENST

Deze staat vast, zelfs wanneer het gaat om speciale dienst voor Christus, zij het in het pastoraat, het zendingsveld, of welke tak van het werk ook.

Het waarlijk geestelijk kind van God zal niet uitzien naar, of steunen op een indruk makende emotie, als aanwijzing dat God hem tot de bediening geroepen heeft. Nog minder zal hij een "Macedonisch visioen" verwachten, want hij zal hebben begrepen, dat de roeping van Paulus naar Macedonië, de laatste van zulke roepingen is geweest in de Schrift, en dat deze behoorden tot de tekenen van de laatste bedeling.

Ten eerste zijn **alle** gelovigen geroepen om "de prediking van Jezus Christus, overeenkomstig de openbaring van het geheimenis", bekend te maken, en het geschreven Woord van God, en de dringende nood om ons heen, rechtvaardigen een dwingende roep tot deze bediening.

Niet allen worden echter geroepen om in dezelfde bekwaamheid te dienen. Sommigen zullen veel meer voor Christus verrichten in zaken, dan dat zij als herders of zendelingen zouden doen. Hier zijn van belang, de

bijzondere kwaliteiten van de persoon, en de speciale dienst waarvoor zij het meest geschikt zijn.

Er is geen plaats voor bijgelovigheid in zulke belangrijke zaken. Het is veel meer voor ieder persoon van belang, om God te vragen. Om licht uit het Woord, om wijsheid om de noodzaak te zien, de omstandigheden, en objectief zijn eigen talenten, biddend om een open deur naar dat veld van dienst, waar hij voor zijn Heer het meeste van dienst kan zijn.

HET BELANG OM GODS WIL TE BEGRIJPEN

Het oneindig groot belang om Gods wil te begrijpen, zal wellicht beter worden ingezien, als we overwegen, dat we nu leven in de spannende tijden, tussen de oorlogsverklaring van de mens aan God, en Gods oorlogsverklaring aan de mens, zo dat er geen tijd te verliezen valt om mensen voor Christus te winnen.

Na Pinksteren voegde Israel zich bij de heidenen in hun opstand, inplaats van zich te bekeren. Zij **"stellen zich op....tegen de Heer, en tegen Zijn Gezalfde, zeggende: Laat ons hun banden verscheuren, en hun touwen van ons werpen"** (Ps.2:2,3). Kortom, zij verklaarden God en Zijn Christus de oorlog (zie ook Hand.4:26,27; 8:1-3). In antwoord daarop zal God **"tot hen spreken in Zijn toorn, en in Zijn grimmigheid zal Hij hen verschrikken"** (Ps.2:5) en **"zal (Zijn) vijanden maken tot een voetbank voor (Zijn) voeten"** (Ps.110:1) en, in één woord, zal Hij **hen** een tegen-verklaring van oorlog doen (cf. Openb.19:11).

Zoals we echter gezien hebben, werd het profetisch programma onderbroken, juist toen het oordeel zou vallen, en de "bedeling van Gods genade" ingevoegd werd, waarin verzoening wordt aangeboden aan alle mensen in genade, door geloof in Christus en Zijn verdiensten.

Maar hoelang zal deze bedeling van Zijn lankmoedigheid duren? Wanneer zal zij worden beeindigd? Geen mens weet dit, want er wordt geen enkele meerdere dag van uitstel beloofd, noch is er enig specifiek teken gegeven om de tijd aan te wijzen van de voltrekking. De apostel smeekt danook de ongeredden, om de genade Gods niet tevergeefs te ontvangen, en raadt hen: **"Ziet, NU is het de welaangename tijd, ziet, nu is het de dag der zaligheid!"** (2Cor.6:2). En tot de geredden zegt hij: **"Ziet dan, hoe gij voorzichtig wandelt, niet als onwijzen, maar als wijzen, "terwijl gij de tijd uitkoopt, daar de dagen boos zijn. "DAAROM, WEEST NIET ONVERSTANDIG, MAAR VERSTAAT WAT DE WIL VAN DE HEERE IS"** (Eph.5:15-17).

Hoe zouden wij in het licht van dit alles toch moeten bidden voor onszelf en onze mede-gelovigen, **"dat (wij) mogen vaststaan, volmaakt en volkomen in de gehele wil van God!"** (Col.4:12).

H O O F D S T U K X I I

GEESTELIJKE OPWEKKING EEN STEEDS TERUGKERENDE BEHOEFTE IN HET CHRISTELIJK LEVEN

Deze regels worden geschreven in een kritieke tijd in de geschiedenis van de wereld, wanneer er veel wordt gezegd en geschreven over opwekking. Vele Christenen bidden om opwekking. Populaire evangelisten doen hun best om dit op gang te brengen. Bekende periodieken, wereldse zowel als religieuze, en zelfs de kranten, spreken er over, waarbij meestal phrasen als, "een opwekking van religie", "een opwekking van religieuze gevoelens" of "een opwekking van religieus geloof" worden gebezigd. Wat ook voor menselijke fouten hierbij ook mogen zijn, elke ware gelovige zal God danken voor de mate, waarin mensen wakker worden voor bovennatuurlijke hulp, om de ernstige problemen op te lossen, waarmee onze generatie wordt geconfronteerd.

WAT IS GEESTELIJKE OPWEKKING?

Maar wat is nu precies echte geestelijke opwekking? Deze vraag is niet zo eenvoudig te stellen, omdat er zijn die bijna elke opeenvolging van samenkomsten, een opwekking noemen, terwijl anderen opwekking verwarren met de golven van religieuze gevoelens, die periodiek over de massa komen, en weer anderen veronderstellen, dat opwekking een inzameling van zielen is.

Feitelijk is een opwekking een **herstel naar vitale gezondheid**. Het is verbonden met **leven**, niet met de dood. De dood kan niet worden opgewekt, maar wij dienen voedsel en medicijn toe aan hen, die zwak en ziek zijn, teneinde hen terug te brengen tot vitale gezondheid. Geestelijke opwekking is dus, ziekelijke Christenen tot vitale geestelijke gezondheid brengen.

God "kan" een serie samenkomsten gebruiken om een geestelijke opwekking te verwekken onder Zijn volk, en zulk een opwekking resulteert dikwijls in een oogst van zielen, maar noch de opeenvolging van de samenkomsten, noch de oogst van de zielen op zich, is de opwekking. De opwekking is het **geestelijk herstel van gelovigen**.

DE NOODZAAK VAN GEESTELIJKE OPWEKKING

Onder gelovigen persoonlijk, zowel als bij de Kerk in het algemeen, wordt de **noodzaak** van geestelijke opwekking meestal niet onderkend, totdat buitengewoon lage niveaus van geestelijkheid werden bereikt. Feitelijk is echter de noodzaak bijna altijd aanwezig.

Lichamelijk hebben de meesten van ons, minstens drie maal per dag, nodig te worden opgewekt. Honger en zwakte hebben spoedig de overhand, en we voelen de behoefte aan voedsel om onze kracht te vernieuwen. Geestelijk is het niet minder zo, want "**de mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord dat door de mond van God uitgaat**" (Matt.4:4). Jammer echter te moeten zeggen, dat wij van nature geneigd zijn om ons geestelijk welzijn te verwaarlozen en vervallen in zorgeloosheid en zonde, zo dat herhaaldelijk de noodzaak van geestelijk reveil en vernieuwing, acuut wordt.

DE OORZAAK VAN GEESTELIJKE TERUGGANG

Velen gevoelen dat gebrek aan gebed, het ontbreken van afgescheiden leven, onverschilligheid tegenover de verlorenen, etc., de werkelijke oorzaken zijn van geestelijke neergang. Dit zijn echter de **gevolgen**, niet de oorzaken. De **oorzaak** van geestelijke teruggang vandaag is altijd, ons verlaten van het Woord van God in het algemeen, en van het Woord van God tot **ons** in het bijzonder. Daar ligt de wortel van onze geestelijke

ziekten, hoewel naar verhouding tot nog toe weinigen dit erkennen of bevestigen.

Bij Israel was verlaten van de wet van Mozes, dat wat haar steeds in moeilijkheden bracht; bij ons is dat, het verlaten van Paulinische waarheid. Want, merk op, zo zeker als de bedeling van de wet werd gegeven aan Mozes, zo zeker werd de bedeling van genade aan Paulus toevertrouwd (Eph.3:1-3), en diegenen die teruggevallen of gegleden zijn, in zijn dagen tot nu toe, zijn dat door verlating van die waarheden, die hem voor ons waren toevertrouwd.

In de brieven van Paulus vinden we beide, het voorkomen en de neiging aan de kant van de gelovigen om het pad van de zegen te verlaten, en Gods vaststelling van de bijzondere oorzaak van de moeilijkheid. In elk geval is de oorzaak, opstand tegen de door God aan de apostel gegeven autoriteit, en verlating van zijn door God gegeven boodschap en programma.

Het was slechts enkele jaren nadat Paulus uitgezonden was met "het evangelie van de genade van God", dat de opstand tegen zijn autoriteit begon. De Galaten rebelleerden. Zij volgden de Judaïsten, en vielen in de slavernij van wettisisme. In zijn brief aan hen, gebruikt Paulus twee hele hoofdstukken, om zijn autoriteit weer te bewijzen als "de apostel van de heidenen", om hen op te roepen om zorgvuldig zijn apostelschap te onderzoeken, en hen te waarschuwen voor de gevaren van verlating van zijn door God gegeven boodschap.

Verbijsterd door hun plotselinge afwijking, roept hij uit: **"Ik verwonder mij, dat gij zo haastig afwijkt van hem, die u in de genade van Jezus Christus geroepen heeft, door over te gaan naar een ander evangelie"** (Gal.1:6).

En hij voegt er aan toe: **"Doch al was het ook, dat wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie verkondigden, buiten wat wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt"** (V.8). Hen uitdagend als gevolg van hun rebellie, vraagt hij: **"WAARIN ACHTTET GIJ UZELF DAN GELUKKIG? Want ik geef u getuigenis, dat gij zo mogelijk uw ogen zoudt uitgegraven en mij gegeven hebben"** (Gal.4:15).

"Maar indien gij elkaar bijt en opeet, zie toe, dat gij door elkaar niet verteerd wordt" (Gal.5:15). Let wel: de Galatische gelovigen hadden hun gezegend zijn verloren, vanwege hun verlating van God's aangewezen boodschapper en God's aangewezen boodschap **aan hen**.

Tweemaal beschuldigt de apostel de Galaten van **ongehoorzaamheid** (Gal.3:1; 5:7). Maar waarom? Zij hadden geprobeerd om **meer** gehoorzaam te zijn, dan Paulus hen had bevolen. Zij waren bereid zich te onderwerpen aan besnijdenis, **door toevoeging** aan het programma, dat hij, door openbaring, hen had voorgeschreven. En zij hadden ook de Schrift achter zich voor hun standpunt. Ja, maar **niet** de Schriften, **recht gesneden**. Hun terugkeer tot Mozes en de wet, was een verachting van de **verdere**, door Paulus gegeven, openbaring: "de prediking van het kruis", die juist toen, de Mosaische bedeling ten einde bracht. Zelfs de apostelen en oudsten van de Jeruzalem-Gemeente hadden de vrijheid van de wet voor de heidenen erkend, en hadden **"geschreven en geconcludeerd dat zij zulke dingen niet zouden nakomen"** (Hand.21:25). Daardoor werd gehoorzaamheid aan de wet, **ongehoorzaamheid** aan de **waarheid**, en kostte de Galaten hun gezegend zijn, doordat zij teruggebracht werden in een staat, waarin zij elkander bijten en opeten.

De Corinthiërs rebelleerden ook, en begonnen concurrerende secten onder elkaar, alsof het een kwestie was van wie er gelijk had: Paulus, Apollos, Cephas of Christus. Op die manier verlieten zij de glorierijke openbaring aan Paulus, en vervielen in vele andere ernstige fouten en zonden. De apostel, in zijn geestelijke autoriteit, daagt hen dan ook uit, en waarschuwt hen voor de gevaren van hun ketterij.

In Klein Azië, waar de apostel "gedurende twee jaren" had gewerkt, was het punt ook weer: **Paulus en zijn boodschap**. In zijn tweede brief aan Timotheus moest Paulus schrijven: **"Gij weet dit, dat allen die in Azië zijn, zich van mij afgewend hebben..."** (2Tim.1:15).

Dit betekent niet, dat al de geredden in de provincie van Azië - en daar waren er velen - nu verloren waren, of dat zij de Heer niet echt liefhadden. Het betekent eenvoudig, dat zij zich tegen **Paulus** gekeerd hadden, als degene aan wie de nieuwe bedeling was toevertrouwd, "**de bedeling van de genade van God**".

Dit zijn maar een paar voorbeelden. Het Bijbels verslag bevat veel meer voorbeelden van geestelijke terugval sinds de opwekking van Paulus. En altijd werd de terugval veroorzaakt, door het verlaten van een of meer van de bijzondere waarheden, door hem geopenbaard: de waarheid van het "ene lichaam" en de sympathie voor elkaar die hiermee verbonden is, of de waarheid van de "ene doop" met zijn dood aan het vlees, en zijn identificatie met Christus in de hemelse gewesten, of, misschien, de waarheid van ons staan in de genade, met het daaruit voortkomende leven voor God, geleefd uit pure dankbaarheid.

HOE ONS TE VERHEUGEN IN GEESTELIJKE OPWEKKING

Wanneer we het feit erkennen dat de oude Adamitische natuur nog bij ons is, is het eenvoudig te zien waarom de meest godsdienstige onder ons, haast voortdurend geestelijke opwekking nodig heeft. Want juist door die natuur zijn wij altijd geneigd de gezegende onderwijzingen uit de geschriften van Paulus te vergeten.

Daarom schreef Paulus, door de Geest, aan Timotheus en aan ons: "**Houd tot voorbeeld de gezonde woorden, die gij van mij gehoord hebt, in geloof en liefde, die in Christus Jezus is**" (2Tim.1:13)

Het Woord van God is danook van het hoogste belang voor het geestelijk welzijn van iedere gelovige; niet alleen als een verzameling van mooie en hartverwarmende gedachten, maar als de openbaring van Gods plan voor de eeuwen, en speciaal voor ons vandaag, om te bestuderen, te verstaan en te gehoorzamen. Zoals voedsel en medicijn wijselijk aan de zwakke en zieke moet worden bediend, zo moet ook het Woord "recht worden gesneden" worden, om de nodige baat te schenken aan hen, die geestelijk herstel nodig hebben.

Hoe kunnen wij ons verheugen in echte geestelijke opwekking? Kan het worden verkregen door meer gebed of zelfverloochening of belijdenis van zonden? Neen, deze zijn weer de **producten**, de **resultaten**, van ware geestelijke opwekking, die begint bij God, niet bij mensen. Zowel bij geestelijke opwekking als bij heropvoeding, gebruikt de Geest **het Woord**. Daar is het voedsel en de medicijn die God heeft gegeven, om ons op te bouwen tot vitale geestelijke gezondheid.

Misschien zal de lezer zich de geschiedenis herinneren van de opwekking onder Ezra; hoe het **Boek** werd terug gevonden voor het volk, en hoe Ezra en zijn helpers "lazen...**duidelijk**, en de **zin** verklarende, zo maakten zij, dat men het **verstond** bij het lezen" (Neh.8:8). Welk een geestelijke opwekking kwam daardoor! Hoe weende het volk (Neh.8:9) en verheugde zich (Neh.8:9-11), "**want zij hadden de woorden verstaan, die men hun had bekend gemaakt!**" (Neh.8:12).

Het verstaan van Gods Woord doet altijd Zijn volk geestelijk herleven. Hoor naar de twee te Emmaus, van welke onze Heer juist was heengegaan: "**Was ons hart niet brandende in ons, toen Hij tot ons sprak op de weg, en toen HIJ ONS DE SCHRIFTEN OPENDE?**" (Luk.24:32)

En als dit waar was in andere bedelingen, dan toch zeker in deze tegenwoordige bedeling van genade, toen het heerlijke geheim van Gods plan en genade werd geopenbaard. Geen wonder dat Paulus zo ernstig bidt voor de Colossenzen en voor ons allen: "**...DAT GIJ MOOGT VERVULD WORDEN MET DE KENNIS VAN ZIJN WIL, IN ALLE WIJSHEID EN GEESTELIJK VERSTAND; "OPDAT GIJ DE HEERE WAARDIG MOOGT WANDELEN, OM HEM IN ALLES TE BEHAGEN, TERWIJL GIJ IN ALLE GOEDE WERKEN VRUCHT DRAAGT EN OPGROEIT IN DE KENNIS VAN GOD**" (Col.1:9,10).

Geen wonder, dat hij hen herinnert aan zijn waarschuwingen en onderwijzingen, aan zijn werk en strijd en conflict (Col.1:28,29):

"OPDAT HUN HARTEN VERTROOST WORDEN EN ZIJ SAMENGEVOEGD ZIJN IN DE LIEFDE, EN DAT TOT ALLE RIJKDOM VAN DE VOLLE ZEKERHEID VAN HET VERSTAND, TOT KENNIS VAN DE VERBORGENHEID VAN GOD DE VADER, EN VAN CHRISTUS;

"IN WIE AL DE SCHATTEN VAN DE WIJSHEID EN DE KENNIS VERBORGEN ZIJN" (Col.2:2,3). Als wij inderdaad geestelijk herleefd zouden zijn, en ons zouden verheugen in vitale geestelijke gezondheid. Als het inderdaad ons verlangen is om de Here waardig te wandelen, om vruchtbaar te zijn in alle goed werk. Om toe te nemen in de kennis van God. Dan zouden wij met niet minder tevreden zijn, dan met een duidelijk verstaan van "Zijn wil", en een gedegen kennis van "het geheimenis" zoals dit ons aangeboden wordt in de brieven van Paulus. En als wij de levende en wonderbare waarheden, verbonden aan "het geheimenis" begrijpen, zal het gehele Woord van God, geestelijk rijker, en voedzamer, voor ons zijn.

In deze dagen van geestelijke teruggang, moge God ons een **honger** naar het Woord geven! Moge het ons sterk verlangen zijn, om Gods Woord te **kennen**, "**zo dat wij het zullen gehoorzamen**", want er is blijkbaar geen vreugde zo groot als deze, die in de gelovige komt, door de wetenschap, dat hij **in de wil van God** is.

HOOFDSTUK XIII

DE UITINGEN VAN WARE GEESTELIJKHEID

DE VRUCHT VAN DE GEEST

Ware geestelijkheid zal zichzelf op velerlei wijzen in het leven van de gelovige manifesteren - gedragingen die op zichzelf van de zegening van de wandel in de Geest zullen getuigen. Hieronder valt de combinatie van meerdere genadewerkingen, die Paulus, door de Geest, noemt als **"De vrucht van de Geest": "Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid; Tegen zulke dingen is de wet niet"** (Gal.5:22).

Allereerst moet worden opgemerkt dat "de Geest" hier niet verwijst, naar "de geest van de mens die in hem is", maar naar de Geest van God, die inwoont bij de gelovige en de oorzaak is van het voortbrengen van goede vrucht. Dit is duidelijk, zowel uit de kontekst hier in Gal.5, en uit wat ons is verteld over de "de geest van de mens" in 1 Cor.2:11. Deze geestelijke genadewerkingen komen dan niet voort uit enige natuurlijke goedheid in ons, maar uit de inwonende Geest van God.

Vervolgens moet worden opgemerkt, dat in tegenstelling met "de werken van het vlees", wij hier te doen hebben met "de vrucht van de Geest". Deze genadewerkingen zijn niet het product van menselijke energie, maar het natuurlijk resultaat van leven en groei.

De lezer zal onmiddellijk het verschil herkennen tussen deze geestelijke deugden, en die welke de wereld koestert en waarop zij roemt. Hier hebben we het delikate en mooie sluitstuk, om zo te zeggen, van Gods vakmanschap. Hier valt niet toe te geven dat het bijgelovig, of slechts uiterlijk is, want zoals we reeds hebben aangetoond, is het de uitwerking van de Geest die in ons is.

Laat ons kort deze genadewerkingen beschouwen, die de gelovigen, in de mate waarop zij toegeven aan de leiding van de Geest, bezitten.

"Liefde". Hiermee moeten wij beginnen, want liefde is de grote motiverende kracht achter het ware geestelijke leven. "De liefde van Christus dringt ons" (2Cor.5:6). Geloof "werkt door liefde" (Gal.5:6). Het is "door liefde" dat wij "elkander zullen moeten dienen" (Gal.5:13). Inderdaad, ook al geven we ons helemaal voor anderen, als dit niet gedaan wordt uit zuivere liefde, zal het niet baten (1Cor.13:3). Dit is zoals het zou moeten zijn, want Christelijke dienst wordt waarlijk alleen gezegend in die mate, waarop het oprecht gedaan is, en ontspringt uit een "hartelijke" liefde.

"Blijdschap". Het ware geestelijke leven is in 't geheel niet saai of ongelukkig. Ware geestelijkheid is de sleutel tot echt gezegend zijn. En blijdschap gaat, weet dit wel, veel dieper dan alleen maar geluk, of die natuurlijke opgewektheid, die vele ongeredden bezitten. Het oorspronkelijke woord (**chara**) is nauw verbonden met het woord "genade" (Gr. **charis**). Ware blijdschap ligt diep verankerd in God Zelf. Het stamt van, 1) kennis van wat God voor ons heeft gedaan, en wat Hij voor ons is (1Thess.1:6), en 2) besef dat, als we in Zijn wil zijn, wij de ontvangers zijn van het beste wat Hij geeft (2Cor.8:1,2). Alleen **dit** kan de vrucht van de Geest zijn (Rom.14:17).

"Vrede". Nog een gezegende vrucht van de Geest! Het begint met "vrede met God", toegeëigend door geloof in Christus (Rom.5:1), wordt het gevolgd door "de vrede van God", die gelegerd is in het hart en de gedachten, hoe donker het uur ook (Phil.4:7), en natuurlijk resulteert, in een houding van vrede, of vreedzaamheid jegens anderen (Rom.12:18; 2Cor.13:11; 1Thess.5:13). Medelijden met die gelovigen, die het "wandelen in de Geest" missen, die "het gezegend zijn" ontberen, en "elkander bijten en opeten" (Gal.4:15; 5:15,16), inplaats van deze

gezegende vrucht te dragen.

"Lankmoedigheid". Hier is de grondgedachte, die van **geduld**, in het bijzonder met de fouten van anderen. Deze deugd volgt natuurlijkerwijs na liefde, blijdschap en vrede, en is opnieuw, duidelijk een vrucht van de Geest. Meestal treffen we het aan, verbonden met genadewerkingen: "verdraagzaamheid", "vriendelijkheid", "zachtmoedigheid", etc., **niet** gespannen, zoals veelal in wereldse omgang met elkaar.

"Goedertierenheid". De afleiding van dit woord, wordt verschillend weergegeven, als "soepel", "beter", "vriendelijk", "goed", "genadig". Het heeft de sfeer van **zachtmoedige vriendelijkheid** tegenover elkaar. Dit zal, ondanks de praat van de wereld over hem, een karaktertrek zijn van iedere waarlijk geestelijke gelovige. Dit wijst niet op zwakheid; het zal eerder wijzen op superieure kracht. Alleen sterken kunnen zich veroorloven zachtmoedig te zijn. God is **almachtig**, maar toch behandelt Hij ons met zachtmoedige vriendelijkheid, en leidt ons zo tot bekering (Rom.2:4).

"Goedheid". Opnieuw de natuurlijke volgorde volgend, is het idee hier niet, dat van persoonlijke rechtvaardigheid, maar eerder van **een niet in staat zijn om goed te doen**. Hetzelfde uitgangspunt wordt gevonden in Gal.6:10, waar wij worden vermaand: **"Zo wij tijd hebben, laat ons goed doen aan allen, maar het meest aan de huisgenoten van het geloof"**. Hoe werkt dit alles mede, om objectief te zijn!

"Geloof". Het woord **geloof** hier, is echter niet objectief gebruikt, maar **subjectief**. Het slaat niet op wat men **doet**, maar eerder op een kwaliteit die hij bezit. Het wijst niet op trouw, maar op **vertrouwen**, of **waard om te worden vertrouwd**, zoals in Rom.3:3; Gal.2:15,16,20; 3:22, etc. **"Geloof vindt men niet bij allen"**, schreef Paulus, daarmee niet uitsluitend ongelovigen bedoelend, maar "onredelijke en slechte mensen", die niet te vertrouwen zijn (2Thes.3:2). Daarentegen zou elke gelovige het waard moeten zijn, ten allen tijde te worden geloofd en vertrouwd door anderen. **Getrouwheid** volgt, in natuurlijke volgorde, weer op de andere morele deugden, en is dus ook een vrucht van de Geest.

"Zachtmoedigheid". De betekenis van dit woord is duidelijk uit het gebruik in de onmiddellijke context (6:1), waar wij lezen, met betrekking tot de broeder, die in een fout gevallen is: **"Gij, die geestelijk zijt, brengt zo iemand terecht met de geest van zachtmoedigheid; ziende op uzelf, opdat ook zij niet verzocht wordt"**. Het wijst op die houding van mildheid en gedrag die, in ons geval, stamt uit het besef, dat ook wij de mogelijkheid hebben voor verzoeking te vallen. Het is de mildheid, met haar oorsprong in zuivere nederigheid, en erkenning van eigen zwakheid. Hoe kan ik hard zijn en streng tegen een broeder, wanneer ik zelf zo in staat ben om te struikelen en te vallen? En toch is zachtmoedigheid niet een natuurlijke houding, waar het gaat om de zonden van **anderen**. Het is een vrucht die alleen de Geest kan voortbrengen en, als zodanig, natuurlijk volgt na **geloof**, of persoonlijke trouw. De moeder van de schrijver had de gewoonte hem als kind te onderrichten, heel precies te zijn wat betreft jezelf, maar begrijpelijk voor anderen die dit niet zijn. Dit is niet de manier van de wereld.

"Matigheid". Matigheid, of zelfbeheersing, is het kroonstuk van alle genade, aannemende dat de andere reeds geeigend zijn. Weinig gelovigen realiseren zich hoe belangrijk de plaats is, die zelf-contrôle in ons leven zou moeten hebben. Zij denken hieraan alleen, in verband met eten, drinken en plezier, en laten na om te realiseren welke plaats dit zou moeten hebben in ons totale gedrag en onze conversatie, als gelovigen. Inderdaad zou zelf-contrôle zelfs in onze aanbidding moeten worden beoefend. Hoeveel oprechte, maar niet onderwezen gelovigen zijn er, die de Heer met hun hele hart liefhebben, die toch de majesteit van de Godheid en het wonder van Zijn werk om onzent wille, Hem aanspreken als "lieve Jezus", en Hem prijzen met oppervlakkige liefdesliedjes, alsof Hij een aardse geliefde zou zijn.

Weer anderen veronderstellen, dat het de hoogste vorm van aanbidding is, om zich te laten gaan. Een van de sterkste bewijzen dat modern Pinksteren **niet** van de Geest is, is het feit dat de toegewijden zich dikwijls "laten gaan", en zich geheel overgeven aan een meer dan menselijke kracht (die **zij** denken de Geest te zijn), gedachten uitspreken die niet de hunne zijn, dikwijls in talen die zij niet verstaan, en ondertussen komen tot grote excessen of emotionele zelf-expressie. Zijzelf vergelijken het dikwijls met intoxicatie.* /¹ En dit terwijl de

Apostel Paulus, door inspiratie, vermaant: **"EN WORDT NIET DRONKEN VAN WIJN, WAARIN OVERDAAD IS, MAAR WORDT VERVULD MET DE GEEST"** (Eph.5:18).

De waarlijk geestelijke mens zal niet tot excessen van welke aard ook geraken, maar zal, door de Geest, zelf-contrôle beoefenen in het eten en drinken, in zijn conversatie en gedrag - zelfs in zijn gebed en lofprijzing. Moge God ons helpen om aldus **deze** vrucht van de Geest te dragen!

Onder verwijzing naar hen, die **werkelijk** de vrucht van de Geest dragen, zegt de apostel: **"Tegen hen is de wet niet"** (Gal.5:23). Vanzelf niet! Zij, die door de Geest geleid worden, behoeven niet onder de wet geplaatst te worden, noch door haar veroordeeld te worden (vers 16,18). Maar behalve deze innerlijke deugden, die de Geest werkt, zijn er ook uiterlijke manifestaties van "ware geestelijkheid", die vervolgens zullen worden beschouwd.

DE UITERLIJKE VERSCHIJNSELEN

Getrouw getuigen - Geen waarlijk geestelijke gelovige zal gemakkelijk zijn medemens in het verderf laten lopen, of zijn broeder in Christus doen struikelen en vallen. Zelfs los van zijn verlangen tengoede van anderen, verlangt hij ernaar Zijn Heer geëerd te zien in de redding van de verlorenen, en het opbouwen van de geredden. Daarom schrijft de geïnspireerde apostel, gelet op zijn eigen getuigenis: **"Want de liefde van Christus dringt ons, als die dit oordelen: dat indien Eén voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn. En HIJ IS VOOR ALLEN GESTORVEN, OPDAT ZIJ DIE LEVEN, NIET MEER VOOR ZICHZELF LEVEN, MAAR VOOR HEM, DIE VOOR HEN GESTORVEN EN OPGEWEKT IS"** (2Cor.5:14,15)

Wat een voorbeeld was hierin de apostel zelf! Hij ging overal **"betuigende groot en klein"** (Hand.26:22). Toen hij de oudsten van Ephese opdroeg "aan God en Zijn genade", kon hij zeggen: **"...herinner, dat ik drie jaar lang, nacht en dag, niet opgehouden heb een ieder met tranen te vermanen"** (Hand.20:31,32) en hen kon uitdagen: **"Daarom betuig ik u op deze huidige dag, dat ik rein ben van het bloed van allen"** (v.26). Inderdaad kon hij, ondanks voorspellingen van toekomstige vervolgingen, toch zeggen:

"Maar ik acht op geen ding, noch houd mijn leven dierbaar voor mijzelf, opdat ik mijn loop met blijdschap mag volbrengen, en de dienst die ik van de Here Jezus ontvangen heb, OM TE BETUIGEN HET EVANGELIE VAN DE GENADE VAN GOD" (Hand.20:24). Laten wij, die echt geestelijk willen zijn, in dit alles de vermaning van de apostel bewaren: **"Broeders, weest mede mijn navolgers, en merkt op hen die zo wandelen als gij ons tot voorbeeld hebt"** (Phil.3:17).

DIENOVEREENKOMSTIG GEDRAG

Maar, zoals we gezien hebben in onze bespreking van het conflict tussen de oude en de nieuwe naturen, komt er voor de Christelijke wandel meer bij, dan het getuigen aan anderen. De muziek van een Goddelijk leven, moet het getuigenis van onze lippen begeleiden. Niet alleen voor ons eigen geestelijk goed, maar terwille van anderen, en voor de glorie van de Christus, Die voor ons stierf, moeten wij wegvluchten van de lusten van het vlees, en onszelf "onbesmet van de wereld" bewaren.

Zie hoe de Apostel Paulus dit benadrukt: **"Wandelt in nieuwheid des levens"** (Rom.6:4) - **"Wandelt niet naar het vlees"** (Rom.8:4) - **"Wandelt in de Geest"** (Gal.5:16) - **"Wandelt waardig de roeping waarmee gij geroepen zijt"** (Eph.4:1) - **"Wandelt niet gelijk de heidenen wandelen"** (Eph.4:17) - **"Wandelt in de liefde"** (Eph.5:2) - **"Wandelt als kinderen des lichts"** (Eph.5:8) - **"Wandelt voorzichtig"** (Eph.5:15) - **"Wandelt waardig de Here"** (Col.1:10) - **"Wandelt in wijsheid"** (Col.4:5).

IJVERIG WERKEND

Een van de Christen inboorlingen in een kamp in de Congo had de anderen verlaten, die de missie-tuinen

schoffelden, en werd gemist, toen de zendeling verscheen. Naar hem op zoek, vond de zendeling hem in zijn hut, bezig met het lezen van het Nieuwe Testament. "Wat doe je hier terwijl de anderen aan het werk zijn?", vroeg de zendeling. "Ik probeer de overwinning te behalen", antwoordde de inboorling.

Het schijnt dat veel Christenen veronderstellen, dat waarlijk geestelijk leven bestaat uit alleen maar Bijbelstudie, gebed, en het zingen van geestelijke liederen. Daadwerkelijk zal echte Bijbelstudie, gebed en dankzegging ons opwekken, om ons zelf te geven in een leven van hard werken en zelfverloochening, voor Christus en voor anderen.

Onze apostel was ook hierin een voorbeeld voor ons. Schrijvend aan de Colossenzen, zegt hij, wat betreft zijn pogingen hen tot geestelijke volwassenheid te leiden: "**Waar toe ik ook arbeid onder strijd naar Zijn werking die in mij werkt met kracht**" (Col.1:29). En zijn pogingen om de verlorenen te winnen, en de geredden te verstevigen, bracht ook hard werk in de wereld met zich, want hij schrijft aan de Thessalonicenzen: "**Want gij gedenkt, broeders, onze arbeid en moeite. Terwijl wij nacht en dag werkten om niemand van u tot last te zijn, hebben wij het Evangelie van God onder u gepredikt**" (1Thes.2:9). Dit betekent inderdaad dikwijls, lichamelijk werk met de handen, want tot de Ephesische oudsten zei hij: "**En gijzelf weet, dat deze handen tot mijn behoeften en van hen die met mij waren, gediend hebben**" (Hand.20:34). Met andere woorden, hij werkte met zijn handen om zowel zichzelf, als anderen te verzorgen. En omdat hij dit niet zag als ideaal, voelde hij zich niet te belangrijk om het te doen als het nodig was, zelfs ondanks dat hij "in geen ding minder geweest is dan de uitnemendste apostelen". Aan de Corinthische gelovigen schrijft hij: "**Tot op dit ogenblik....arbeiden wij, door met onze eigen handen te werken**" (1Cor.4:11,12).

Dit is een belangrijke fase van het ware geestelijke leven, die dikwijls wordt over 't hoofd gezien. Zij die zo hartelijk kunnen zingen, bidden, en getuigen, zijn dikwijls traag om hun diensten aan te bieden als er werk moet worden gedaan. Ja, zelfs dienaars van het evangelie en leiders in Christelijk werk, zijn dikwijls schuldig in het niet volbrengen van de taken, die eigenlijk tot hun bediening behoren. Zij schijnen te denken dat de Heilige Geest hun werk bevordert, als zij uitsluitend het Woord bestuderen, en bidden.

De Apostel Paulus was niet te lui of te trots om, indien nodig, met zijn handen te **werken**, en onvermoeibaar bij elk gelegenheid, om grote aantallen te bereiken met de hem toevertrouwde boodschap. In vergelijking met andere "dienaars van Christus" kon hij eerlijk zeggen: "**in werken overvloediger**" (2Cor.11:23). Indien wij werkelijk geestelijk wilden zijn, dan zouden wij zijn vermaning tot de Corinthiers, en tot ons, ter harte dienen te nemen, om te zijn: "**ALTIJD OVERVLOEDIG IN HET WERK DES HEREN, DAAR U WEET, DAT UW ARBEID NIET IJDEL IS IN DE HERE**" (1Cor.15:58).

BRENGEN VAN OFFERS

Nog een blijk van ware geestelijkheid is, offers brengen voor de zaak van de Heer. Het is waar, dat vleeselijke Christenen, en zelfs ongelovigen, soms grootmoedig zijn met hun geldmiddelen. Het is ook waar dat we 1Tim.5:8 moeten gehoorzamen, en voor onze huishoudens moeten zorgen, maar het is **niet** waar, dat een ware geestelijk gelovige, gierig zal zijn met de rijkdom, die God hem heeft toevertrouwd. De geestelijk meest gezonde kerken, zijn steevast de meest gulle ondersteuners van het werk van de Heer. Maar helaas, hoe weinigen van Gods volk zijn, naar verhouding, gekomen tot kennis van de vreugde van het doen van financiële "offers" voor de zaak van de Heer?

De Philippenzen kenden deze vreugde. Arm als dit volk van God ook was in goederen van deze wereld, trachtten zij telkens weer Paulus, te voorzien in zijn noden, en te helpen in het werk van de Heer, soms hem dringend om datgene aan te nemen, wat zij nauwelijks konden geven (Phil.4:15,16; 2Cor.8:3). En dit deden zij op een uitbundiger wijze dan Paulus had gehoopt, en gaven **zichzelf**, eerst aan Paulus, en aan de Heer (2Cor.8:5). Bij de vleeselijke Christenen was dit niet zo. Waarschijnlijk de grootste van alle door Paulus gestichte gemeenten, droeg zelfs niet eens bij tot de magere levenskosten van de apostel (2Cor.11:9). De apostel werd inderdaad, gedurende zijn verblijf te Corinthe, ondersteund door de arme Macedoniërs!

Paulus moest de Corinthiers herinneren aan de edelmoedigheid van de Macedoniërs (speciaal de Philippenzen), om hen uit te dagen tot wedijver, daar anders de Macedoniërs hen tot schande zouden brengen (2Cor.8:8; 9:4), als alle andere gemeenten hun bijdragen voor de "arme heiligen" in Judea gaven. Hij moest Titus zenden om de genade van het geven onder hen op te wekken (2Cor.8:6). Hij moest hen eraan herinneren, hoe de Zoon van God **alles** had gegeven en **arm** geworden was om **hen rijk** te maken (2Cor.8:9). Hij moest hen eraan herinneren, dat zij een jaar tevoren hun deelname beloofd hadden, en hen vermanen: "**Nu daarvoor het doen ervan te verwezenlijken**" (2Cor.8:10,11). Hij moest hen uitdagen: "**beproof de ernst van uw liefde**" (2Cor.8:8).

Deze Corinthiers hadden de Pinkstergaven, en toch waren zij ver van geestelijk. De apostel noemt hen "vleselijk" en "babies" (1Cor.3:1). Zij hadden niet de verschuldigde waardering getoond voor God en Zijn goedheid aan hen. Zij hadden hun verantwoordelijkheid tegenover Christus en hun broeders niet aanvaard. Hoe konden zij dan geestelijk genoemd worden? Het is waar dat zij veel enthousiasme hadden, maar ook wanorde, in hun diensten (1Cor.14:26-28,33,40). Kan echter iemand geestelijk genoemd worden, die **weet** dat God de wereld zo lief had, dat Hij **gaf,- gaf Zijn allerbeste, Zijn geliefde Zoon**, om hem te redden van de zonde, die niet op zijn beurt zichzelf en zijn goederen aan God offert? Kan iemand als geestelijk beschouwd worden, die **weet** dat de Heer der Glorie arm werd - **zo arm** -, opdat wij rijk zouden zijn, en toch niet bewogen is om offers voor Hem te brengen, en voor hen voor wie Hij gestorven is?

Wij hebben Christelijke mensen gekend die bedrijvig gewerkt hebben, als een soort vervanging voor offeren, maar dit is het niet. God is een edelmoedig en **offerend** Gever. "**Hij...spaarde Zijn eigen Zoon niet, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven**" en zelfs nu, "**ons met Hem alle dingen schenkt**" (Rom.8:32). En zullen dan zij, die waarlijk geestelijk zijn, niet aan Zijn natuur deelhebben? Zo gaan dan, ijverig werken, en brengen van offers, beiden samen, met ware geestelijkheid. Want de Geest Zelf, die ons vermaant om "**altijd overvloedig in het werk des Heren te zijn**", vermaant ons ook met betrekking tot het geven: "**Zie, dat gij ook in deze gave (deze genade) overvloedig zijt**" (2Cor.8:7) en: "**Dit zeg ik: Wie spaarzaam zaait, zal ook spaarzaam maaien, en wie in zegeningen zaait, zal ook in zegeningen maaien**" (2Cor.9:6). Laten zij, die die nog niet ingegaan zijn in de vreugde en gemeenschap van offers brengen, **nu** beginnen, wetende dat "**God de blijmoedige gever liefheeft**" (2Cor.9:7).

AANBIDDING VANUIT HET HART

Aanbidding is daadwerkelijk beide, een innerlijke en een uiterlijke manifestatie, van ware geestelijkheid. Opmerkelijk, dat in de brieven van Paulus zelden het woord aanbidding zelf, gebezigd wordt, en er toch zoveel over zegt, en menig voorbeeld ervan geeft. Ware aanbidding gaat altijd hand in hand met ware geestelijkheid. De apostel vermaant dit aldus: "...wordt vervuld met de Geest, en spreekt onder elkaar met psalmen, en lofzangen, en geestelijke liederen, zingend en psalmend de Heer in uw hart" (Eph.5:18,19).

Wij kunnen hier niet ingaan op de vele lofprijzingen - alle uitingen van aanbidding - die worden gevonden in de brieven, of de vele andere uitroepen van bewondering, dankzegging en lofprijs. Hoe gevarieerd zij ook zijn, zijn zij alle een uiting van ware geestelijkheid. We citeren een paar voorbeelden:

"Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemel (hemelse gewesten) in Christus" (Eph.1:3). **"...de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft"** (Gal.2:20) **"Ik dank mijn God, zo dikwijls ik u gedenk"** (Phil.1:3). Zeker is het ijdele praat, te spreken van geestelijk zijn, wanneer we nalaten om voor Christus te getuigen, of te leven, te werken, of Hem offers te brengen, en onze harten onbewogen blijven om Hem te aanbidden. Laat ieder van ons, bij het beëindigen van deze studie, God vragen, of wij door Zijn genade, de vrucht van de Geest mogen dragen, en dat de resultaten van Zijn aanwezigheid in ons, kenbaar worden.

